

ФАТАЛНИ

ПОДОЗРЕНИЯ

Уилям Бернхарг

Лесли Глас

Джини Харцмарк

Джон Катценбах

Джон Лескроарт

Бони Макдъгъл

Филип Марголин

Брад Мелцър

Ма̀йкъл Палмър

Ла̀йза Скотала̀йн

Лорънс Шѐймс

Под редакцията на Уилям Бернхарг

**УИЛЯМ БЪРНХАРТ, ЛЕСЛИ
ГЛАС, ДЖИНИ ХАРЦМАРК,
ДЖОН КАЦЕНБАХ, ДЖОН
ЛЕСКРОАРТ, БОНИ МАКДЪГЪЛ,
ФИЛИП МАРГОЛИН, БРАД
МЕЛЦЪР, МАЙКЪЛ ПАЛМЪР,
ЛАЙЗА СКОТАЛАЙН, ЛОРЪНС
ШЕЙМС
ФАТАЛНИ ПОДОЗРЕНИЯ**

Превод: Боряна Даракчиева

chitanka.info

„Отборът-мечта“ от най-горещите съвременни автори на трилъри създава този забавен и изпълнен с неочаквани обрати роман.

Артър Хайтауър си е спечелил име на късметлия в петролния бизнес и на своенравен съпруг и баща. Когато обаче решава да лиши от наследство своите разглезени деца и невярна жена, той прави най-голямата — и последна — грешка в живота си. Хайтауър е намерен мъртъв и заключен във фризер в собственото си имение. Съпругата му Джулия, чиято огърлица стиска милионерът във вкочанените си пръсти, застава пред съда по обвинение в убийството му, от което е наследила милиони. Един по един в романа нахлуват различни герои, които сякаш добиват очертания и пълнокръвност, докато разгръщате страниците му и няма да ви оставят да скучаете до последния ред.

Единадесетте големи майстори на перото ще ви преведат умело през перипетиите и обратите на тази книга, чието създаване очевидно е било толкова забавно, колкото е и четенето ѝ.

ГЛАВА 1

Неделя следобед. Време, в което семействата из цялата страна прекарват пълноценни мигове заедно — поделят насъщния си, признават колко са важни един за друг, доверяват тайни. И семейство Хайтауър, едно от най-богатите в Лонг Айлънд, не правеше изключение.

— Кой приготви мартинито? — попита Мерилин, вкусвайки от питието, което току-що си бе наляла.

— Мама — отговори Морган, без да вдига поглед от списанието си. — Защо питаш?

— Защото, доколкото мога да преценя, това си е чист джин.

Морган кимна.

— Такава си е мама.

Морган и Мерилин бяха брат и сестра. Той беше висок към метър и осемдесет, по-скоро слаб, и от целия му вид лъхаше склонност към непоколебимо прахосничество. Мерилин беше висока почти колкото него и често я описваха като „стоманена красавица“, което означаваше, както че е изключително привлекателна, така и че хубостта ѝ сякаш бе обвита в титанова черупка, през която все още никой не бе успял да проникне. Морган беше с година по-голям от нея, и двамата караха трийсетте.

Мерилин изля питието си в кухненската мивка, взе висока чаша и се пресегна за бутилката кока-кола.

— Това мартини беше доста силно за първо питие за деня — каза тя.

— Първото питие на мама обикновено не е много след закуска. Това, което ти току-що изпи, би трябвало да е — о, знам ли? — третото или четвъртото за нея. Което идва да обясни защо тя не е доловила леките вариации във вкуса — отвърна Морган.

— Тудъл-ду, Морган. Може ли да вляза?

Гласът, долитащ от вестибюла, беше на Сесилия, позната повече като Сиси, добре сложената съпруга на Морган. От нея в никакъв

случай нямаше да излезе ядрен физик, но пък това, което се намираше от врата ѝ надолу, изцяло компенсираше Морган за липсите на „горния ѝ етаж“, или поне така предполагаша всички.

Сиси се гушна до Морган, който обви ръка около нея.

— Какво прави малкият ми Морги?

Морган отбеляза хладно с израз на върховна досада:

— Чета, очевидно.

Тя се притисна към него.

— Дали бих могла да заинтригувам Морги с предложение за нещо малко по... раздвижено?

— Чета, скъпа.

Тя го дари с лека целувка по бузата.

— Аз говорех за нещо по-забавно от четенето.

Страдалческо изражение пробягна по лицето на Морган.

— Не сега, скъпа. Синузитът ми отново се обажда.

— Моля? — Пръстите ѝ запълзяха по врата и спряха при устата му. — Няма да съжаляваш, Морги-Уорги.

— Морган — каза Мерилин строго, — бъди така добър и отведи своята булка-нимфоманка в спалнята ви. Ако послушам още малко това, ще повърна.

— Е, добре. — Той остави списанието и въздъхна тежко. — Назад към мраморните кариери.

Още преди да направи и крачка обаче, чу припрени стъпки — знак, че се задава баща му и че съвсем не е в добро настроение.

— Някой виждал ли е Джулия? — Бащата на Морган и Мерилин, Артър Хайтауър, беше пълен мъж, едър като мечка. Той бе безцеремонен, рязък и доволно прям. Беше намерил късмета си в петролния бизнес по времето на неговия разцвет и бе успял да го запази дори и когато това време отмина. — Колко дълго човек трябва да търси собствената си жена? — рече той и увеличи децибелите: — Джулия!

Покривката на канапето до Сиси помръдна. Сиси нададе къс, пронизителен писък.

Морган се насили да бъде съпричастен:

— Какво има, скъпата ми?

— Одеялото мръдна.

То наистина беше мръднало. А след това мръдна отново. Няколко секунди по-късно една глава надзърна изпод него.

— Вика ли ме някой?

Това беше Джулия — майката на Морган и Мерилин. Косата ѝ беше разчорлена, а дрехите ѝ, или това, което можеше да се види от тях, изглежда не бяха сменяни с дни.

— Мамо! — каза Морган. — Откога си там?

Трябваше ѝ доста време да отговори:

— Колко е часът?

— Почти седем.

Тя бавно поклати глава и рече:

— Къде отиде следобедът?

Морган се наведе до канапето и ѝ помогна да стане.

— Добре ли си, мамо? Почти е време за вечеря.

— Забрави за вечерята — отвърна тя с груб и стържещ глас. — Къде ми е мартинито?

Морган се втурна към бара, за да го приготви.

— Е, радвам се, че ви намирам всички заедно — каза Артър Хайтауър. — В главата ми се върти нещо и искам всички да го чуете.

— Не може ли да почака, татко? — попита Мерилин. — Време е за вечеря. Умирам от глад.

Хайтауър пусна в действие тежката артилерия:

— И предполагам, че вечерята ни, както обикновено, ще е доста обилна. Вие, деца, нямате никаква представа какви късметлии сте. Когато аз бях момче, нямаше такива угощения, това е сигурно.

Морган притвори очи: „Започна се...“.

— Докато аз растях в онази ферма в Омега Каунти, в деветчленно семейство, се трудехме къртовски. Бяхме бедни и не се срамувам да го призная. Бедност е най-точната дума за ония години. Проклетата бедност, ако ме извините за израза. Храната никога не достигаше. Повечето пъти съм си лягал гладен.

— Е, но пък със сигурност в следващите години добре си наваксал — отбеляза жена му.

Той или не я чу, или просто не ѝ позволи да прекъсне монолога му.

— Ядяхме месо само веднъж в седмицата. Можете ли да си представите? Само веднъж в седмицата, и то ако имахме късмет. За

неделна вечеря бедната ми майка би приготвила пиле. Едно малко, мършаво пиле. Което щеше да бъде разделено на девет порции. Знаете ли какво ми се падаше винаги?

Мерилин изпърха с дългите си мигли и предположи:

— Може би... краката?

— Точно така — каза Хайтауър. — Краката. Обзалагам се, че дори не си предполагала, че стават за ядене.

— Не и откакто бях на две години.

— Няма много месо по пилешките крака, бих искал да ви кажа. Ама никак даже. Но аз не се оплаквах. Не, моля ви се. Бях доволен.

— Чувала съм — рече Мерилин, — че в Париж пилешките крака са на мода. Там ги смятат за деликатес.

Хайтауър продължи атаката:

— В Париж — може би, там биха яли всичко, стига да е обилно полято със сос. Но не и в Омега Каунти. Не, моля ви се. Никак даже.

— Никога не съм яла пилешки крака — каза Сиси, кикотейки се. — Но веднъж ядох жабешки. На вкус приличат на пилешко.

Мерилин стисна устни, докато неистово се опитваше да запази контрол.

— Вие, деца, не оценявате колко сте облагодетелствани — рече Хайтауър. — Не знаете нищо за цената на парите, така си е. Разглезени сте. Отвратително разглезени. Не знам как се случи, но резултатът е такъв. Разглезени.

Мерилин реши, че е време да добави малко ром в колата си.

— Струва ми се, че това е малко грубо, татенце — рече тя.

— Може и да е грубо, но аз съм само едно бедно момче от бачкаторска ферма в Омега Каунти. Не съм научен да се изразявам префърцунено и превзето. Наричам нещата с истинските им имена. И когато моите деца са разглезени, аз не се страхувам да го кажа. Никой от вас не е работил дори един ден през живота си.

— Виж, татко — каза Морган, — това не е вярно. Аз приемам работата си много сериозно.

Мерилин изсумтя в чашата си:

— Твоята работа? О, моля те...

Морган сбърчи нос.

— Мерилин, ти знаеш, че винаги съм бил много отдаден на своето изкуство.

— Изкуство? Амазьорските акварели на изгреви не са изкуство. Морган вирна брадичка.

— Има някои критици, които биха поспорили с теб. Мога ли да ти напомня, че моите творби бяха представени на самостоятелна изложба в много известна галерия.

— Да, галерия, която татко притежава. Всъщност кога за последно си завършвал картина? По времето на Картър?

— Всеки велик човек на изкуството минава през трудни периоди.

— По-скоро през трудни десетилетия.

— Достатъчно — обяви Хайтауър. — Ако с тая караница имахте за цел да ме впечатлите, не успяхте.

— Тате — каза Мерилин, — аз просто се опитвах да върна Морган към действителността.

— Ти просто се опитваше да бъдеш гадна, Мерилин. Ти беше гадна още като бебе и не си отбелязала голямо подобрене през последните трийсет години.

— Тате!

— Болезнено е за човек като мен да го признае, но ти си един безполезен, безсърдечен и отвратителен боклук. И от мисълта, че цял живот съм се трудил, за да натрупам гигантско състояние, което ще бъде пропиляно за твоите прищевки, направо ми се гади.

— Тате!

— Само не си мислете обаче, че няма да направя нещо по въпроса. Тази вечер заминавам на важно бизнес пътуване до Вашингтон, но ще се върна за Деня на благодарността. И веднага щом се върна, ще проведе дълъг разговор с адвоката си. Няма да позволя състоянието ми да бъде прахосано за акварели и пътувания до Париж за... модни пилешки крака!

Последната част от речта му привлече вниманието на Мерилин и Морган.

— Тате!

— Е, добре, Артър — намеси се Джулия, — стига толкова. — Последното мартини беше пресушено. Джулия беше твърде голям експерт в пиенето, за да завалва думите, но ефектът от алкохола се забелязваше във воднистите й очи и пресилените жестове. — Хубаво се позабавлява. Много добре знам колко обичаш да си играеш на

страшилище и да всяваш страх в душите им. Не ги ли тероризира достатъчно?

— Не, проклета да си, едва започвам. И не си мисли, че това, което казах, не се отнася и за теб, впиянчена загубенячке.

— Тате! — възкликна Морган. — Говориш на мама, все пак.

— Знам на кого говоря. А ти да мълчиш, капиталов троглодит такъв. Джулия, навремето ти беше добра жена, не знам какво се случи с теб.

Гласът ѝ беше дълбок и гърлен:

— Ти ми се случи, Артър, скъпи.

— Типично за теб — да обвиниш някой друг за провала си.

— Ти не беше от най-грижовните съпрузи.

— Аз изградих процъфтяващ бизнес от нищото, ако това имаш предвид. Бях се посветил на натрупването на огромно състояние, което ти беше повече от щастлива да прахосваш.

— О, да. Пари. Е, те направиха всички ни щастливи, нали?

— Всичко, което съм искал от теб в замяна, е било обич и вяност. Но получих ли ги? Не, моля ви се. Не и това.

— Ти също не беше цвете за мирисане, скъпи.

Хайтауър се изду като балон.

— Никога не съм твърдял, че съм безупречен. Никой, изминал моя път, не би могъл да е безупречен. — Той се наведе напред, като отчетливо произнасяше всяка дума: — Но в крайна сметка никога не съм се свалял с градинаря!

Мерилин изписка:

— Мамо! О, не!

— О, я не се прави на толкова праведна, Мерилин! — изрева Хайтауър. — Ти си лягаш с всеки мъж, с когото останеш насаме за повече от пет минути, откакто навърши четиринайсет. Да не говорим за целия випуск '91 на гимназия „Спрингдейл“.

— Тате!

— Но, по дяволите, никога не съм очаквал да откроя, че жена ми прави цуни-гуни с градинаря в моята собствена спалня!

Лицето на Джулия пламна в яркочервено и при това не от алкохола.

— Артър, моля те. Децата.

— Децата. Какво децата? Доколкото знам, те също са спали с градинаря.

Сиси се изкикоти и попита:

— Кой е градинарят? Не знаех, че имаме градинар.

— Тате — каза Морган, — мисля, че прекали. Аз съм момче, забрави ли? Тъъ, мъж. — Той се изхили сконфузено. — Не бих могъл да спя с градинаря.

Хайтауър вдигна едната си рунтава вежда и отвърна:

— Не би ли могъл, Морган?

Морган удари една голяма глътка от мартинито си.

— Артър — каза Джулия, — мисля, че си вдигнал кръвното. Защо не идеш да вземеш една гореща вана? Знаеш, че това винаги те успокоява. — Тя замълча за малко и додаде: — Ако искаш, бих могла да се присъединя към теб...

— Не ме отвращавай, жено. Опитвам се да кажа на всички ви, че тук ще станат някои промени. Големи промени, Джулия. Развеждам се с теб.

— Артър!

— Всъщност развеждам се с всички вас. Отрязвам ви. От тук нататък няма да получите и цент от мен. Ще трябва да работите, за да живеете, за първи път в мизерното си съществуване. Това ще ви върне в света на доброто.

Ръката, с която Джулия държеше мартинито, започна да трепери.

— Артър, нали не искаш да кажеш... нали не искаш да кажеш, че аз... — не довърши тя.

— Точно това имам предвид, жено.

— Артър, не можеш да направиш това.

— Напротив, скъпа, мога. Нали не си забравила онзи малък анекс, който подписа преди доста години?

Лицето на Джулия пребледня.

— Артър...

— Ще си взема всичко, жено. До последния цент. — Той посегна към шията ѝ. — И ще започна с тази огърлица от перли „Микимото“.

— Артър, не! — Тя сграбчи огърлицата, отказвайки да я пусне.

— Джулия! Дай ми я!

— Няма!

Сиси изпищя. Мерилин и Морган се втренчиха един в друг и после отново в разиграващата се ужасна сцена, без да знаят какво да предприемат. Хайтауър продължаваше да се боричка с жена си, като сумтеше и пръхтеше. По челото му потече пот, но Джулия не даваше огърлицата.

— Чудесно! — озъби се той, когато най-после отпусна ръце. — Задръж проклетата огърлица. Засега. — Той избърса челото си. — Ще си я върна доста скоро.

Джулия се повали обратно на канапето, останала без дъх, и рече:

— Трябва да пийна нещо.

— Точно така — измуча Хайтауър, — пийни. Всички пийнете. Угаждайте си добре. Докато все още можете. Защото веднага щом се върна, ще попаднете в един съвсем нов свят. И съм напълно сигурен, че той няма да ви се понарави особено.

Хайтауър изфуча от стаята, като ги остави наскред убийствена тишина.

Най-накрая Мерилин се разходи до бара, почерпи се с две кубчета лед, раздрънка ги в чашата си и рече:

— Е, аз със сигурност очаквам празниците. А вие?

Денят на благодарността. Ден, в който семействата от цялата страна прекарват пълноценни мигове заедно, в който се наслаждават на взаимната си компания, ден за прояви на любов, за смях и благодарствени молитви. Но обитателите на имението „Хайтауър“ срещаха затруднения по отношение на това към кого да отправят благодарствените си молитви и за какво точно да благодарят.

Морган, Мерилин и Сиси седяха около официалната маса в трапезарията и зяпаха стройните редици порцеланови съдове „Уеджууд“, в които обаче нямаше нищо.

— Чудесна вечеря — каза рязко Морган. — Има ли въобще някаква храна?

— Можем само да се надяваме — отговори Мерилин. — Къде е мама?

— Познай от три пъти. — Морган разпери три пръста.

— Мартини?

— Само че без вермута и маслинката.

Сиси се изкикоти. Тя сложи ръка върху тази на съпруга си и процеди страстно:

— Надявам се, че тя ще дойде и ще донесе храната скоро, любовнико. Винаги огладнявам, когато ние с теб... — Тя се изкиска отново, после закри устата си с ръка. — Нали се сещаш.

— Като говорим за апетит — рече Мерилин, — аз току-що изгубих своя. Отивам да потърся мама.

Не ѝ се наложи да го прави. В този момент матриархът на Хайтауърови влезе и се закандилка из стаята.

— Някой виждал ли е перлената ми огърлица? Не мога да намеря перлите си... — Тя хвърли поглед към голата маса. — Какво, ядете без мене?

— Не, мамо — отвърна Морган. — Никой нищо не е ял. Няма никаква храна.

— О! — Тя се настани на стола си. — Ами, винаги баща ви уреждаше вечерята в Деня на благодарността.

— Татко? Не съм го виждал от седмици. Къде е той?

— Откъде да знам? — каза Джулия и изхълца. — Питай Мерилин.

— Аз със сигурност не знам — рече Мерилин, притискайки ръка към роклята си. — Не съм го виждала откакто... е, сигурна съм, че всички помнят откога.

— Аз помня — каза Морган тържествено.

— Аз също — додаде като ехо Сиси. — Все още не съм успяла да опитам пилешки крака.

Морган подбели очи и рече:

— Докато сме все още на темата, скъпа моя сестрице, позволи ми да ти съобщя нещо, което ще смрази сърцето ти. Вчера случайно се сблъсках с Джо Келъг, адвокат на татко. Той ми каза, че татко си е уредил среща с него веднага след Деня на благодарността.

Лицето на Мерилин помръкна.

— Значи го е мислел сериозно.

— Съвсем. Другият вариант е да е искал да ни устрои един истински ад и да ни изкара акъла.

— Аз вече си изкарах акъла днес — каза Джулия, поклащайки се леко наляво-надясно. — Не мога да си намеря перлите.

— Няма да можеш да намериш много повече неща от перлите си, ако татко посети този адвокат, мамо. — Мерилин извъртя рязко глава, за да се обърне към Морган. — Разбираш ли колко сериозно е всичко това?

— Опитвам се, но не успявам да се концентрирам, поради липса на питателни вещества. Къде е храната?

Джулия махна с ръка във въздуха и каза:

— Питайте баща си.

— Може би той е решил да ни накаже по този начин. Може би ще ни остави да умрем от глад.

— Вечно се държиш по този начин, Морган. Все „аз“, „аз“, „аз“. Такъв си егоист.

— Защо? Защото искам храна в Деня на благодарността?

— Дори като бебе все беше недоволен. Постоянно плачеше. Докарваше бавачката си до лудост.

— Може би в хладилника има някаква храна? — предположи Сиси, опитвайки се да бъде полезна.

Но Морган никак не се въодушеви:

— Не, няма. Вече проверих.

— Можем да си поръчаме пица.

— В Деня на благодарността? — Морган се плесна по челото. — Денят на благодарността е, сърчицето ми. Всички ресторанти са затворени. Супермаркетите също.

— Ами онзи голям фризер в мазето? — попита Мерилин. — Купила си го, за да складираш храна, нали, мамо?

— Винаги съм искала да го направя — рече Джулия. — Смятах, че ако купувам големи количества храна, няма да ходя до бакалията толкова често.

— Мамо, ти не си виждала бакалията отвътре от двайсет години.

— Е, ами фризерът беше на разпродажба и не можах да устоя. Но никога не съм слагала храна в него.

Морган започваше да освирепява.

— Значи искаш да ми кажеш, че имаме гигантски фризер за храна, без никаква храна в него?

— Ето го, отново започва. Егоист, егоист, егоист.

Морган скри лицето си в ръце и изстена:

— Господи, помогни ми!

— Но все пак мисля, че ще се намери храна — продължи майка му. — Три замразени пици. Мисля, че бяха част от разпродажбата.

— Е, все пак е нещо. — Морган скочи от стола си и се запъти към мазето.

— Морган! — рече Мерилин. — Тези пици сигурно са към шестгодишни.

— Или те, или канибализъм.

Джулия вдигна ръка и каза:

— Ще ти трябва ключа. — Тя се заклати към кухнята, взе ключа от кукичката на стената и се върна.

Морган го грабна и изчезна. Те чуха затръшването на вратата на мазето и после тишина. После долетя писък.

— Морги! — Сиси скокна от стола си и тръгна към мазето. Нейният писък беше достатъчно силен, за да го чуят и в покрайнините на града.

— Боже мили, какво става? — Мерилин се надигна от масата почти неохотно. Нейният писък бе доста по-контролиран, напомняше по-скоро потиснат вик за помощ. Но тя си беше такава.

Джулия се намръщи.

— Предполагам, че съм длъжна да ида да видя какво става.

Тя се заклатушка надолу по стълбите, като използваше стената за опора, когато беше възможно. Стъпалата към мазето бяха особено коварни, но тя най-накрая успя да ги преодолее и да стигне до отсрещния ъгъл, където другите трима все още бяха скупчени около фризера.

А вътре видя, проснати в очакване, покрити с дебел слой лед, замразените останки на своя съпруг от трийсет и седем години — Артър Хайтауър. Очите и устата му бяха отворени, а дясната му ръка стискаше нейния троен наниз от обработени перли.

— Супер — каза Джулия. — Отново само остатъци.

* * *

Може би изглеждаше, че Дивайн Гейл Макгий си седи спокойно на мястото на защитата, но всъщност умът ѝ репетираше подготвената предварително встъпителна пledoария най-малко за шестнайсети път

от закуската насам. Беше работила по нея цяла седмица, но все още имаше поне милион неразрешени въпроса. Как да се обръща към обвиняемата, към своята клиентка — с „Джулия“ или с „Мисис Хайтауър“? „Джулия“ звучеше по-лично и предполагаше, че Дивайн я харесва и я чувства близка, но пък по-официалното обръщение щеше да напомни на съдебните заседатели, че тази жена е омъжена от тридесет и седем години и е член на едно от най-видните семейства в Лонг Айленд. Дали да разкрие алибито на Джулия — каквото и да беше то — сега, или да го запази, докато призоват обвиняемата на свидетелското място? Дали да опише какъв жалък човек е бил Артър, с което да внуши, че е заслужавал да умре, или да остави това за заключителната пледоария? И така нататък, и така нататък...

Нито един от тези въпроси не беше незначителен. Тя добре знаеше, че делата се печелят или губят още при встъпителните пледоарии. Трябваше да вземе решение — и то правилното. Джулия ѝ се бе доверила. Дивайн не биваше да разочарова бедната жена.

Местата на обвинението все още не бяха заети, което определено бе причина за безпокойство. Преди два дни Кен Конрад, помощник областен прокурор, който бе поел делото, беше постъпил в болница с апендицит. За да не бави хода на процеса, областният прокурор бе обявил, че ще определи друг, но до предната вечер все още не можеха да кажат на Дивайн кой ще пледира като главен обвинител. Това убийство бе такова събитие, че сигурно всички в прокуратурата бяха заети с него по един или друг начин. И само някаква си Дивайн бе изправена срещу тях.

Дивайн хвърли поглед към Джулия, която седеше на банката до нея. Тя носеше семпла синя рокля с копчета от талията надолу, съгласно инструкциите ѝ. Нямахме никакъв смисъл да се отрича, че Джулия е неприлично богата — особено сега, когато съпругът ѝ бе мъртъв. Но пък и нямаше причина да се парадирва с това.

Джулия беше кълбо от нерви и тикове — почесване, подръпване, кършене на ръцете. Дивайн предполагаше, че клиентката ѝ има пълното право да бъде напрегната. Кой нямаше да е, ако го бяха обвинили в такова ужасно престъпление и целият му живот бе поставен на карта?

Дивайн усети някакво раздвижване в задната част на съдебната зала. Помещението вече бе претъпкано, така че единствените, които

можеха да пристигат сега, трябваше да са... да. Нейните уважаеми опоненти. Представителите на областната прокуратура най-сетне се бяха явили и в центъра на групата им беше — о, мили боже, не!

Дивайн се извъртя отново напред, притиснала челото си с ръка. Да не би това да е някакво космическо кармично отмъщение? Какво ли бе направила, за да го заслужи? Да не би да е заради онзи път, когато си играеше с гримове на майка си и размаза туша за мигли по целия килим? Или заради онзи случай, когато беше на девет години и не даваше на братовчедка си Мегън да скача на трамплина ѝ? Или Съдбата чисто и просто я мразеше в червата?

Главен обвинител беше Трент Балард — по дяволите! Тя не го беше виждала от конференцията на съдебните адвокати в Баркли Бийч през май. Всъщност не го беше видяла на самата конференция, а доста късно през съботната нощ в джакузито. Тогава беше облечена в онзи нов, подчертаващ формите бански, който бе купила от „Дж. Крю“, и беше пийнала повечко.

— Ооо, Дивайн. Как върви?

Тя седеше и симулираше подобие на усмивка.

— Здравей, Трент. Тъъ, Трент беше, нали? — Тя почти потръпна. Що за глупост...

Той се ухили и каза:

— Аха, не съм си сменял името от май месец насам.

— Е, значи ти си поел случая „Хайтауър“?

— Късметлия съм, а? — Проблесналата в очите му амбиция подсказа на Дивайн, че той наистина смята това за голям късмет. — Сигурен бях, че Макандлис ще задържи това дело за себе си, но в последния момент го прехвърли на мен. Предполагам, че го е сметнал за твърде политически обвързано, отколкото е желателно, даже и при този интерес от страна на пресата. — Той направи малка крачка към Дивайн. — Но стига с клюките. Как си ти? Изглеждаш великолепно.

Дивайн отклони комплимента като се престори, че се отнася за дрехите ѝ:

— О, харесва ли ти този костюм? Нов е.

Но не беше толкова лесно да откажеш Трент.

— Не говорех за костюма ти. Говорех за теб. Изглеждаш чудесно. А този делови костюм не може да стъпи и на малкия пръст на онзи горещ бански, който носеше в Баркли. — Той се разтопи в усмивка,

която можеше да омагьоса и венчелистчетата на маргаритка. — Въпреки че костюмът вероятно е по-подходящ за съда.

Защо ли я ласкаеше? Все пак надали някъде в съда имаше джакузи. Дивайн инстинктивно изпитваше недоверие към хора, които се опитваха да я ласкаят. Каквото и да твърдяха другите, тя никога не се бе чувствала щастлива от външния си вид. Когато приятелите ѝ казваха, че е хубава, тя не им вярваше. Нали за това са приятели, тихичко си повтаряше всеки път когато получеше комплимент. Тази сутрин бе дала най-доброто от себе си, за да фризира своята права тъмна коса с кестеняви нюанси, но каквото и да правеше, никога не успяваше да заприлича на жените от списанията. Носеше новия си костюм, но нови или не, дамските делови костюми съвсем не бяха създадени, за да привличат ласкателства. Каквото и да направеше, винаги се чувстваше старомодна.

— Виж, Трент, ако наистина мислиш да водиш това дело, би било най-добре да запазим единствено делови отношения.

Трент се вдърви и на лицето му се настани някаква пародия на сериозност.

— Разбира се. Разбрах те напълно. Отношенията ни ще бъдат съвсем стерилни. — Той смигна и се върна на мястото си.

Дивайн затвори очи. Защо трябваше да е той? Ако един мъж веднъж е полудувал с теб в джакузито, вече няма никакъв шанс да те приеме на сериозно. В най-добрия случай ще те покровителства. Може дори да пусне някоя лукава забележка пред съдията, с която да загатне за мръсната им тайна. Защо, защо, защо?

Тя се срути в стола си напълно изтощена, а делото все още не бе започнало.

— Държиш ли се, Джулия?

Джулия опита да се усмихне, но изражението ѝ не се промени особено. Твърде много лифтинг — предположи Дивайн.

— Щях да съм по-добре, ако онази кана на масата беше пълна с картини.

— Съжалявам, Джулия, но в съда се разрешава само вода. И, моля те, не се опитвай да вмъкнеш нещо, не искаме съдебните заседатели да решат, че си алкохоличка. Ако помислят, че си била пияна и не на себе си...

— Като че ли е нужно да съм била пияна, за да убия Артър — отвърна Джулия презрително.

— Мамче!

Дивайн се обърна и видя, че семейството е пристигнало. Беше запазила места за тях на предния ред в залата. Искеше съдебните заседатели да видят, че обвиняемата все още среща подкрепа у своите обични близки, макар че точно това семейство според нея правеше изключение.

— Как се чувстваш, мамче? — каза Морган, като сграбчи Джулия за раменете. — Така се тревожехме за теб.

— Стига си се лигавил, Морган. — Джулия го избута настрана. — Обвиняема съм в дело за убийство. Как мислиш, че се чувствам?

— Мамче, искам да помислиш за смяна на адвоката. Джо Келъг каза, че е готов да поеме делото дори и на този етап. Помолих го да дойде тук тази сутрин, за всеки случай.

Дивайн гледеше настрана и се опитваше да се преструва, че нищо не е чула. Кучи син...

— Престани да ми се бъркаш, Морган — изстреля в отговор Джулия. — Ако ти искаш да наемеш Джо Келъг, когато се бориш за собствения си живот — чудесно. Но аз харесвам Дивайн и твърдо държа на нея. Защо мислиш, че я избрах от самото начало?

В действителност Дивайн също се беше чудила. Никой не бе позненадан от нея, когато Джулия се появи в мъничкия ѝ офис на Четиринайсета улица. В Ню Йорк имаше стотици способни адвокати. Ако тя бе имала някаква причина да избере Дивайн, все още не я бе споделила с нея. А с оглед на неособено процъфтяващата си напоследък кариера, Дивайн никак не бе склонна да отпрати въпросната дама.

— Мамче, моля те, размисли. Това е много сериозно. Ако те признаят за виновна, те могат да те... да те...

— Спри да заекваш, Морган. Могат да ме екзекутират. Добре. Всички ще трябва да умрем по някое време. Но аз похарчих петдесет хиляди долара по специалисти, за да те излекувам от това заекване, и не искам да видя как парите ми отиват на вятъра.

Мерилин се инсталира от другата страна на масата и каза:

— Има ли нещо, което можем да направим за теб, мамо?

— Бихте могли да ми вкарате контрабандно малко пиячка.

— Виж, мамо...

— Може би ще можеш да я скриеш в някоя торта, като в старите филми.

— Виж, мамо...

Джулия заклати пръст към Дивайн и каза:

— Тази затворническа надзирателка тук каза, че мога да пия само вода в съдебната зала. Представяте ли си? Вода. Само при мисълта за това усещам бълбукане в стомаха.

Дивайн я потупа по рамото.

— Ще трябва да се примириш.

— Без съмнение. А ти ще трябва да се примириш, че клиентката ти ще одрайфа цялата маса.

Съдия Харди — да, наистина това му беше името, и не — не приличаше по нищо на Мики Руни^[1] — бе едър мъж в началото на шейсетте. Косата му беше прошарена, но все още на мястото си, късо подстригана в стил 50-те. Дивайн бе разбрала от опит, че в неговата зала не се допускаха никакъв род глупости — и трябваше да се е смахнал напълно, за да пусне някоя усмивка.

— Тишина в залата — изрева той веднага щом изплува от стаята си. — Моля, седнете. — После бързо измърмори предварителните формалности: — Първото дело за днес е X-01-982, Щатът срещу Джулия Конърс Хайтауър. Двете страни готови ли са да се даде ход на делото?

Готови бяха. В интерес на истината Дивайн не беше, но все пак това бе най-доброто, на което бе способна.

— Добре — рече съдията.

Тъй като съдебните заседатели вече бяха избрани, той изгаряше от нетърпение да се захване с процеса. Изрече няколко предварителни предупреждения към заседателите и зрителите в претъпканата зала и после даде ход на встъпителните пледоарии.

Дивайн гледаше как Трент се надига тържествено и се приближава към заседателите. Маниерът му издаваше спокойствие, увереност, харизматичност. Всичко, което тя не притежаваше.

— Тялото на Артър Хайтауър е престояло във фризера повече от три седмици, преди да бъде открито. Кожата му е била синя, но трудно

бихте я видели, защото е бил покрит с дебел пласт лед. Откъртването му е отнело почти цял ден. Тялото е било толкова трошливо, че дясната му ръка се отчупила, когато са го извадили от фризера. Накратко, той не само е бил жестоко убит, но впоследствие тялото му е било безжалостно захвърлено и третирано по най-ужасен начин. А жената, която е обвинена в това отвратително престъпление — той се обърна и довърши рязко, — седи ето там.

Дивайн се опитваше да изглежда уверена, тъй като знаеше, че повечето от заседателите ще погледнат към нея. Трент предвидливо започваше с най-зловещия — и най-добре познат — аспект на делото. Вестниците бяха нарекли Джулия „Криогенната убийца“.

— Мотивите на Джулия Хайтауър да убие съпруга си са добре известни и безспорни. Той е възнамерявал да я отпише от завещанието си и да се разведе с нея. След като тридесет и седем години е била член на едно от най-богатите семейства в щата, сега е щяла да остане без пукнат грош. Не е могла да го понесе. Опитала се е да го разубеди, но безуспешно. Последвал е скандал, вероятно подкладен и от нейната постоянна злоупотреба с алкохол. Нещата следвали едно след друго — и всичко свършило с това, че Джулия ударила съпруга си по главата с тъп предмет. Работата на съдебните лекари беше затруднена от дългия престой на трупа във фризера, но както ще чуете, следователят смята, че смъртта вероятно е настъпила мигновено. След като вече е бил мъртъв, Джулия завлякла тялото му в мазето и го скрила във фризера. Там то останало, докато синът ѝ не го открил в Деня на благодарността — така тя му устройва една празнична изненада, която той едва ли някога ще забрави.

Трент изтъкна още няколко подробности относно престъплението и последвалото го разследване, но Дивайн бе впечатлена от пестеливостта на забележките му. Някои прокурори подемаха безкрайни пледоарии, като че ли надпреварата щеше да спечели този, който говори най-дълго. Но Трент беше твърде умен, за да постъпи така. Той знаеше колко важно е да завладееш и да задържиш вниманието на заседателите, както и колко е опасно да ги отегчиш.

— И едно последно нещо, преди да се оттегля. После вие ще изслушате и адвокатката, на която е платено да защитава убийцата Джулия Хайтауър. Тя ще измисли хиляди извинения и ще се опита да

ви накара да повярвате във всякакви небивалици. Това, за което ви призовавам, е следното — моля ви, използвайте здравия си разум. Не вярвайте на всичко, което чувате. Не изпадайте в объркване. Концентрирайте се върху най-важния факт — върху замразените останки в мазето.

Дивайн не се чувстваше никак комфортно. Сигурно това изпитва начинаещият комик, когато излиза на сцената след, ами да речем, след Бет Мидлър, мислеше си тя. Трент беше превъзходен — кратък, драматичен, въздействащ. Искаше ѝ се да повярва, че съдебните заседатели все още са непредубедени, с все още отворено съзнание, но знаеше, че Трент го беше затворил съвсем резултатно, или поне донякъде, със своята солидна встъпителна пледоария. А сега тя трябваше да драпа след него и да измисли някакъв начин да отвори това съзнание отново.

Затършува из куфарчето за бележките си, но успя да открие само недовършената от предната вечер кръстословица. Единственото, за което можеше да я използва, бе да я развява из ръцете си. Опита се да открие приятелски настроено лице сред заседателите. Може би мисис Милър, разведена жена в средата на петдесетте, която работеше на касата в „Пигли Уигли“? Или мистър Кимбъл, собственик на железарски магазин? Тя се спря на Джак Пауъл, чернокож мъж, към трийсетте, който се опитваше да отвори собствена закусвалня. Сигурно бе срещал много трудности в живота си. Може би щеше да прояви съчувствие към някой, който сега бе изпаднал в беда.

— Нека най-напред уточним нещо важно, съгласни ли сте? — Дивайн гледаше хладнокръвно съдебните заседатели, като фокусираше погледа си върху Джак Пауъл. — Не съм тук, за да „измъквам“ когото и да било. Не ми е това работата. Работата ми е да водя защитата срещу все още недоказаните обвинения на Прокуратурата. Всеки има право на защита и аз обикновено с удоволствие я предоставям. Но в този случай за мен е особено удоволствие да защитавам Джулия Хайтауър, защото тя не е виновна. И не казвам това, понеже ми е платено. Казвам го, защото е истина.

Тя направи крачка встрани и плъзна поглед по останалите съдебни заседатели. Израженията им варираха от любезен интерес до

откровена неприязън.

— Е, някои от нещата, които мистър Балард ви каза, наистина са верни. Вярно е, че Джулия има проблем с алкохола. Разбира се, когато чуете какъв е бил животът ѝ през всичките тези години, ще се зачудите как не е посегнала към нещо още по-лошо. Вярно е също и че съпругът ѝ я е заплашил с развод няколко седмици преди да умре, само че той е отправял многократно същата заплаха и преди това и никога не е предприемал нещо, за да я изпълни. Както виждате, покойният мистър Хайтауър е обичал да заплашва. Това е бил начинът му да държи всички в семейството си под контрол и го е постигал. Но ако тази практика можеше да породи мотив за убийство, той би трябвало да е мъртъв още преди единадесет години — защото тогава е отправил заплахата за първи път.

Тя направи пауза, като се взираше в очите им, опитвайки се да прецени дали е постигнала някакъв ефект.

— Може би сте забелязали, че макар мистър Балард да заяви убедено, че Джулия е виновна, той не ви каза как възнамерява да го докаже. Не ви представи изчерпателен списък с доказателствата, с които смята да ви засипе. Защо? Защото няма никакви, или почти никакви, доказателства. Още не могат да свържат Джулия с оръжието на престъплението. Всъщност все още не се знае какво е било то. Мистър Балард бегло спомена за „тъп предмет“, защото в действителност не се знае какво е причинило травмата на главата на мистър Хайтауър. Няма отпечатъци, които да свързват Джулия с убийството. Няма свидетели. Всичко, с което разполагат, са три относително уличаващи факта — че Джулия има ключ от фризера, че по нейната рокля е открита кръв от жертвата и че замразената ръка на трупа е стискала перлената ѝ огърлица. Но тези незначителни подробности могат да бъдат обяснени. Те не доказват вина. И с абсолютна сигурност не могат да докажат вина извън всякакво основателно съмнение. Защото, както знаете, това трябва да бъде постигнато. Мистър Балард не го спомена, той се надява, че ще го забравите. Но аз няма да позволя това нито на вас, нито на съдията. За да признаете Джулия за виновна, вината ѝ трябва да бъде доказана извън всякакво основателно съмнение. Това е доста висока летва. Ако не сте напълно убедени, ако имате основателно съмнение — тогава нямате избор. Трябва да я оправдаете. Такъв е законът. И по-важното е,

че такъв е вашият дълг. Джулия Хайтауър е невинна по презумпция. И когато това дело завърши, тази презумпция ще остане непокътната. Защото обвиняемата е невинна. Тя не е убила съпруга си.

Дивайн се обърна и тръгна бавно към стола си, доволна от настъпилата пълна тишина в съдебната зала. Беше отбелязала своята точка. Сега трябваше да се върне на мястото си и да види какво крие Джакузи Трент в ръкава си.

— Много добре — каза съдия Харди. — Имаме още час до обяда. Да започваме.

Патрик Розуел се бе научил да разчита знаците, предвещаващи настъпващото раздразнение у своя редактор, още преди много лунни. То започваше с появата на ситни бръчици около очите. Преминаваше в леко порозовяване на бузите и избуяваше в треперене на челюстите. И наличието му се доказва без всякакво съмнение, когато мъжът започна да крещи:

— Розуел, какво, по дяволите, виждат очите ми?

Патрик смънка под нос:

— Това... това... това е статия, която аз написах. 3-за вестника.

— За вестника ли? За моя вестник?

— Д-да, сър.

Редакторът Джон Уайтчапъл се втренчи в тънкия ръкопис, който бе сграбчил в ръцете си. Той беше човек с четвъртита глава и радикално къса подстрижка, а на слепоочията косата му бе опъстрена в сиво.

— „Любопитни факти за замразяването“ — прочете той. — Какво, за бога, се предполага, че трябва да правя с това?

Патрик бутна очилата с дебели стъкла високо на носа си.

— Аз... аз си мислех, че може да искаш да я пуснеш на първа страница. М-може би в каре.

— Мислел си, че ще я пусна на първа страница. В моя вестник?

— Д-да, сър.

— Какво си мислиш, че издавам аз, „Сайънтифик Американ“? Това е вестник. Мъничък, местен вестник, наистина, но все още печатаме новини. Оттук идва и името му.

— Н-но това е новина. Или най-малкото има връзка с една новина.

— Коя новина?

— Криогенната убийца.

— Признавам, че убийството на Хайтауър е горещ материал. Но хората не искат да четат за замразяването. Те искат да разберат кой го е извършил! Как го е извършил. Имало ли е много кръв. А не каква е идеалната температура за съхранение на човешка плът.

— Искан да интервюирам семейството, но ти не ми позволи.

— Хайтауърови не рекламират в „Газет“. От „Берковиц Рефриджирейшън“ обаче го правят.

— Ами както си стоях в оня склад за охлаждане...

— Където те изпратих да продадеш рекламно каре, Патрик. Забрави ли за тази малка подробност — работата ти? Ти не си репортер, Патрик. Ще трябва да изоставиш заблудата си, че си Кларк Кент^[2]. Ти продаваш реклами. И това е важно. Замразяването може и да го пропусна, но без реклами няма да има вестник.

— Мога да постигна повече.

— Аз не искам да постигаш повече! Искам да продаваш проклетите реклами!

Уайтчапъл грабна отворената „Малокс“ от края на бюрото си и я пресуши направо от бутилката.

— Виж, Патрик, знам, че можеш да постигнеш повече. Аз пуснах кръстословиците ти, нали?

Това си беше вярно. Патрик беше запален по кръстословиците открай време и преди две години, когато стигна трийсетте, започна да опитва да създава собствени. За около година вече бе публикувал първите си два ребуса в „Ню Йорк Таймс“. Тук обаче, в „Лонг Айленд Газет“, неговите произведения срещаша огромна съпротива. Уайтчапъл се опасяваше, че ще настъпят масови читателски размирици, ако спре да публикува безмозъчните кръстословици на Американската организация по енигматика, които пускаше от години и които бяха скучни, безидейни и не биха затруднили всяко що-годе грамотно петгодишно дете. Накрая, след няколко месеца усилия, Патрик го склони да даде шанс на неговите. Както можеше да се очаква, в началото се появиха и някои възражения. Но след около месец всичко това отмина и ребусите на Патрик, местно производство, вече имаха

свои собствени верни привърженици. Е, добре щеше да е, ако успееше да накара Уайтчапъл и да му плаща за тях.

— Да — рече Патрик, — пусна моите кръстословици и те станаха много популярни. Познавам хора, които се абонират за този парцал единствено заради ребусите ми. Помисли какво би станало, ако ме оставиш да напиша няколко статии.

— Слушай, Патрик. Ти си прекрасно момче. Знам те още от бебе. Познавах майка ти в гимназията. Почти я бях поканил на бала за завършването и със сигурност щях да го направя, ако не бях толкова заплеснат по оная мажоретка... — Вниманието на Патрик започна да чезне. Беше чувал тая история няколко хиляди пъти. — ... и искам да видя, че си добре. Но твоята най-важна и най-добра роля в този вестник е да продаваш реклами. Ти си добър в това, а аз имам нужда от него. Така нещата се нареждат отлично.

— Дай ми само една задача. Една въшлива историйка. Ти я избери.

— Патрик...

— Ще приема всичко. Градински партита. Кучешки изложби.

— Патрик, беше ли вече в печатница „Харгроув“?

— Ами, не...

— Джак Харгроув е един от най-едрите ти клиенти, Патрик. Трябва да се погрижиш за него.

— Мога и да...

— Ходи ли в цветарницата на мисис Де Брукс? Взе ли реклама за неделния брой?

— Не, но...

Уайтчапъл се изправи.

— Патрик, трябва да си вършиш работата. Ако искаш да я задържиш.

Той посочи с пръст към вратата и добави:

— А сега тръгвай.

Ситният, някак сбръчкан човечец, който седеше на съседното столче на бара, говореше толкова тихо, че Патрик трудно го чуваше. От блуждаещите очи на мъжа и потайното му поведение случайните наблюдатели можеха да решат, че урежда нелегални залози или

вероятно издава поверителна борсова информация, или най-малкото държавна тайна. Но щяха да сбъркат.

— Така — шепнеше мъжът, — какво ще кажеш за тринайсет вертикално?

— Какво е условието?

— „Апартамент за орешарки“. Шест букви. Последната е „о“.

Патрик помисли за момент, усмихна се и отговори:

— Гнездо.

Малкият мъж нетърпеливо надраска думата.

— Ами дванайсет водоравно? „Капелата на Макдоналд“. Шест букви. Започва с „б“.

— Барета — почти без да се замисли отвърна Патрик. Тази трябваше да е от Уил Шортц. Той излизаше с някои доста остроумни уловки, за да направи ежедневната кръстословица в „Таймс“ малко по-пикантна.

Ситният, познат на всеки и всички в „Бар и грил при Мъри“ като Хенри, продължаваше да драска думи, като често проточваше врат да види кой влиза през вратата. Доколкото Патрик знаеше, беше време новата годеница на Хенри да дойде в бара за обяд. Хенри ужасно си беше паднал по тази жена, но тя беше умна, начетена и, по неговите собствени думи, вероятно съвсем недосегаема за нощен пазач в „Милър — инструменти и железария“. Като не се брой това, че той възнамеряваше да я убеди, че е някакъв интелектуален титан, което смяташе да осъществи като ѝ показва всеки ден изцяло попълнена кръстословицата в „Ню Йорк Таймс“. Нещо, което никога не би сътворил, ако Патрик не идваше да обядва в бара.

— Само едно последно — рече Хенри. — Трийсет и две хоризонтално. „Партньор по танци на вълците“. Седем букви.

— Това е фасулско. Костнър.

Хенри довърши ребуса и плесна вестника на бара със задоволство.

— Благодаря, Патрик. Спаси ми живота. Какъв късмет е да имам световноизвестен автор на кръстословици под ръка.

— Не съм известен. Публикувам ребуси под псевдоним — това е един вид традиция в тия среди. Моят е Тристан.

— Тристан? Как, по дяволите, изкопа това?

— Така изказвам почитанията си към своя идол: най-великия жив автор на кръстословици — Изолда.

— Тристан. Изолда. Както и да е. Благодарен съм, че ми помогна.

— Удоволствието е мое. Щом Корделия е щастлива, и аз съм щастлив.

— Корделия е велико парче — каза Хенри със сух, дрезгав глас. — Много класно. По дяволите, много по-класно, отколкото въобще съм се надявал да хвана. Тя умее да ме разсмива. — Той смигна и добави: — И е същинска тигрица в леглото.

— Всъщност, Хенри, не е нужно да ми споделяш всичко.

— Но тя не би се хванала с някой тъпак. А пък аз к'во мога да й кажа? Не съм ходил в колеж. Не чета много. Не ходя по музеи и не ги знам тия сложни думи по ребусите. Смятах, че е безнадеждно, докато не си спомних за моето приятелче от бара, което прави кръстословици за тежкарския нюйоркски вестник.

Патрик се усмихна. *Приятелче* беше доста силно определение за човек, когото само си виждал на другия край на бара.

— Щом започнах да й показвам тия кръстословици, които ми помагаш да попълвам, тя ми падна в ръцете. Никога не си виждал момиче да се вълнува така от попълнена кръстословица.

Не, определено не беше. Но пък можеше да си помечтае за това...

— Веднъж да се оженим, ще му отпусна края. Но дотогава... обяд при Мъри.

— Разбира се. Ей, хайде следващата седмица да попълним една от ония забъркани кръстословици в английски стил. Това със сигурност ще я шашне.

Малкият мъж ококори очи и попита:

— Мислиш ли?

— Сигурен съм.

Жената на средна възраст зад бара, за която Патрик бе получил вътрешна увереност, че не се казва Мъри, донесе неговия чийзбургер и пържените картопки. Той умираше от глад. Нищо не отваря апетита така, както добрият спор с шефа ти. Макар това да беше спор, воден вече десетки пъти.

При първата хапка от чийзбургера Патрик се почувства така, сякаш се издига в по-висше духовно селение. Може би бе изпаднал в

нирвана. Нищо на тоя свят не можеше да се сравни с един добър чийзбургер. Нищо. Беше ужасно доволен, че в тоя бар сервираха такава вкусна храна, особено откакто беше повече или по-малко задължен да яде тук всеки ден, докато Хенри не успее най-накрая да завлече Корделия до олтара.

Жената зад бара погледна към него и попита:

— Ще ви пречи ли, ако пусна телевизора?

Патрик завъртя глава и рече:

— Разбира се, че не.

Черният екран присветна в синьо и после изобрази лицето на един новинарски стожер от женски пол. Тя правеше преглед на главните новини от деня, като използваше оня надут, телевизионерски глас, който винаги караше Патрик да се свива от страх.

— ... Днес бяха чути встъпителните пледоарии по делото за убийството на Хайтауър. Очаква се обвинението да призове първия си свидетел утре сутрин. Джулия Конърс Хайтауър е заплашена от смъртна присъда, тъй като е обвинена в убийството на покойния си съпруг, мултимилionера и петролния магнат Артър Хайтауър. Твърди се, че мисис Хайтауър е убила съпруга си с тъп предмет и е скрила тялото му в огромен фризер за храна, където то било открито от сина ѝ в Деня на благодарността. Смятало се, че мистър Хайтауър е на бизнес пътуване от втори ноември, но сега се предполага, че той е прекарал седмиците преди Деня на благодарността — новинарската деятелка направи пауза и погледна огорчено в камерата — в огромния хладилник.

Патрик чу как Хенри изсумтя:

— Не мога да се начудя колко грешат тези репортери. Да не знаеш на кого да вярваш.

— Грешат ли? Защо да грешат?

— Цялата тая работа. Богат пич, натикан във фризера.

— Да не искаш да кажеш, че не е бил натикан във фризера? Защото аз съм виждал снимките във вестника.

— Виж сега. Сигурен съм, че е бил натъккан във фризера — по някое време. Но те продължават да твърдят, че е станало на втори ноември. Казват, че жена му го е фраснала и е казала на хората, че е отишъл на бизнес пътуване. И затова е обвинена в убийството. Но човекът не е бил мъртъв на втори ноември.

Патрик се обърна бавно. Нима бе възможно тоя кръчмарски плъх действително да знае нещо за убийството?

— Говори ли с полицията?

— Опитах се. Само че ме разкараха. Казаха, че не съм бил надежден свидетел. Вече си бяха скалпили обвинението срещу вдовицата и не искаха да им обърквам нещата.

— Какво им каза?

— Каквото знам — че Артър Хайтауър не може да е бил мъртъв на втори ноември, защото аз го видях жив на четвърти ноември. Горе в хотел „Суини“. Ние с Корделия се отбихме там за уикенда, за да можем да... е, нали се сещаш.

— Мисля, че ще успея. Какво точно видях?

— Ами, беше късно, към два часа сутринта, но все още бяхме будни и чухме някаква голяма гюрултия в съседната стая. Крясъци, стъпки и някакъв друг калабалък, дете не разбрах от какво е. Тъй че аз си надянах халата и излязох в коридора с идеята да помоля съседите да успокоят топката. И кого мислиш, че видях да излита от стаята, ужасно бесен и със страшна бързина? Артър Хайтауър, ето кого.

— Сигурен ли си, че беше Хайтауър?

— Напълно. Абсолютно сигурен. Жив и в добро здраве, два дни след като, по общо мнение, жена му го е очистила. И да ти кажа ли още нещо, дете съм напълно сигурен? — Той се наведе напред. — Не беше сам.

---

[1] Авторът има предвид комедийния филм „Съдия Харди и син“ от 1939 г. с Мики Руни в главната роля. — Бел.прев. ↑

[2] Героят, превръщащ се в Супермен от едноименния комикс. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 2

— Морги.

— Ъ-ъ-ъ?

— Морги-Уорги. Ами аз просто си мислех...

— Ооо, моля те, недей да мислиш.

Морган Хайтауър беше насред една мазка с четката и не вдигна очи от платното. Неговата съпруга очевидно сметна мълчанието му за покана да продължи:

— Имам предвид как рисуваш. Има нещо много... вълнуващо, когато някой умре, не мислиш ли?

Сиси щеше да е напълно гола, ако на красивата си шия не носеше наниз перли „Микимото“, досущ като огърлицата, която очевидно беше последното нещо, което нейният берящ душа свекър бе сграбчил през живота си. Сиси се бе излегнала на бяло кожено канапе, а великолепият ѝ бюст бе изложен на светлината от огъня. Тя повдигна главата на кожата от полярна мечка, която съпругът ѝ бе поставил между краката ѝ.

— Моля те, не мърдай! — изстреля Морган с типичната за него свадливост.

— Но тук е много горещо — отвърна Сиси. — Не може ли само да махна тая кожа...

— Дори когато си съвсем без дрехи, пак искаш да се съблечеш.

Сиси се нацупи.

— Има много мъже, които не биха възразили, нали знаеш — нацупондрените ѝ устнички цъфнаха в усмивка. — Е, разбира се, ако се сгорещя твърде много...

— Не става дума за това. — Морган не искаше да попадне пак на старата писта, не и отново. — Това е изкуство. Ще провалиш целия ефект.

Беше средата на февруари, около осем и половина вечерта. Делото срещу Джулия Хайтауър беше започнало същия ден и Морган и Сиси бяха присъствали.

Сега, отново у дома, те бяха в „ротондата“. Така Морган наричаше ателието си на върха на кулата, която се извисяваше над северното крило на имението „Хайтауър“. Навремето, когато все още се наслаждаваше на усещането да си богат и достатъчно могъщ да си правиш каквото ти душа иска, Артър беше построил тая конструкция — очеизвадна грозотия наред неокласическите линии на имението — просто за забавление.

„Ротондата“ беше голяма, кръгла стая, изцяло остъклена, с изключение на грамадната, облицована с речни камъни камина, която сега бучеше и пращеше, пръскайки кехлибарена светлина, на която Морган правеше опити да рисува.

Зад обграждащите цялата стая прозорци откъм Нова Англия се задаваше зимна виелица, характеризираща се с арктически студ и ветрове. Но в „ротондата“ беше топло и уютно.

Между мазките с четката Морган пиеше коняк „Реми Мартен“ от една огромна тумбеста чаша. Той и сега отпи и погледна отвъд платното към безспорно привлекателното тяло на жена си. За един кратък миг го споходи мисълта да зареже триножника и коняка и да замени главата на полярния мечок със своята собствена, но тогава Сиси си отвори устата и отново съсипа всичко:

— Ама не мислиш ли така, Морги? — попита тя по своя умопобъркващо неопределен начин.

— Да мисля какво, скъпа? Моля те, не пипай гърдите си. Опитвам се да ги рисувам.

Въздишайки, Сиси дари последно леко пощипване на дясното си зърно и протегна ръка по облегалката на канапето.

— Че смъртта е стимулираща. Искам да кажа, че преди баща ти да умре, ти не можеше да рисуваш с години-години, а сега...

Както обикновено, Сиси не довърши изречението си. Морган се чудеше дали и мислите ѝ свършваха по този начин, но тогава се налагаше изводът, че тя изобщо има мисли. Не, надали. Няма начин.

— Това не е смъртта, Сиси. Това е от *Артъровата* смърт. Тя ме отпусти. Никога не съм осъзнавал колко много съм се страхувал да не загубя парите. Но те, разбира се, не са важни за мен, не и колкото изкуството. — Той сръбна от коняка, чудейки се какво го е накарало да се разкрие толкова много. — Ти знаеш, че никога не ми е вървяло особено в продажбата на моите творби или в печеленето на пари

изобщо. Ако Артър ни беше отрязал, не знам какво щяхме да правим. — Той пое дълбоко дъх и после го изпусна бавно. — Сега, когато това притеснение изчезна, се чувствам освободен. Сега творческата ми енергия може отново да се развихри на воля. Буквално я усещам как кипи във вените ми.

Сиси беше започнала да разтрива разсеяно областта около сладкия си малък пъп.

— И това с Джулия, нали знаеш, също е добре.

Морган беше наченал друг замах с четката, но спря на средата му.

— Какво за мамчето?

— Как да не я признаят за виновна, толкова хитро беше да я оставиш да...

— Защо да я признават за виновна, Сиси? Какво съм я оставил да направи?

Срещна го абсолютно празен поглед.

— Ами нали знаеш, остави я да понесе обвиненията и всичко останало. Когато ти го извърши.

— Какви ги говориш?

— Стига, Морги. Добре знаеш! — Тя захвърли кожата на полярната мечка на пода и изправи гръб. — Уф! Ужасно мразя, когато цялата се полепвам с косми от тая кожа. Може би бихме могли да сложим чаршаф отдолу или нещо друго.

— Да не искаш да кажеш, че аз съм убил Артър?

С вдигнати нагоре длани тя притисна с лакти гърдите си една към друга.

— Ами, въъ, Морги. Е, не че той не си го беше заслужил във всеки случай. А и ти не си му причинил болка.

— Не съм го убил, Сиси.

— О — каза тя, очевидно неубедена. — Разбира се, че това трябва да казваш. Но аз мислих и накрая разбрах защо ме накара да отида в хотел „Суини“ на четвърти ноември. Ти си се опитвал да предпазиш и мен, и Джулия едновременно.

— Не, не съм. Имах намерение да се срещнем там, но другите ми планове...

— Зная. Да, ти ми каза, да се видиш с Джо Келъг. Но аз исках да ти кажа, че знам, така че можеш да ми кажеш, ако си го направил. Че

си убил Артър, имам предвид.

— Не съм.

Отвърна му многозначителна усмивка.

— Добре, Морги. Не е кой знае какво. Наистина. Не исках да те разстройвам. — Тя остави пищното си тяло да се отпусне отново на канапето. — Но никакви кожляци повече по мен, става ли. Наистина ми е горещо, Морги. Толкова горещо, че много скоро ще имам нужда от големия стар пожарогасител.

— Това е мой граждански дълг, Джени. Знам, че е мъничко затруднение, но...

— Мъничко затруднение, как пък не, Джак. — Джени знаеше, че съпругът ѝ, Джак Пауъл, мрази, когато тя говори „като черна“, и точно затова го правеше сега. Беше бясна, бясна, бясна и искаше той да го разбере, без ни най-малко съмнение. — Мъничко, друг път — добави и след това се върна към нормалния си маниер на говорене. В края на краищата водеше спор и не възнамеряваше да го печели като подлуди мъжа си. — Наистина, Джак. Това е доста голям проблем за нас. Как ще я караме, ако ти изкарваш по осем долара и четиридесет и пет цента на ден от този граждански дълг? И кой знае до кога ще продължи това? Ами нашата закусвалня, за която толкова работихме, спестявахме и слугувахме, за да получим своя шанс в живота, какво ще стане с нея, ако не си тук да я разработваш?

Джак беше дошъл на своето работно място — „Снекбар Джак“ — директно от съдебната зала, след като делото на Джулия Хайтауър бе закрито за деня, и сега седеше по риза зад деликатесния щанд. Тридесет и три годишен, той бе висок към метър и осемдесет и шест и тежеше почти сто килограма, всичките мускули.

Знаеше, че може да напердаши всеки, което беше доста често доказвано в по-ранни години, и тази му увереност сега тихо се таеше в него. Не беше нужно да повишава тон. Не беше нужно да блъска никого, да стиска юмруци или дори да се мръщи. Той знаеше кой е — в какво се е превърнал след трудния старт в живота си. Беше доволен от себе си и лицето му изразяваше това задоволство през деветдесет процента от времето.

Джак наистина нямаше какво и на кого да доказва, освен на Джени. Трябваше да ѝ докаже, че я обича. И нямаше да го направи с караници.

— Да я разработя? — попита той меко. — Какво смяташ, че правя в момента?

И в интерес на истината, той работеше. Работеше много. Винаги прекарваше час над счетоводните книги и сметките — досега „Снекбар Джак“ винаги работеше само в обедните часове и затваряше в четири часа.

Сега, в осем часа, двата автоматични ножа режиха на тънки като вестник парчета италиански салам и шунка от Вирджиния за утрешния ден. Джак белеше наденицата и пастърмата за следващия рунд на ножовете. В същото време огъваше сирената — швейцарско и чедар — в тънки пакети, за да останат за следващия ден почти толкова пресни, колкото и ако са току-що нарязани. Това *почти* го безпокоеше, но се беше научил, че се налага да прави някои компромиси.

Джени избърса ръцете си в престилката, която едва обгръщаше доста нарасналата ѝ талия. Бебето се очакваше след три месеца и тя се поболяваше от притеснение. Не искаше да е груба с Джак. Господ знаеше, че той беше най-добрият мъж, за когото някога бе мечтала, даже повече от това, но това дело беше... ами, сякаш те също бяха подсъдими в него. Изглеждаше като ненужно бреме, толкова нечестно беше, че призовката за съдебен заседател дойде точно сега и струпа върху плещите ѝ толкова много работа.

Изведнъж тя разбра, че гневът ѝ е отминал. Приблужи се до съпруга си и го прегърна.

— Зная, скъпи. Зная, че работиш. Нямах това предвид. Просто не разбирам защо трябваше да си ти. Да сме ние.

Той я притисна към себе си за момент, удивлявайки се на промяната, която усещаше в нея, предишното стегнато коремче сега се бе превърнало в красиво кълбо, криецо в себе си живот — тяхното семейство най-после наистина започваше.

— Виж, Джени. Не мисля, че тук има място за „защо“ и „как“. Просто така се случи, че ме призоваха. — Той плъзна ръце към корема ѝ. — Ти си мислиш, че имам задължения към този малък зародиш тук, и си права, но не е само закусвалнята. В дългосрочен план най-доброто, което мога да направя за следващото поколение, е да бъда

добър гражданин, колкото и изтъркано да звучи. Хора като мен, които вървят срещу предразсъдъците, правят системата работеща, като вършат това, което трябва. В това ми е надеждата.

Джени обви ръце около него, толкова беше доволна, че Джак е такъв, какъвто е. Тя усети как бебето мръдна.

— О, виж. — Постави ръцете на Джак на мястото, докато бебето не помръдна отново. — Добре — засия Джени насреща му. — Това ритниче е знак на съгласие с теб. Така че аз ще работя тук и ще гледам работата да върви, без повече оплаквания. А междувременно ти и останалите заседатели вземете правилното решение, чу ли?

На срещуположния на ротондата край на имението „Хайтауър“ Дивайн се опитваше да направи постфактум разбор на първия ден на делото. Когато напуснаха съда, Джулия бе предложила на адвокатката си да отидат заедно в баснословното им имение. Тъй като изборът на Дивайн се заключаваше между малкия ѝ апартамент в центъра и скучния, депресиращ (и смущаващо малък) офис на Четиринайсета улица, тя бе приела предложението.

Дивайн винаги приемаше, никога не казваше „не“ — вътре в себе си тя смяташе това за основния си проблем.

Тъй като вярваше, че никой не я харесва наистина, че не си струва да бъде харесвана, понякога тя правеше неща, които не бяха съвсем в неин интерес — като да откара клиентката си на острова в снежната виелица, за да може самата тя да прекара няколко часа в красива обстановка.

Не! Сега няма да мисли за Трент Балард. Не и точно тази вечер.

Двете с Джулия бяха пристигнали в имението към седем и четиридесет и пет и веднага стана ясно, че клиентката ѝ всъщност въобще не я е грижа за нейното присъствие. Както не я бе грижа и за делото всъщност, макар то да застрашаваше живота ѝ. Не ѝ пукаше за бившия ѝ съпруг, за децата ѝ, за градинаря.

Тя се интересуваше от коктейлите си, особено след този „сух“ и изтощителен ден, който вече бе посветила на делото. Джулия Хайтауър искаше да се прибере у дома, защото там имаше джин.

Така че пет минути след като пристигнаха, те седнаха на кухненската маса — всъщност не много по-хубава от нейната

собствена, отбеляза Дивайн с известна доза разочарование — Джулия взе каната от уютното ѝ местенце във фризера, напълни една чаша и започна да пие. Ледената напитка се изливаше в гърлото ѝ като кленов сироп и изчезна по начин, който Дивайн оприличи с някакъв вид алхимия.

Заформиха малък разговор относно делото, но в плановете за вечерта на Джулия не влизаха никакви разговори. Сериозно наливайки се с джин, клиентката на Дивайн премина плавно от неясно дърдорене към дрямка за по-малко от час. Сега главата на Джулия лежеше на масата, Дивайн беше на тридесет ледени мили от собствения си тъжен и пълен със самота апартамент и едва се сдържаше да не се разплаче.

След като изтърпя няколко минути безочливото хъркане на Джулия, тя усети, че започва да се чуди (и то не за първи път) как се е набъркала във всичко това. Както и, също не за първи път, се запита защо Джулия Хайтауър бе избрала нея. При всички адвокати в града, защо точно нея?

Но можеше да продължи да се чуди и на път за дома. При тази снежна буря и хлъзгаво шосе, щеше да има достатъчно време. Дивайн разтърси нежно рамото на клиентката си.

— Джулия — прошепна тя, а после добави доста по-високо: — Джулия! Хайде, ставай и иди да си легнеш. Утре ни чака цял ден в съда.

Със същия успех можеше да пробва да събуди и Артър Хайтауър. Неговата съпруга беше извън строя за тази нощ.

Дивайн въздъхна, допи кафето си и тръгна да остави чашата в кухненската мивка. Отвори две-три чекмеджета, докато открие кърпи и извади няколко, наметна с тях раменете на Джулия, за да не се простуди. Взе почти празната кана с джин и като помисли малко, я сложи обратно в хладилника. Не беше нейна работа да я изхвърля. Вероятно, помисли си тя, Джулия щеше да стигне сама до това решение.

И тогава може би Дивайн щеше да размаха ръце и да отлети за Таити.

* * *

Снегът беше всичко друго, но не и примамлив, и Дивайн никак не гореше от нетърпение да излезе навън сред него. Намираше се в една от най-импозантните къщи в Лонг Айленд — нямаше да навреди никому, ако поразгледа наоколо, за да придобие по-детайлно впечатление за своята клиентка и за живота ѝ, а и за да отпусне около половин час и нещо на снежната виелица да се пръждоса.

По-добрата половина от човечеството живееше по този начин и Дивайн изпитваше силно желание да разбере какъв всъщност е той. Тя се обзалагаше, че никой тук не се притеснява дали е обичан или красив. Хайтауърови бяха блестящи. Богати и известни. Баровци. И прочие клишета от рода. Дивайн не можеше да не си помисли, че дори и да са имали своите проблеми, те все пак бяха някак много по-важни, отколкото тя някога би могла да бъде. Хора, които живеят в къщи като тази, са от голямо значение, всичко наоколо го доказваше.

А Дивайн не беше от никакво значение за никого. Желанието ѝ да бъде приета в този свят бе така силно, че можеше да усети вкуса му в устата си. Искаше тези хора да я харесват. Само да успееше да измъкне майка им от...

Е, припомни си тя, това не би трябвало да е чак толкова трудно. В края на краищата не всичко, което беше казала днес във встъпителната си пледоария, беше лъжа. Нямаше почти никакво физическо доказателство, което да свързва Джулия с престъплението — разбира се, обвинението (Трент Балард!) не би могло да убеди съдебните заседатели извън всякакво основателно съмнение, че има такова. Освен това Дивайн още не бе споменала алибито на клиентката си за втори ноември. Тя искаше да даде на Трент Балард достатъчно дълго въже, на което да се обеси сам, когато посочи точното време на смъртта на Артър Хайтауър — тогава, ако трябва, Дивайн щеше да представи алибито.

Стоеше близо до входната врата във фоайе, голямо колкото нейния апартамент. Изви глава нагоре, където елегантно блестеше огромен полилей. Зад нея се виеше царствено стълбище, което водеше към горния етаж. Тук на приземния тя бутна най-близката врата и зад нея се откри библиотека от тъмно дърво — с книги от пода до тавана, с една от онези страхотни, старомодни плъзгащи се стълбички за достигане на най-горните полици, с огромно работно бюро, с глобус с

диаметър около метър и нещо и камина. Дивайн реши, че това е перфектната стая, но не посмя да се застои в нея.

Отсреща, на противоположната страна на фоайето, дюшемето от твърда дървесина във всекидневната караше стъпките ѝ да къртят великолепно. В тази стая бяха обособени три отделни къта за седане, имаше голямо пиано и още рафтове с книги.

Шум.

Тя замръзна, напълно неподвижна, и се заслуша.

На горния етаж.

Мъжки и женски глас. Които и да бяха, гласовете им звучаха така, сякаш се водеше сериозна борба. Стори ѝ се, че чува удари от юмруци и нечленоразделни писъци.

Трябваше да се размърда. Ако някой беше в опасност, не можеше да остави нещата така. Изчака още във фоайето, отново чу суматохата и започна да изкачва стълбите толкова бързо, колкото можеше, по две наведнъж.

Когато стигна на горната площадка, чу силно блъскане, идващо от една от стаите надолу по дългия коридор.

— Хей! — извика тя, мушкайки се в първата стая. — Какво става тук? — После отново се върна в коридора и тръгна към следващата врата.

Гласовете замлъкнаха.

— Стой там! — прозвуча женски глас, в който се усещаше властност. — Стой, където си. Кой е там?

— Аз съм. Дивайн Макгий. — Гласът ѝ звучеше извинително, тъй като — твърде късно! — тя осъзна какво беше прекъснала.

След миг истината лъсна. Мерилин Хайтауър се появи, разчорлена, но царствено великолепно в бледосиния си копринен пеньоар.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита тя.

— Аз, ъ... докарах майка ти...

— Разбирам. И сега тя, както винаги, се е отрязала, а ти слухтиш наоколо, нали?

— Не, аз... аз чух гласове. Помислих, че някой може да пострада.

Изражението на Мерилин свидетелстваше, че според нея в еволюционното си развитие Дивайн стои редом с хлебарката и в

никакъв случай по-високо.

— Ами, скъпа — каза тя саркастично, — това вероятно е извън сферата на твоя опит, но понякога, когато хората правят любов, те също така издават и... звуци.

На вратата на стаята се появи нисък сивокос мъж. Над черните си чорапи, бе издокаран с шкембе и с нищо друго. Той помахаште стеснително на Дивайн, която непохватно вдигна ръка в отговор. Мерилин се обърна, видя мъжа, погледна отново към Дивайн и се усмихна ледено.

— Този феноменален мъжки екземпляр е Джордж Франко, нашият градинар. Джордж, това е адвокатката на мама, Дивайн Макгий. А сега бъди добричък и се върни обратно в стаята, нали така?

Мерилин изчака, докато той изчезне, и посвети цялото си внимание на Дивайн.

— Май че се получи доста неудобна ситуация тук и предполагам, че не си склонна да се присъединиш към нас. Не? Ами тогава карай внимателно и затвори добре вратата на излизане.

„А аз си мислех, че преди съм била депресирана — размишляваше Дивайн. — Ето ме сега, в девет и половина на сред трафика, чакат ме още два̀сет мили, пътят още не е почистен, трябва да мина през банята и да стана в шест часа сутринта, за да се подготвя за делото. Нима може да е по-лошо?“

В този момент дясната ѝ гума се удари в тухла, паднала от един камион точно пред нея. Гумата се пукна със звук, подобен на изстрел, и старата вярна тойота започна бавен пирует, който завърши в плитката канавка точно до магистралата „Лонг Айленд“. Колата се завъртя на пълни сто и осемдесет градуса, преди да спре.

Дивайн извика. Снегът валеше, вятърът виеше и тя чакаше ли чакаше, гледайки милионите фарове, които пропълзяваха покрай нея. Нито един от нейните известни със съчувствието си нюйоркски съграждани не посвети даже за момент мислите си на извадената от строя бричка покрай шосето.

Всички я мразеха, тя бе сигурна в това. И не ги обвиняваше.

— Хайде, Бък, хайде.

Трент Балард вървеше усилено във вятъра и снега заедно със своя шеф, областния прокурор Арън Макандлис. Трент си имаше домашен любимец, деветкилограмов гигантски заек на име Бък, воден на каишка, и сега две човешки същества чакаха нетърпеливо животното „да си свърши работата“.

— Хайде, Бък — повтори Трент. — Ето, добро момче.

— Не мога да повярвам. Не мога — каза Макандлис през тракащите си зъби.

Трент вдигна поглед към него.

— Обикновено е по-послушен...

— По дяволите, Балард. Защо не гледаш заека си в клетка като всички останали?

— Вижте, Арън, първо на първо — не мисля, че всички останали имат заек. — Трент дръпна Бък към нова територия, няколко подскока по-нататък. — Точно затова взех Бък. Не исках да съм като всички останали. Освен това, отне ми месеци да го обуча и сега, ако го пусна да ходи по нужда в къщата, дори и в клетката си, той ще се смути и ще се върне към лошите си навици.

— Не съм сигурен, че думата *смути* подхожда на заек, Балард.

— О, те са много по-умни, отколкото хората предполагат, сър. Понякога ми се струва, че Бък има мисли, кълна се.

— Не прекалявай, Балард.

— Наистина. А и аз го научих на няколко страхотни номера.

Удари ги свеж полъх на вятъра. Макандлис се сгуши прегърбен в балтона си. Не искаше да дава никаква възможност на Балард да опише изумителните номера на Бък.

— Не ми пука, дори и да си го научил да лети. Пука ми, че сега сме навън насред снежна виелица, посред нощ, двама възрастни мъже, разхождащи заек, за бога. Ако някой от вестниците ни види...

— Няма начин, сър. Репортерите не обичат да излизат навън в нощи като тази.

— А кой обича? Защо ние сме навън — о, няма значение!

Трент Балард сви рамене.

— Във всеки случай Бък почти... — а, ето готово. Добро момче.

— Това ли беше? Заради това ли излязохме?

— Е, той все пак е само заек, сър. Пък и обикновено го правим на почивки.

— А какво ще кажеш да не го правим тази нощ, става ли? Какво ще кажеш вместо това да се върнем вътре и да обсъдим слабостите по делото срещу Джулия Хайтауър.

— Това не са слабости, сър.

Макандлис поклати глава.

— Дано тази увереност не ти изиграе лоша шега, Балард. Дивайн Макгий изнесе много силна встъпителна пледоария. А ти си наясно, че имаме някои проблеми с доказателствата, които тя не спомена, макар че ги знае. Смятам, че ни залага капан, и честно казано, безпокоя се, че може да паднеш в него.

Трент се намръщи на критиката, после дръпна внимателно специално изработената каишка, която бе закачил за предните крака и около шията на Бък. Заекът обаче упорито се гушеше в снега, без да помръдва.

За момент Макандлис реши, че Балард може и да има право — може би заекът притежаваше някакъв интелект. И наистина — сега той гледаше господаря си с почти човешка неприязън и с повече интелигентност, отколкото Макандлис някога бе очаквал да види у гризач.

— Добре, лошо момче такова, никакви лакомства тази вечер. — Трент се отказа да дърпа каишката и се обърна отново към Макандлис. — Не се тревожете за Дивайн Макгий, сър. Ситуацията е напълно под контрол. Абсолютно.

Той отново дръпна съвсем леко каишката, но може би бе стъпил на парче лед, защото при това движение се подхлъзна и внезапно се озова на земята. При падането си някак бе изпуснал повода и Бък — доскорошната неподвижна статуя — скочи и само с три засилки взе десетина метра по покрития със сняг тротоар.

Трент извика през болка:

— Бък! Тук, момче. Върни се.

— Балард! — Макандлис употреби най-суровия си тон. Заекът можеше да почака, дяволите да го вземат. — Защо не трябва да се притеснявам за Дивайн Макгий?

Трент се бе изправил на крака и изтупваше снега от палтото си, вниманието му бе концентрирано върху неговия питомец и през цялото

време го придумваше с ласкав глас:

— Само стой там, Бък. Не мърдай. Кротко, момче!

Най-накрая той си спомни за шефа си:

— Дивайн Макгий? Защото мога да се справя с нея, сър. В интимен план — каза той и смигна конспиративно. — Малко чар, малко това-онова — нали се сещате. Фасулска работа. Аз притежавам Дивайн Макгий.

Заекът скочи отново, влачейки каишката си.

— Бък!

Областният прокурор Арън Макандлис гледаше как Трент Балард — мъжът, когото беше избрал за най-сензационното дело на годината — се опитва да издебне и залови своя огромен, домашен, трениран заек в снежната буря на сред оживената манхатънска улица. Трент Балард беше сигурен, че ще се справи с Дивайн Макгий, но дали? Дали я притежаваше?

Макандлис видя как Бък отскочи още няколко метра, суперинтелигентното зайче-байче възнамеряваше да поддържа каишката извън обхвата на Балардовия захват.

— Тук, Бъки, ела. Бъди добро момче. Ела при татко.

Областният прокурор внезапно съжали, че не е взел хапчетата си против киселини. Язвата му се обаждаше. Не можеше да гледа това повече. Но фарсът задържа вниманието му още няколко секунди и в това време неговият първокласен прокурор Трент Балард се подхлъзна и падна за втори път, а старият Бъкстър, Старият каубой Бък, Бъгс Бъни се отдалечи с още пет метра от своя господар.

— Жалка гледка — измърмори Макандлис под нос. Обърна се на пети и не погледна повече назад.

Патрик Розуел знаеше, че няма да стане известен репортер, ако пропуска възможности като тази.

Поразеният от любов и борец се с кръстословиците Хенри от бара на Мъри може би беше безспорен източник на чудесни чийзбургери, но все още не бе доказано дали е и извор на неоспорими новини. От друга страна, ако Патрик успееше да докаже информацията му относно състоянието на уважаемия Артър Хайтауър на 4 ноември — че е бил сред живите и в хотел „Суини“ — това щеше да обърне

целия случай. И дори нещо по-важно — щеше да докаже на мистър Уайтчапъл, че неговият млад рекламен агент притежава необходимото, за да бъде разследващ репортер.

Но първо, Патрик трябваше да изтърпи един дълъг, муден следобед, изпълнен с обаждания до неговите клиенти — печатница „Харгроув“, цветарница „Де Брукс“, „Блиндирани врати — Додж“, „Корнелиус — купи и трофеи“, „Бутикови аксесоари — Кантор“ и прочие от рода. А междувременно вятърът продължаваше да бъде все така пронизващ, а по небето се скупчваха облаци.

Той приключи с последното обаждане до „Качествени кутии — Карпфингър“ в осем без десет и тъй като бе пропуснал да облече зимното си палто тази сутрин, реши, че ще е по-добре да се върне до апартамента си в Малката Италия и да си вземе дебели дрехи, за да не измръзне до смърт. Някак си мисълта за мистър Хайтауър караше това далечно пътешествие да не изглежда така досадно, както обикновено му се струваше.

Но преди да започне да разследва, трябваше да поеме някаква храна. Не беше ял, откакто обядва в бара на Мъри, така че спря в една пицария близо до дома си и поръча говеждо и сирене калцоне.

— Хей, Луиджи, ще може ли да мушнеш и малко домати, маруля и лук, и може би малко туршийка и кетчуп?

— Може би на сусамово хлебче? — Луиджи завъртя тестото във въздуха, плесна го на мраморния тезгях и се изсмя с обичайния си, подобен на излайване смях: — Патрик, що не взема да ти направя просто един чийзбургер?

Патрик поклати глава и отвърна:

— Не, благодаря, Луиджи. Когато отиваш в италиански ресторант, не поръчваш американска храна. Разбираш ли какво искам да кажа? Освен това, аз обядвах чийзбургер. Опитвам се да разчупя стереотипа.

— Да бе, сигурно — отвърна със съвсем сериозен вид Луиджи. — Ами, така си е. Ти тук направо поставяш ново начало.

Най-накрая, добре нахранен и доволно опакован срещу бурята, Патрик видя как таксито му приближава входа на хотел „Суини“ малко след девет часа. Хотелът, намиращ се на средата на пътя за Уест Сайд, бе реконструиран наскоро и сега изглеждаше относително приятно местенце с почти приятелска атмосфера. Таксито не можеше да завие в

малката уличка към входа, защото тя не беше почистена от снега, така че Патрик повървя дотам, откъдето можеше да разгледа малкия бар до фойето. Той спря за момент, стоейки наред снежната вихрушка, за да огледа посетителите. Познаваше репутацията на мястото и предполагаше, че зад очевидното се крият не толкова очевидни неща.

Онзи мъж до прозореца, който бе стиснал през миниатюрната масичка ръцете на много по-млада жена. Двамата мъже на бара, потънали в тих разговор, очевидно нехаещи за телевизора и всъщност за всичко, което ги заобикаля. Зрялата дама и, може би, синът ѝ.

Когато бе построен през двайсетте години, хотелът беше пансион само за жени. Девойките от Средния Запад, с малко или никакви връзки тук, идваха в големия град и се нуждаеха от евтино и сигурно място, откъдето да започнат своите набези към голямата мечта. Естествено, тогава хотел „Суини“ бе същинска Мека за орди млади мъже. С времето сполуките и клиентелата на хотела растяха и намаляваха, но той никога не изгуби славата си на място за тайни любовни срещи. Сега, в настоящото си прераждане, очарователен и кокетен, той привличаше нелегални двойки от всичките пет района на Ню Йорк, а също и (ако се потвърдеше, че Хенри е видял тук Артър Хайтауър) милионери от Лонг Айленд.

Нощта беше твърде студена, за да се застоява човек твърде дълго навън. Патрик скоро се намери вътре, отърсвайки се от снега и окачвайки палтото си на закачалката до вратата. Той изчака на входа на бара очите му да привикнат към променената светлина. Беше по-малко и дори по-населено, отколкото изглеждаше отвън. Всъщност не се виждаше нито едно празно място.

Онова, което той забеляза обаче, беше дори по-добро.

Пое дъх и тръгна напред между малките масички и необръщащите внимание на нищо двойки, към края на бара, който не се виждаше от улицата.

Един мъж седеше сам точно под телевизора и се взираше с празен поглед в екшъна. Беше към средата на петдесетте, хубав, с гъста прошарена коса. Той апатично въртеше една чаша, която преди това трябва да бе съдържала коктейл „Манхатън“ — черешовата дръжка върху салфетката го издаваше.

Патрик не възнамеряваше да кърши нерви в мисли какво да предприеме. Това беше пробив, съдба, наречете го както искате, и той

трябваше да действа.

— Извинете — обърна се той към мъжа, като се присламчи до бара, — но вие не сте ли Джо Келъг?

Мъжът бавно извърна глава, огледа Патрик от главата до петите, вдигна почти празната си чаша и погълна това, което беше останало в нея. Гласът му, когато прозвуча, беше дълбок баритон с акцент от южното крайбрежие, в който се усещаха мед, цигари и добро уиски:

— Това ми е името, синко. Но ти имаш едно предимство пред мен.

— Как така?

Келъг се изсмя отегчено. Може би беше малко пиян.

— Това е един стар израз, който хората вече почти не използват. Означава, че ти знаеш моето име, но аз не знам твоето.

— О, съжалявам. Разбира се. Да, сър. Аз съм Патрик Розуел, сър.

Келъг със сигурност имаше някакъв отработен сигнал с бармана, който изведнъж изникна пред тях, сякаш някой го бе призовал. Адвокатът на Артър Хайтауър посочи към Патрик и каза:

— Един „Манхатън“? Налей ми още едно, Джон, и го направи двойно. За него също. — Тонът на Келъг не допускаше никакви възражения. — Е, Патрик?

— „Манхатън“ е чудесно, сър.

— Добре. Да ти приличам на военен? — взря се той в него в очакване на отговор.

— Не, сър.

— Тогава защо ме наричаш „сър“. На колко си години, между другото?

Патрик преглътна.

— На трийсет и една. Чух, че Артър Хайтауър е бил тук, в този хотел, на четвърти ноември. Знаете ли нещо за това?

Келъг го погледна с искрица интерес в очите.

— Е, значи стига с празните приказки, а, Патрик? Да минем на въпроса, а? Но сигурно грешно си разбрал.

— Защо?

— Защото тогава той е бил мъртъв.

— Така твърдят, мистър Келъг. Но ако не е истина?

Питиетата им изникнаха пред тях. Келъг извади черешката, налага я и пусна дръжката ѝ обратно в кехлибарената течност.

Разбърка с пръст леда, печелейки време.

— Истина е, ясно. Ако не беше, той щеше да дойде в офиса ми на трети и да подпише всичките онези документи, които бях подготвил за последните шест месеца. Само смъртта би му попречила да го направи. Работил съм с този човек дващест години и знам това. Ти репортер ли си, или какво?

Патрик сви несигурно рамене:

— Опитвам се да бъда.

— Сигурно се чудиш защо съм тук?

— Ами, хрумна ми и този въпрос.

— Няма нищо общо с Артър Хайтауър Старши. Може би отстрани изглежда, че просто си стоя. — Той отпи отново от питието си. — Женен ли си, Патрик? Не, не мисля. Онова, което се пее в песента е вярно. Не се жени за хубава жена. Дори не я кани на среща, защото нищо не е сигурно.

— Нямам среща с никого — призна Патрик.

— Може би аз също. Мислех си, че имам, така си мислех. — Погледът му омекна. — Красива жена, невероятна в... — Той спря. — Но, както и да е, по-добре да не мисля за това. — Той въздъхна и добави: — Корделия.

Патрик се почувства, сякаш някой го бе ударил:

— Какво?

— Корделия. Така се казва. Изключително красива жена, казвам ти. И колко е умна! Няма да повярваш.

— Харесва ли кръстословици? — попита Патрик.

— В интерес на истината... откъде знаеш?

— Не знам — излъга Патрик. — Просто предположих. Но що се отнася до мистър Хайтауър...

— О, забрави, нищо няма да излезе от това — каза Келъг и внезапно барманът му направи знак. — А, Джон казва, че някой ме търси по телефона. Може да е тя. Топли ми мястото, ако искаш.

Патрик го изгледа как напуска бара и излиза във фоайето. След около десет минути беше привършил с питието си. Джон се появи с още едно, като каза, че е от мистър Келъг.

Патрик остави чашата си на бара и се надигна, за да отиде до тоалетната и може би да провери какво задържа толкова Келъг. Адвокатът седеше на един от столовете във фоайето и говореше бързо

по телефона. Патрик го дари с едно леко помахване и продължи към тоалетната. Когато свърши, се върна на бара да чака и да се погрижи за пиетието си.

Барманът бе приготвил „Манхатън“-а малко по-горчив, но Патрик едва забеляза промяната. Умът му бе изцяло зает със съвпадението на името Корделия, което все пак не беше Британи или Сю, за да е толкова популярно в този щат. Дали бе възможно две съвършено различни жени и двете красиви, умни, и двете фенки на кръстословици, освен това страхотни в леглото, с едно и също име — Корделия, да се срещат с любовниците си в този малък бар? Той предполагаше, че е възможно, но не съвсем вероятно. Трябваше да разпита Келъг подробно за това, когато се върне.

Ако въобще се върнеше.

Патрик погледна часовника си. Беше привършил и второто питие и се изненада, че го бе хванало толкова много. Или просто беше уморен. Денят бе дълъг и изтощителен. Той едва различаваше цифрите на ръчния си часовник. Примигна и те станаха още по-размазани.

Най-добре беше да става и да намери адвокатата във фоайето — да прекъсне разговора му с Корделия, ако трябва — и да си уреди среща за следващия ден. В момента не се чувстваше много в час. Имаше нужда от един хубав сън, и щеше да продължи разследването си на следващия ден. Точно това щеше да направи.

Но бе необходимо да впрегне цялата си сила и самообладание, за да се справи с плота на бара, след това отиде във фоайето, но Келъг беше изчезнал.

Къде ли беше отишъл? Може би в тоалетната? Патрик обаче нямаше сила да провери.

Не можеше да се занимава с Келъг сега. Трябваше да си отиде у дома. Два коктейла ли бе изпил? И двата ли бяха двойни? Не можеше да си спомни нищо със сигурност.

За щастие, палтото му все още си висеше на закачалката до вратата и той най-накрая се озова навън, наред бушуващата вихрушка. Докато седеше в топлия бар, Патрик беше забравил колко е гадно да си навън. Вятърът беше леден, а температурата сигурно към нулата.

Улицата не се бе почистила от снега сама и затова все още нямаше никакви таксите пред хотела, но горе на пресечката той видя

съвсем стабилен автомобилен трафик. Не беше на повече от половин пряка нататък и там можеше да спре такси.

Ако му беше възможно обаче. Изведнъж краката му станаха кашкавалени. Не е чак толкова далеч, рече си той. Вече бе излязъл извън обхвата на отблясъците от фоайето, в тъмната част на улицата. Само още няколко стъпки и щеше да стигне осветената и оживена улица, където можеше да спре такси...

И тогава нещо го удари и пред очите му падна мрак.

ГЛАВА 3

Патрик Розуел се събуди бавно, светът наоколо идваше на фокус, подобно на някоя модна операторска техника в претенциозен артфилм на дипломиращ се гимназист. Патрик незабавно установи, че главата му все още бучи, но когато се опита да повдигне длан, за да разтрие слепоочието си, с изненада откри, че не може да движи дясната си ръка. Това откритие бързо бе последвано от констатацията, че всъщност не може да движи всичките си крайници. Погледна надолу и видя, че ръцете и краката му са овързани с тиксо — беше обездвижен на един груб дървен стол. Забеляза също и че е съвсем гол. Горещото острие на страха прониза стомаха му. Завъртя глава в опит да разбере къде се намира.

Беше в напълно непозната стая. Стените ѝ бяха боядисани в искрящо бяло. Нямаше никакви мебели освен стола, към който бе привързан. С периферното си зрение успя да зърне дрехите си, захвърлени в един далечен ъгъл. Погледна надолу и видя, че дървеният стол, на който седеше, е сложен в центъра на голям, чист найлон. Това беше доста разстройващо.

Патрик усети, че устата му започва да съхне. Понечи да извика „Хей...“, но спря. Една от малкото ясни мисли, които успяха да проникнат сред хаоса в главата му и нарастващия ужас в остатъка от персоната му, беше, че единственият човек, който би отговорил на неговия зов, щеше да е този, който го е довялякъл в стаята, съблякъл го е, докато е бил в безсъзнание, и го е залепил за дървения стол. Патрик се загърчи, като се опитваше да разхлаби лепенката, но усети, че и малкото сили, които му бяха останали, бързо изчезнаха.

Вдиша дълбоко, като се опита да събере мислите си и да обуздае някак страха. „Загазил съм — рече си той, което твърдение бе от толкова очевиден характер, че чак спираше дъха. — Трябва да измисля нещо.“ Но не му хрумна никакъв план, освен да седи тихо и да се надява, че през следващото десетилетие тиксотото може да се разгради от само себе си.

„Ама аз дори не съм истински репортер — изхленчи той на себе си. — Да бях поне във «Вашингтон Поуст», «Ню Йорк Таймс» или дори в «Лонг Айленд Нюздей», тогава може би щях да съм готов да рискувам живота си или някой крайник. Но аз не съм там. Аз съм просто никой — дори не съм репортер в малко, безполезно седмичниче.“

Отново пое дъх. Бореше се с желанието да се разкрещи. Затвори очи с детинската надежда, че когато ги отвори отново, голата стая ще се изпари и той ще се събуди от този ужасен кошмар в своето собствено мизерно апартаментче и ще може да се върне към скучния си непретенциозен, гаден, малък животец. Патрик стискаше очи и обещавахе на всяко божество, което слушаше в момента, че послушно ще погребее всяка амбиция и с благодарност ще се завърне към досадния свят на събирането на реклами, само нека, когато повдигне клепачи, да е на някое друго място и за предпочитане много далеч от всеки, свързан със семейство Хайтауър.

Това, разбира се, беше молитва, която си остана категорично неуважена.

Той всмукна от горещия въздух в стаята, издавайки хъхрещ, астматичен звук. Бавно отвори очи и предприе още един оглед на празнотата около себе си. „Наистина съм загазил“ — помисли си отново той.

Чу отваряне на врата точно зад себе си.

Замръзна, притвори очи и отпусна глава напред, преструвайки се, че е още в безсъзнание, макар да смяташе, че който и да е зад него, вероятно чува бесните удари на сърцето му, което блъскаше лудешки в гърдите му. Настъпи пауза; после чу как резето на вратата се затваря и нечии стъпки приближават.

Найлонът на земята изшумоля, когато посетителят стъпи отгоре му.

— Здравей, Патрик — каза дълбок, но жизнерадостен глас. — Моля те, не се преструвай на заспал. Губиш ми времето, а без това вече ти посветих много повече усилия и енергия, отколкото съм смятал, че ще трябва да изразходвам за отрепка като теб. Така че, моля те, ако обичаш, нека опитаме да използваме следващите пет минути за нещо по-полезно. Би било мъдро от твоя страна, си мисля аз, ако решиш, че е важно да прекараш възможно най-малко време в моята компания.

Патрик повдигна глава и се извърна да погледне към мъжа.

— Така е по-добре — каза другият.

Патрик не отговори, опитвайки се да не закрепчи от ужас.

Това, което видя, представляваше висок слаб мъж, може би към два метра, облечен в бледозелена хирургическа престилка, върху която носеше бяла медицинска манта. Лицето му бе покрито с брашноно бял грим, имаше клоунски червен нос, нарисувани червени устни, а главата му бе увенчана с разноцветна, стърчаща на всички страни перука. В дясната си ръка държеше куфарче, а в лявата — яркосиня пластмасова хладилна чанта за охлаждане на безалкохолни напитки. И двете му ръце бяха облечени с латексови ръкавици.

— Както може би предполагаш — каза клоунът енергично, — аз имам няколко въпроса към теб.

— Кой си ти? — изтърси Патрик.

Клоунът разцъфна в усмивка, излагаща на показ два реда перфектно поддържани зъби:

— Веселият клоун. Или пък Скачащият Клоунчо. Смешният Уилкърс. Можеш да продължиш с изброяването по свое собствено усмотрение. Всяко подходящо цирково име би ми отивало.

— Но...

— Искаш да знаеш повече? — попита клоунът без неприязън. — Ами, нека просто да кажем, че съм от типа хора, които довеждат нещата до край. Обръщат се към мен, защото мога да сложа ред дори в най-забърканите проблеми. Аз оправям нещата. Или поне ги оправям по начина, по който се иска от мен. Аз съм този, който се справя с всичко, момче за всичко — човек, който разрешава конфликти от всякакъв род. Накратко, аз съм добър, ако съм на твоя страна, и лош, ако съм против теб. В работата си не се съобразявам с повечето норми и условности и не се придържам особено към закона. Това ми дава някои преимущества, Патрик. Аз съм като механик за всички екзотични и необичайни аварии по пътищата на живота. Аз съм човек, който изяснява мрачни загадки и разбулва мистерии. В тази връзка, притежавам много, ама много способности. Аз съм доста добре обучен, Патрик, и въпреки външния ми вид не е много забавно да си имаш работа с мен. Макар че съм установил, че при обстоятелства, в каквито се намиращ ти сега, малко хумор помага нещата да протекат по-гладко. Затова са и тези аксесоари.

Клоунът посочи към носа си и добави:

— Би-биип.

Патрик усети как из вените му потече хлад, сякаш бе стъпил в ледено речно течение.

— Какво искаш от мен?

— Основателен въпрос — каза клоунът.

Той постави куфарчето си и пластмасовата хладилна чанта на пода, после коленичи и го отвори. Извади малка, сребриста зъболекарска машинка и я размаха пред Патрик.

— Безопасно ли е? — занастоява клоунът с дрезгав глас с немски акцент. — Кажи ми, моля, безопасно ли е?

Патрик усети как устата му пресъхва, а сърцето му заби силно.

— Моля — отвърна той, — не разбирам...

Клоунът се намръщи. Гримът, който носеше, сякаш изопачаваше всяко негово изражение. Като че ли усмивките му идваха в отговор на нещо наистина неудържимо смешно, а смръщванията бяха резултат от някакво огромно разочарование.

— Май не си филмов фен?

— Какво?

— Аз съм филмов фен. Не обичаш ли филми?

Патрик отвори уста да отговори, но не можа да намери никакви думи.

Клоунът поклати глава, което накара многоцветната му перука да се разхвърчи на всички страни.

— Надявах се, че си филмов фен. Кажи ми, не позна ли последната реплика на сър Лоурънс Оливие от „Маратонецът“? Където той имаше малка дискусия с Дъстин Хофман относно диамантите и зъболекарските грижи? Хайде, Патрик, всички помнят тази сцена. Незабравима е...

Клоунът размаха зъболекарската машинка пред устата на Патрик, за която той сметна, че в този момент е най-умно да си остане затворена.

Усмивката на клоуна се върна.

— Не? Уви! Започва да ми се струва, че в своята работа попадам на все повече необразовани типове. А аз хранех надежди за теб, Патрик. Смятах, че човек-вестникар — или поне с амбицията да бъде

вестникар — трябва да е добре запознат с популярната култура, не мислиш ли?

Зъболекарската машинка проблесна, когато клоунът я заразмахва наоколо, и отрази светлината на единствената, висяща от тавана гола крушка. Тогава той внезапно спря наред един размах и неочаквано насочи машинката към устата на Патрик.

— Не бива да мълчиш, когато ти задавам въпрос. — Гласът му изведнъж бе станал студен и спокоен, ужасяващо рязък и безизразен. — Когато те питам, трябва да отговаряш. Това ще ускори нещата и ще намали и твоите, и моите затруднения. Отново ти напомням, че това ще е най-мъдрата философия, която можеш да възприемеш с оглед на близкото бъдеще. — Клоунът се наведе напред и допря машинката до устните на Патрик.

Той почувства как по врата му започва да се стича пот и да капе надолу по гърдите му. Същото беше положението и с подмишниците му.

— Какво искаш от мен?

— А, така е по-добре. Това, което искам, е истината. Дали ще се справиш?

Патрик кимна.

— Искам да чуя какво ще ми кажеш — каза клоунът напевно, а във всяка дума звучеше заплаха.

— Да. Разбира се. Каквото поискате, само ме пуснете да си ида.

Клоунът се усмихна.

— Може би — да, може би — не. Ще видим. *Сътрудничество* е ключовата дума тук, Патрик. *Сътрудничество* и *съгласие*. Две ключови думи. Мислиш ли, че ще се справиш?

— Да. Моля ви. Какво мислите да ми правите?

Клоунът се усмихна отново.

— Как какво, Патрик? Каня се да те нараня. Не е ли очевидно?

Патрик изстена:

— Моля ви, ще направя каквото искате...

— Разбира се, че ще го направиш — каза клоунът, а гласът му издаваше пълна убеденост. — Я се погледни. Погледни и мен. Честно да ти кажа, май никак не си в позиция за преговори. Ти си в позиция да...

Той посочи към завързания мъж, като че ли го подтикваше да довърши изречението, което Патрик направи светкавично:

— ... сътруднича.

— И?

— ... да се съгласявам — добави бързо Патрик.

Клоунът погледна своята зъболекарска машинка, неочаквано тръсна отново глава и върна инструмента в куфарчето. Но моментното облекчение, което Патрик изпита при изчезването на въпросното устройство, се замени с нов ужас, когато клоунът измъкна малък, стоманен хирургически скалпел. Той го вдигна към светлината с израз на възхищение.

— Забележителни са тези неща. Толкова прецизни, че почти не можеш да усетиш разреза. Хей, не ти ли звучи като страхотен рекламен слоган. — Гласът на клоуна придоби сериозна интонация, имитирайки телевизионен говорител. — Върхът на скалпелите. Изборът на хирурзите от цял свят. Одобрени от бившите оперативни работници на КГБ, САВАК^[1] и картела Кали. Толкова прецизни, че едва усещаш разреза... — Той хвърли поглед към лицето на Патрик. — Или поне така ми казаха. Нали разбираш, нямам опит от първа ръка. — Клоунът приближи към стола. Положи острието на скалпела върху последната става на кутрето на лявата ръка на Патрик. Когато се отдръпна, на пръста остана малък разрез и оттам бликна тънка струйка кръв.

Болеше като порязано от хартия, но Патрик не помръдна.

— Смело момче — каза клоунът, наблюдавайки лицето на Патрик. — Няма как да е било приятно.

Той премести острието над дясната ръка на Патрик и направи същия разрез на палеца.

Патрик помисли, че ще припадне, и в този момент не можеше да каже дали безсъзнанието не беше за предпочитане.

Клоунът повдигна острието и го премести над чатала на Патрик. От устата на завързания мъж изскочи неволно изскимтяване.

— Да — каза клоунът, когато Патрик завъртя трескаво глава. — Това вече си е за страх, нали?

— Да — призна си Патрик. Ужасът му бе толкова силен, че той се изненада, че е в състояние въобще да издаде някакъв звук.

Клоунът закръжи над него, огромен и заплашителен.

— Така, а сега да преминем към въпросите. Кажи ми какво знаеш, Патрик. А също и как си го узнал...

— За какво? — започна Патрик, но клоунът само завъртя скалпела на светлината, така че да блесне, и го насочи към слабините му.

— Моля те, не обиждай моята интелигентност. Ти душеше наоколо, като се опитваше да докопаш някаква информация, която да ти помогне да получиш работа на истински вестникар. Беше толкова любопитен относно покойния мистър Хайтауър. И така, Патрик, тук не важи Първата поправка. Така че, моля, отговори. Незабавно.

Патрик кимна и започна да говори бързо:

— Зная, че Артър Хайтауър не е бил мъртъв тогава, когато смятат, че е бил, защото някой го е видял в хотел „Суини“ и знам също, че е трябвало да подпише и някакви документи, които не е подписал, и че адвокатът му познава някаква жена на име Корделия, която се среща с един тип, когото аз познавам и не е много стока... — Думите излизаха бясно от устата на Патрик. Порой от разпокъсана информация, от която той се надяваше, че поне някое парченце ще задоволи клоуна, който се бе навел над него и го слушаше внимателно.

— И... — продължи Патрик, но млъкна внезапно, когато клоунът спря да размахва скалпела.

— Патрик — каза той бавно, — ти си бил доста деен. По-деен, отколкото можеш да си представиш.

Клоунът като че ли се замисли за момент, сякаш смилаше това, което Патрик бе казал. Кандидат-репортерът затаи дъх в очакване на инструкции.

— Знаеш ли — каза клоунът бавно, но сетне ускори темпото, — учените смятат, че през следващите неколкостотин години човешката раса вече няма да се ражда с кутрета на краката? Те са генетичен и еволюционен анахронизъм, Патрик. Остатък от времената, когато сме се развявали по дърветата. Не ги използваме за нищо друго освен за мъничко баланс. Така че, като всичко останало, което Майката Природа е счела за отживелица, те бавно, но сигурно започват да отпадат от човешката анатомия. Знаеше ли го?

— Не — отвърна Патрик, като клатеше глава.

— Ами, сега вече го знаеш. И така, предполагам, че твоите няма да ти липсват...

Като каза това, клоунът внезапно се наведе и сграбчи десния крак на Патрик. Преди изненаданият бъдещ репортер да успее дори да извика, той взе скалпела и прецизно отрязва кутрето му. В крака на Патрик избухна болка, пред очите му причерня, той изстена и почти изгуби съзнание.

Клоунът се надигна, като държеше малкото пръстче.

— Ще ти го запазя — каза той. Пресегна се и отвори малката синя хладилна чанта, която беше напълнена с лед, и пусна вътре кутрето. — Както сам можеш да видиш, Патрик, в тази чанта има място и за други пръстчета и израстъци.

Клоунът се бе втренчил твърдо в очите на Патрик.

— Недей да припадаш. Животът ти зависи от това.

Патрик никога не бе изпитвал такава болка. Но агонията отстъпи пред обзелия го страх. Той кимна.

— Микрохирургията прави чудеса, ако си искаш пръстчето обратно... — каза клоунът. — Помниш ли Джон Уейн Бобит? Чиято разгневена жена му отрязва една, да я наречем, телесна част. Прикачиха му я отново. Това трябва да те накара да се позамислиш за възможностите, Патрик. — Той вдигна ръка, за да предотврати всякакъв отговор от негова страна, и се пресегна надолу към куфарчето. Изправи се с пластмасова бутилка дезинфектант в ръце, отвори я и я изля върху осакатения крак на Патрик.

— Сега — каза бавно клоунът — искам спокойно и внимателно да ми разкажеш всичко, което си направил и чул, като се започне с пристигането ти в хотел „Суини“. Не пропускай нищо. Искам да се постарая особено много да предадеш извънредно точно това, което полупияният и изключително недискретен адвокат, мистър Келъг, така неуместно е споделил с теб в бара на хотела. Мисли за това като за първата си репортерска задача, Патрик. Кой, какво, къде, кога и как. Азбуката на новинарската професия. Сигурността ти е в детайлите, Патрик. Сигурността и малкият шанс да останеш жив през следващите пет минути. Разбра ли?

Патрик кимна. Той преглътна толкова от болката и страха, колкото можа, и започна внимателно да разказва всичко, което бе чул и направил и което го бе докарало толкова близо до смъртта в ръцете на един клоун.

— Морган?

Никакъв отговор.

— Морги-Уорги?

Отново никакъв отговор освен дълбоко, доволно хъркане.

Сиси Хайтауър стана гола от леглото, като остави съпруга си да спи. Тя пристъпи встрани и се обърна да хвърли един поглед към голите форми на художника Морган. Той имаше бяла кожа с нездрав вид (която я наведе на мисълта, че е добре да прекарва повече време навън) и неприятно отпуснат корем. Сиси погледна към ръцете, които я бяха прегръщали преди малко, и за момент се зачуди дали съпругът ѝ някога бе вдигал нещо по-тежко от четка за рисуване. Добре беше, помисли си тя, че не бе настояла да се опита да я пренесе през прага по време на сватбената им нощ, защото тоя слабак сигурно щеше да получи удар. А вероятно същото щеше да го сполети и ако някога успееше да увеличи продължителността на любовните им съприкосновения над трийсет секунди.

Тя прекоси чевръсто спалнята, като спря само да вземе червената си копринена роба от смачканата купчина на пода, където нейният съпруг я бе захвърлил в изблик на сексуално въодушевление — част от цялостната грандиозна процедура от две минути, която той съумя да осъществи тази нощ. Обгърна плътно с робата своите почти перфектни форми, спирайки за миг, за да се огледа в заемащото цялата стена огледало, което не правеше нищо друго освен да ѝ напомня, че всеки сантиметър от особата ѝ е красив.

— Огледалце, огледалце от стената — зашепна тя, — кой е най-искрен от всички тях?

Сиси се усмихна и помисли: *Не отговаряй на въпроса. Няма нужда.*

На вратата на спалнята се обърна още веднъж да погледне съпруга си.

— Най-после си богат — каза тя на глас.

Отбеляза мимоходом празната конячена чаша, захвърлена настрана, и дебелия ориенталски килим, предотвратил счупването ѝ. Морган Хайтауър издаде още едно дълго, неприятно изхъркване и смени позата си.

— Изгасна като крушка — рече Сиси. — Едно-две питиета, малко от старото вътре-вънка, изстрел в тъмното и отнасяш плувката за следващите десет, а може би и дванайсет часа.

Винаги я бе удивлявало колко дълго могат да спят богатите. Сякаш притежанието на толкова пари ги изморяваше. Хората, които имат амбиции, помисли си тя, се нуждаят от по-малко сън.

Затвори вратата след себе си и тръгна през ателието, като поспря само за миг, за да разгледа своя портрет, по който се трудеше Морган. „Никога не успява да нарисува циците ми свястно“ — рече си тя. Поклати глава и продължи нататък. Влезе в малка, неизползваема спалня надолу по коридора. Отправи се веднага към дрешника и извади от там износен, стар кожен куфар. Сложи го върху леглото и го отвори. Вътре имаше деветмилиметров полуавтоматичен „Рюгер“ с два резервни пълнителя; един лаптоп IBM — същинско произведение на изкуството; няколко дрехи за смяна, два паспорта (един американски и един венецуелски); приблизително десет хиляди щатски долара и същите суми в британски лири и руски рубли; няколко скъпоценни камъка; половин килограм кокаин, пакетиран в прозрачни пликчета; три книги с меки корици: „Кметът на Кастърбридж“ на Томас Харди, „Братя Карамазови“ на Достоевски и „Жената на френския лейтенант“ на Джон Фауъл.

Сиси извади компютъра и романа на Фауъл.

Постави лаптопа на едно малко бюро, пресегна се под него, включи модема в телефонната кутия и седна обратно, когато екранът просветна. Компютърът загря с леко бръмчене. Пръстите на Сиси полетяха по клавиатурата и след секунди тя вече беше в Интернет. Въведе паролата си и откри, че я очаква съобщение в електронната поща. Кликна с мишката на него и го прочете на глас:

Сдобих се с всички новини, които все още не могат да бъдат написани. Чакам инструкции. Отпада. Отпада с едно на ум. Не правя никакви препоръки. И двете решения имат положителни и отрицателни страни. Моля за съвет възможно най-скоро.

Сиси кимна и за момент се замисли усилено. Премести курсора на отговор и когато прозорецът за ново съобщение се появи, написа: „Нямам нищо против и двете решения, щом като смяташ, че ще можеш резултатно да неутрализираш проблема. Ще разчитам на професионализма ти при разрешаването на тези ситуации“.

Тя не подписа съобщението, но натисна бутона и го пусна да върви по електронния си път.

Облегна се в стола, полюлявайки се лениво, като се взираше в екрана. Усети, че е изпаднала в особено състояние, почти на ръба на нетърпението, виждайки как нещата се разгъват постепенно, подобно на японски оригами. Свикнала беше да чака, да бъде търпелива, понякога си мислеше, че това са най-силните ѝ страни. Търпението и способността да остане в ролята, без да губи себе си. Мързеливо се зачуди защо няма награди за изпълнители като нея — такива, които успяват да играят успешно ролите си с месеци. Наградата, която тя очакваше обаче, вече идваше все по-близо.

Сиси въздъхна. Дълбоко незадоволителният секс, който получаваше от Морги-Уорги, я беше изнервил, чувстваше особено напрежение, като че ли електрически ток изгаряше кожата ѝ. Тя зачука по клавиатурата на компютъра и без никакви усилия се вмъкна в един садо-мазо чат, където се включи в електронния разговор като Ирма Кучката. Прекара приятно около половин час, като закачаше и дразнеше няколко от другите членове на чата, накрая си уреди среща с някакъв дебил, който обеща да ближе кучешки изпражнения от подметките ѝ. Каза му, че ще се срещнат на следващия ден в полунощ в рокерския бар в Ийст Вилидж и настоя раболепният ѝ ухажор да носи розова копринена риза, боа от пера и прилепнали бели панталони. Представи си как, ако той нещастник се появи в такъв вид там, рокерите от клуба на „Усойницата“ ще го убият почти незабавно.

Тя излезе от садо-мазо чата и прекара още малко време в един уебсайт за математически разработки. Обикновено късно през нощта бъдещата генерация учени дискутираше там някои интересни теми, но това по-скоро уби времето ѝ, отколкото да го изпълни с нещо съществено. Най-накрая изключи компютъра и го сложи отново в куфара. Взе романа на Фауъл и почете още един час, възхищавайки се на сложността на характерите и действието, както и на умението, с

което авторът се плъзгаше от минало към настояще. Така премина полунощ.

Сиси се протегна като стара котка, събуждаща се от дрямка. Беше станало достатъчно късно за лягане, макар че нямаше голямо желание да се мушне под завивката до своя богат, бездарен, противен и непривлекателен съпруг.

Това са нещата, които едно момиче трябва да изтърпи, за да напредне, помисли си тя. При тази мисъл се разсмя вътрешно.

Въздъхна бавно. „Най-добре е да си лягам — реши. — На сутринта ще се нуждая от нови сили, за да се правя отново на тъпачка.“

Сиси остави романа обратно до компютъра, затвори ципа на куфара и го скри в дрешника. После тръгна с тихи стъпки надолу по коридора, като с всяка крачка се отдалечаваше от истинската си същност и навлизаше обратно в ролята си, така че, когато стигна до спалнята, която делеше с Морган Хайтауър, тя се чувстваше почти толкова глупава, колкото той така сляпо вярваше, че е.

От мястото си пред компютъра Трент Балард можеше да види, че снегът все още се сипе по манхатънските улици. Това го накара да потрепери и да се протегне през бюрото, за да вземе димящата чаша кафе. Отпи една голяма глътка, наслаждавайки се на горчивината на напитката. „Късно е — каза си. — Студено е. Влажно. Може би влюбените и текстописците смятат, че градът е красив под прясно навалелия сняг, но това си е просто една голяма неприятност и с дни всичко ще е кишаво, сиво и заледено.“ Той хвърли поглед към Бък, мегзаекът, който весело жвакаше един стрък целина в клетката си.

— Дори вълците предпочитат топлината, нали, Бък?

Заекът продължи да яде, хвърляйки към господаря си погледи, пълни с неприкрито презрение.

— Е, много скоро — каза прокурорът, — много скоро ще имаме възможност да се насладим на чудесната карибска топлина. — Той се ухили на заека. — Бък, споменава ли съм ти някога колко обичам заешко задушено?

Звярът хвърли поглед назад, все още преживяйки, като че ли се опитваше да загатне, че той пък обича прясно човешко.

Балард се обърна и фиксира поглед в екрана на компютъра. За десети път четеше съобщението, което светеше пред него. Предупреди сам себе си да помисли добре, преди да напише отговора. Най-хубавото, което можеше да каже, е, че всичко по делото срещу Джулия Хайтауър върви добре и не би искал да направи нещо, което може да обърка плана. И, разбира се, нищо, което да загатне, че се занимава с нещо по-мощно от просто най-нашумялото дело, с което се беше заемал. А може би и най-голямото дело, с което някога щеше да се заеме.

Особено ако всичко вършеше така, както го бе планирал.

Формулирайки отговора си внимателно, Трент Балард написа няколко думи, после ги пусна в тяхното електронно небитие.

Затвори компютъра, като си напомни, че бързо приближава денят, когато ще трябва да изхвърли тази машина и да я замени с нещо по-ново, чиято електронна памет няма да е натъпкана с всички тези странни и необикновени неща.

Зад него Бък привършваше стръка целина. Балард се надигна от бюрото, странно бодър, без да чувства никаква нужда от сън. Той извърна отново поглед към улиците зад прозореца на апартамента си. Каква киша, помисли си. Зачуди се дали въобще някой чиновник някога е бил „подготвен“ за буря като тази. Надали. Ню Йорк обичаше да реагира, а не да предвижда. Не така бе прекарал живота си той обаче. И със сигурност не възнамеряваше да прекара така остатъка от него, който, струваше му се, беше започнал да изглежда доста хубав.

Бленуването му бе прекъснато от остро извъняване на телефона.

Това моментално го върна на земята. „Късно е — каза си. — Пък и няма кой да ми се обажда у дома.“

Трент се пресегна към слушалката с чувство на безпокойство, което смачка самопоздравителния образ, който си беше сътворил.

— Да? — грубо отговори той.

Гласът от другата страна беше познат и го изненада. Той се усмихна.

— Не мислех, че ще разговаряме толкова скоро.

---

[1] Бивша иранска служба за сигурност, създадена със съдействието на ЦРУ. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 4

Израснала в Куинс, Дивайн нямаше много опит в справянето с излезли от строя богаташи, но да сменя гума се беше научила. Не че идеята да сменя гума покрай лонгайлъндската магистрала в заслепяващата снежна буря я изпълваше с въодушевление. Но, от друга страна, щеше съвсем да издивее да чака да се появи Пътна помощ или, още по-лошо, да се довлече обратно до имението „Хайтауър“ да търси помощ.

Тя смени обувките с високи токчета, които носеше в съда, с чифт ботуши с дебели подметки, които държеше под седалката заедно с комплект за първа помощ, фенерче и кутия „МАСЕ“. Спирайки за момент, за да извади кърпичка от чантата, тя премина към издухване на носа си, съпроводено от звук, който никак не подходеше на дама. Нямаше намерение да се вайка за това, което я беше сполетяло. Не беше в неин стил да се самосъжالياва до там, че да избухне в сълзи. Надяваше се, че става въпрос само за леко опънати нерви, а не за начало на нервен срив. За щастие, лудостта не се прихващаше. Ако беше заразна, след визитата си у Хайтауърви, със сигурност щеше да свърши в психиатрията.

Тази вечер чашата преля. На Дивайн ѝ се струваше, че от деня, в който Джулия Хайтауър се появи в офиса ѝ, беше започнала да се извинява на един или друг от Хайтауърви. Първоначално се бе почувствала толкова щастлива, че ѝ се пада шансът да защитава някой като Джулия Хайтауър, че беше благодарна да диша същия въздух като богатата си клиентка. По време на първата им среща се наложи на няколко пъти да си припомня да запази самообладание и да не се втренчва в нея. Това беше доста трудно. Само един от диамантите на Джулия вероятно струваше повече, отколкото бащата на Дивайн беше изкарал през целия си живот, въртейки волана на градския автобус.

Нямаше никакво съмнение, че звънът на парите беше закънтял в главата ѝ.

Като вдигна яката на палтото си, Дивайн отвори вратата и изскочи от тойотата във на снега. Дали от студения въздух, но тя изведнъж се почувства по-уверена и по-съобразителна от седмици насам. Напоследък бе заслепена от лустрото — парите, медиите, факта, че майка ѝ се обаждаше развълнувана всяка вечер, за да докладва, че я е видяла по телевизията. Тази вечер ѝ помогна най-после да види това, което трябва да е било очевидно през цялото време. Като се изключеше факта, че чековете от Джулия изчистиха банковата ѝ сметка, Хайтауърови не бяха по-различни от другите ѝ клиенти.

В интерес на истината, може би бяха дори по-лоши. Ако трябваше да бъде честна, си имаше работа с пияница, уличница и поразително лош художник, женен за жена с коефициент на интелигентност, наполовина по-малък от размера на сутиена ѝ. Дори и да не успееше да измъкне майката, Дивайн смяташе, че ще може поне да им осигури място в шоуто на Джери Спрингър.

„Кой знае? — рече си тя, докато завърташе ключа, за да отвори багажника. — Може би той ще направи тематично предаване: «Богаташка, която спи с градинаря си».“

Взе крика и някои инструменти от багажника. Ако не го беше видяла с очите си, никога нямаше да повярва. За милион години не би могла да измисли малкия гол мъж с неговото шкембе. Потисна потръпването и направи всичко възможно да прогони оскърбителната гледка от въображението си. В края на краищата, когато тя бе изпаднала в момент на слабост, беше с Трент Балард, който все пак бе от същия биологичен вид...

Усещаше земята мека под кишавия сняг, явно все още не беше замръзнала. Надяваше се, че ще успее да измъкне тойотата от канавката. Тя се изправи и на светлината на фенерчето установи, че е извадила късмет, че колата е спряла точно там. Няколко стъпки по-нататък и тя, и тойотата щяха да свършат в пропастта.

Като нагласи крика, Дивайн започна да разхлабва гайките на гумата една по една. Земята беше по-мека, отколкото ѝ се искаше, и тя полагаше съзнателни усилия да работи бързо. С тази нейна фигура на балерина хората обикновено не я смятаха за силна, но когато ѝ се бе налагало да борави с инструменти, беше установила, че умението е по-

ценно от физическата сила. В тази връзка, да поправяш неща беше като да водиш съдебни дела.

Изправи се и изтупа снега от краката си. После се наведе отново и бавно започна да работи с крика, като се страхуваше, че ако започне да помпа твърде бързо с лоста, може да дестабилизира колата и крикът да се отплесне.

Зачуди се какво ли прави Трент Балард в този момент. Вероятно лежеше в топлото си легло, измисляйки начини да я надхитри в съда. Дивайн не хранеше никакви илюзии по отношение на Балард. Джакузи-неджакузи, знаеше, че той няма да се спре пред нищо, за да я победи.

Не че тя имаше някакво намерение да му го позволи. Това дело определено беше нейният печеливш билет, шансът ѝ да се издигне сред водещите в бранша. Беше решена да го спечели, дори и ако се наложеше да снима как Балард се разхожда с гротескния си заек и да намери начин да покаже снимката на заседателите. Естествено, Дивайн се надяваше, че няма да се стигне чак до там. Знаеше какви са доказателствата на обвинението и бе видяла пропуските в тях. Освен това, тя също криеше няколко изненади.

Макар и да страдаше от пристъпи на неувереност, Дивайн знаеше точно как да се държи в съда. Беше го научила, докато вършеше работата на Трент Балард, работейки в Прокуратурата на Насау Каунти, за Арън Макандлис. Освен това знаеше, че и системата е на нейна страна. Дори преди О. Джей^[1] беше започнало да става все по-трудно и по-трудно да накараш заседателите да изпращат хората зад решетките.

Тя смяташе, че за това е отговорна телевизията. Като се започне с Пери Мейсън^[2], телевизията постоянно бе вдигала летвата на основателното съмнение, докато практически всеки заседател в Америка не започна да влиза в съда, очаквайки да вземе участие в едночасова драма. Те искаха димящ пистолет, очевиден на местопрестъплението и пръстови отпечатащи, а заключителните аргументи трябваше да са толкова силни, че обвиняемият да падне на колене и да моли за милост.

Дивайн знаеше какво е да влизаш в съда, очаквайки да водиш загубена битка с последните три епизода на „Закон и ред“. Ето защо предпочиташе да е от страната на защитата. В края на краищата това

беше много по-лесно. Всичко, което трябваше да прави, беше да излиза с оправдания и да променя темата, а начина, по който добрият адвокат постигаше това, бе да постави някой друг на подсъдимата скамейка. Наистина нямаше значение кого точно — жертвата, полицията, втория баща, който е малтретирал сексуално обвиняемия като дете, или онази митична фигура — другия, който вероятно би могъл да е извършил престъплението.

До тази нощ Дивайн се бе чувствала леко виновна за плана си да използва вариация на тази често използвана маневра, но след като бе преживяла последната вечер в ръцете на Хайтауърови, вече не страдаше от никакви скрупули. Тя се усмихна на себе си, когато свърши с развиването на гайките, и ги пусна в джоба си, така че да може да ги намери по-късно.

Грухтейки от усилие, Дивайн се наведе, сграбчи спуканата гума от двете страни и я задърпа към себе си, докато не я извади. Докато я влачеше обратно към багажника, установи със задоволство, че бурята като че ли започва да затихва. Може би щеше да успее да се добере до дома. С пот на челото тя измъкна резервната гума и я подпря на задната броня, докато прибере спуканата обратно в багажника.

Така и не разбра дали я удари с нея, или беше просто порив на вятъра, но нещо накара резервната гума да се затъркаля. Преди Дивайн да успее да реагира, тя набра скорост и се насочи надолу към пропастта. Жената се втурна след нея. Не беше свършила толкова работа, за да прекара остатъка от нощта в чакане на Пътна помощ.

Така и не чу експлозията. Почувства само ударната вълна, която отхвърли и нея, и спуканата ѝ гума практически едновременно. Дивайн инстинктивно се изтъркаля надалеч от колата и успя да хвърли един последен поглед към своята вярна тойота, сега напълно погълната от пламъци, от които сякаш се изстрелваха фойерверки като на четвърти юли.

Мъжът, познат само като Стефан, избърса и последните следи от клоунския грим от лицето си. Дори и без него обаче то си остана призрачно бледо, което още повече подчертаваше мъртвешки хлътналите му страни. За малцината, които го бяха видели и

впоследствие останали сред живите, то не бе лице, което можеш да забравиш лесно.

Тъмен, дълбок белег, с форма на полумесец лъщеше високо на лявата му скула. Що се отнася до високия мъж, за него беше малко утешение, че виновникът за този белег беше заплатил с живота си. Анонимността бе високо ценена в неговата професия, а главомайващият му ръст вече сам по себе си представляваше огромно затруднение. Но той се справяше. Номерът с грима и перуката беше само един от многото методи, които използваше.

Но все пак не обичаше сърбежа по лицето, който гримът предизвикваше, и беше благодарен, че следващият му ангажимент не изисква маскировка. Погледна часовника си — „Ролекс“, свален от още топъл труп — и отбеляза със задоволство, че продължава да е три минути напред с графика. В неговия свят да си напред с графика, означаваше да останеш жив. След няколко дни щеше да има повече пари, отколкото някога бе мечтал, и твърдо възнамеряваше да живее достатъчно дълго, за да ги изхарчи.

Той затвори лаптопа си и го мушна в специално изработения кожен калъф. Нямаше никакво съмнение, че Интернет се беше оказал невероятна благодат за предприемачи от всякакъв род, не само за книгопродавците и порнографите. За суров мъж, свикнал със сурови места, мрежата предлагаше съвсем нов начин на живот — свят на лукс, безкрайно по-предпочитан за някой, който е бил на места като Ангола и Афганистан, за да изучи занаята.

Той праметна куфарчето с компютъра през рамо и събра останалото си оборудване — черна кожена дърводелска чанта, напомняща чантите, които лекарите обикновено носеха по времето, когато все още правеха домашни посещения, и малка пластмасова хладилна чанта. Когато се наведе, деветмилиметровият пистолет, пъхнат дълбоко в колана на панталоните, се притисна към бедрото му. Високият мъж смяташе, че е малко вероятно да го използва тази вечер, но усложнения неминуемо възникваха, затова беше добре да е подготвен.

Той се обърна и за последен път огледа стаята. Макар че беше носил хирургически ръкавици, мислено прегледа всяка повърхност, която беше докосвал и впоследствие почистил. За високия мъж това беше форма на духовна дисциплина, нещо като молитва. Отправи се

доволен към вратата, спирайки само да вземе отпадъците от хирургическата си дейност и яркочервената театрална перука, които спретнато бе опаковал в найлоновата престилка и приготвил за изхвърляне.

Завъртя ключа на резето, пъкна го между гънките на найлоновия денк и тръгна надолу, като забави крачка само колкото да изхвърли вързопа в шахтата, която водеше към пещта за горене на смет в мазето. Когато стигна до края на коридора, той натисна бутона на асансьора и заподсвирква беззвучно през зъби, а устните му се разтегнаха в нещо, което евентуално би минало за усмивка. Очакваше с нетърпение остатъка от вечерта.

Джулия Хайтауър бавно отлепи буза от кухненската маса и с ужас установи, че е не само будна, но и трезва. Тя взе незабавни мерки да поправи това състояние. Свали кухненските кърпи, които необяснимо как се бяха озовали на раменете ѝ, отиде целенасочено до хладилника и си наля питие. Гаврътна го с шеметна бързина, която можеше да ѝ докара простуда на мозъка, като онази, която бе хванала още като момиче в Тексас, защото изяждаше сладоледа си прекалено бързо.

— Измина дълъг път, скъпа — каза тя, вдигайки наздравица към отражението си в огледалния прозорец на кухнята, и си наля още едно.

Имаше време, когато на Джулия ѝ харесваше да пие, когато вкусваше аромата на студеното питие и се наслаждаваше на начина, по който то постепенно я загряваше отвътре. Сега, когато пиеше, рядко усещаше вкуса. Желаше единствено забрава. За нещастие, на света нямаше достатъчно алкохол, който да заличи онова, което тя най-отчаяно желаше да забрави — фактът, че е подсъдима в дело за убийство, в което не беше замесена.

Поне беше съвсем сигурна, че не е убила Артър. Покрай всекидневните реки от джин фактите показваха тенденция да се изплъзват от съзнанието ѝ. Но въпреки това беше съвсем сигурна, че щеше да запомни поне нещо, ако не самото убийство, най-малко усилието, което трябваше да е положила, за да натика огромното, безжизнено тяло на своя мъртъв съпруг във фризера. Бяха минали години, откакто беше вдигала нещо по-тежко от чашата с мартини.

Освен това Джулия беше от типа „отрязващи се“ пияници, а не от „безпаметния“ тип — само с едно или две запомнящи се изключения. Прискърбният епизод с градинаря изскочи в съзнанието ѝ...

Джулия пресуши чашата си в усилието да удави спомена. Пиенето може и да не променяше миналото, но ако погълнеш достатъчно, бе възможно да достигнеш възхитителна безчувственост по отношение на бъдещето.

Разбира се, Джулия Хайтауър нямаше намерение да прекара дори десет минути в затвора, още по-малко дългите години, които щяха да са нужни на щата Ню Йорк да произведе достатъчно електричество за екзекуцията ѝ. Тя нямаше желание да го прави дори и за да отърве кожата на ужасните си деца. Джулия бе достигнала възрастта, когато вече питаеше малко илюзии, и се бе примирила с факта, че е била отвратителна съпруга и още по-лошо — отвратителна майка. Всъщност единственото, в което все още смяташе, че е добра — като не се брой пиенето — беше способността ѝ да пази тайни. Артър, повече от всеки друг, оценяваше този ѝ талант. Но ако беше още жив, дори и той би признал, че е озадачен от мълчанието ѝ по въпроса за перлите.

Цялото обвинение се крепеше на тая проклета огърлица. Джулия се усмихна напук на себе си, като си представи израженията на всички, когато им кажеше, че перлите, които нейният прескъп мъртъв съпруг стискаше в ръката си, не бяха нейни. Това само доказваше, че щом една жена премине определена възраст, вече никой не си прави труда да я погледне. Тя беше носила своите перли ден преди Деня на благодарността, когато бе ходила в града на обяд с Джо Келъг. Перлите във фризера трябваше да са една от другите огърлици, една от трите еднакви перлени огърлици, които Артър бе донесъл у дома като подаръци, при един от своите периодични изблици на щедрост. Той бе дал една на Джулия, една на Мерилин и трета на Морган, който без съмнение беше казал на Сиси, че я е купил сам.

Разбира се, всички Артъррови подаръци съдържаха в себе си нещо порочно. Бижу от Артър означаваше едно-единствено нещо — че се опитва да изкупи още някоя от мръсните си забежки. По простата аритметика, която при Артър минаваше за морал, бижутото — при условие че е достатъчно скъпо — изчистваше сметките. С годините се

бяха натрупали доста такива „изчиствания на сметки“. Сейфът зад една от лавиците в библиотеката беше с точно същия размер като този в „Тифани“ и почти толкова пълен. Не че нещо от съдържанието му ѝ достави някакво удоволствие. Каква красота можеше да открие в диамант или смарагд, ако те олицетворяваха още една от очевидно безкрайната поредица барбита?

Дори не ѝ се мислеше каква ли любовна авантюра се крие зад цели три огърлици. Или може би Артър най-после бе открил бижутер, готов да му предложи отстъпка за количество. По времето, когато той се бе появил у дома с перлите, на Джулия вече ѝ беше откровено безразлично. Но да обясниш подобно нещо на някой, който никога не е бил женен за развратник като него, беше извънредно трудна задача. Най-ироничното беше, че точно неговите изневери я бяха убедили, че няма начин да го е убила тя. В края на краищата, ако беше способна на убийство, вече от доста време щеше да е вдовица.

Джулия пресуши чашата си и си наля още една. Щеше да го е убила още първия път, когато го завари в леглото с бавачката или когато случайно влезе в кабинета му и го намери зад бюрото с блажена усмивка на лицето. Всичко беше наред, докато не забеляза едно остро дамско токче да се подава изпод бюрото и откри истинската причина за неговото щастие — петнадесетгодишна проститутка, която беше забрал на път за вкъщи, така както друг би спрял за каса бира.

Разбира се, това беше нищо в сравнение с онзи случай, когато тя играеше бридж в клуба и се появи онова красиво чернокожо момиче в напреднала бременност и обясни на Джулия и скандализираните ѝ приятели, че носи Артъровото бебе. Джулия се зачуди какво ли бе станало с нея и с детето. Без съмнение Джо Келъг бе уредил нещо.

При мисълта за Джо Келъг Джулия си спомни за собствения си адвокат. Дивайн Макгий. Що за име беше Дивайн, между другото? Какво си мислеха тия майки? Но това беше встрани от въпроса. Истината беше, че всеки път, когато се сетеше за адвокатата си (което несъмнено се случваше рядко), тя усещаше мъничко пробождане на чувство за вина. Неприятно беше и че собственото ѝ съществуване зависеше твърде много от факта, че не беше съвсем откровена с мис Макгий. Не че отделяше много време да се кахъри за изхода на делото.

Тя положи отново глава на кухненската маса, усещайки как светът възхитително се оттегля, подобно на нежен морски отлив. Дори

и да не успееше да се напие до смърт, за жена с нейните възможности винаги щяха да се намерят и други пътечки за бягство...

Трент Балард препускаше из апартамента, бързайки да приготви всичко. След като затвори телефона, той захвърли настрана бележките по делото, изчисти апартамента, сложи бутилка шампанско да се изстудява, разбуха възглавниците на канапето и си изми зъбите. Точно щеше да хвърли едно одеяло върху клетката на Бък, когато чу на вратата да се звъни.

— Животът е бъкан с изненади — помисли си той, като се отби в банята да провери за последен път прическата си. — Някои от тях по-приятни от други.

Отвори вратата и отстъпи назад, за да пропусне вътре Мерилин Хайтауър. Тя беше облечена подходящо за бурята — в дълго до земята самурено палто, а поръсената ѝ със снежинки пищна коса блещукаше на меката светлина. Сърцето на Трент блъскаше в гърдите от притеснение. Като че ли всеки път ставаше по-лошо.

Мерилин нахлу в апартамента и огледа надменно наоколо. Трент усети как гърлото му се свива. Наистина беше удивително, помисли си той, че жена, която се носи така царствено, може да има толкова долнопробен вкус в леглото. Без съмнение този контраст бе част от привлекателността ѝ, както и фактът, че тя беше практически ненаситна. Нямахше нещо, което не би направила, както и някой, с когото не би го направила. Трент трябваше да издържи на темпото.

Без да отрони и дума, Мерилин Хайтауър вдигна ръце към шията си и започна бавно да откопчава копчетата на палтото — едно след друго, докато накрая безценната кожа се плъзна по тялото ѝ и падна на пода. Отдолу беше облечена единствено с мрежести чорапи до средата на бедрата и високи черни кожени ботуши с дванадесетсантиметрови токчета. Гърдите ѝ бяха самото съвършенство — две алабастрови топки, които постоянно витаеха в ума му.

Трент нетърпеливо пристъпи към клетката на заека, бързайки да хвърли одеялото върху Бък, за да бъде свободен да отдаде на Мерилин и бюста ѝ вниманието, което заслужаваха.

— Недей — изкомандва тя с дрезгав шепот. — Знаеш, че обичам, когато той ни гледа.

Джени Пауъл беше така уморена, че можеше да легне на ресторантския под и щастливо да заспи. Може би нямаше да е така удобно, както в леглото ѝ у дома, но пък беше сигурна, че всеки сантиметър от пода е също толкова чист. Тя току-що собственоръчно беше привършила с търкането му, горда от факта, че „Снекбар Джак“ е чист, без нито едно петънце и почти готов за работния ден. Остана само Джак да донесе една касетка замразени пилешки хапки от големия фризер в мазето и най-накрая щяха да могат да се приберат у дома.

Колкото и да мразеше да го признава, бременността бе започнала да ѝ тежи. Правеше всичко възможно да скрие изтощението си от Джак, но не беше сигурна колко още ще може да продължи. Майка ѝ не спираше да ѝ повтаря, че трябва да се щади, че трябва да пази енергията си за след раждането на бебето, но почивката беше лукс, който точно сега не можеше да си позволи. Сигурно по-късно, когато проклетото дело свърши...

Може би само щеше да затвори очи и да положи глава на масата за минута. И точно щеше да го стори, когато внезапно изправи рязко гръб, съвсем разбудена и втренчи невярващ поглед в улицата зад стъклената витрина.

— Джак — извика тя. — Ела бързо! — Тревогата в гласа ѝ изстреля мъжа ѝ тичешком от мазето, с лице, изкривено от безпокойство.

— Какво има, скъпа? Добре ли си? Бебето ли?

Тя разтърси глава и посочи:

— Гледай.

— Къде да гледам?

— Там, под уличната лампа. Не виждаш ли?

— Боже, проклет да съм! — възкликна Джак, като отстъпи крачка назад от изненада.

— Това е гол мъж — обяви Джени невярващо. — Гол бял мъж.

— Какво прави вън на снега? — възмути се Джак, като посегна да вземе шубата си от закачалката. — Тоя сигурно не е наред с главата.

— Не знам за главата — отвърна Джени, като продължаваше да се визира през витрината в кървавите следи от стъпки в снега. — Но ми

се струва, като че ли не е наред с краката.

Табелата над товарния пристан гласеше „Меса Макгинти — само на едро“. Високият мъж паркира анонимната си кола под наем до един бял микробус с номер от Ню Джърси. Микробусът беше единственото превозно средство, което се виждаше наоколо, и ако се съдеше по оскъдния пласт сняг, който явно току-що бе започнал да се трупа по предното му стъкло, не беше паркиран тук много отдавна. Стефан се надяваше, за доброто на Джон, че е успял да подготви всичко навреме.

Той остави лаптопа в колата. Ако някой злочест крадец имаше нещастieto да опита да го открадне, щеше доста да загази от някоя гадна изненада. Клопките бяха още един от специалитетите на високия мъж.

С хладилната чанта в ръце и черната кожена чанта през рамо, Стефан изкачи бетонните стъпала към товарния док. Още преди да успее да вдигне ръка, за да почука, вратата се отвори. Джон все още беше издокаран с жилетката и папийонката, които беше носил зад бара в хотел „Суини“. Изражението на лицето му ясно показваше, че няма търпение да се разкара оттук.

— Кой държи това място? — попита Джон, когато високият мъж затропа с крака по издраскания под, за да се изтръска от снега. — От него направо ме побиват тръпки.

— Спази ли всичките ми инструкции? — попита грубо другият. Не му се нравеше да използва агенти, които не бе избрал сам, но беше важно да има някого от персонала на „Суини“, а нямаше достатъчно време да внедри там свои хора.

— За всичко съм се погрижил.

— Тогава можеш да си вървиш.

— Ами как ще се отървем от...

— Друг ще се погрижи за това — информира го рязко високият, а тонът му ясно показваше, че по-нататъшната комуникация е нежелателна.

Барманът сви рамене и се отправи към вратата. И без друго бе свършил много повече от това, за което го бяха наели.

Високият изчака Джон да излезе и тръгна надолу по дългия мрачен коридор, който водеше към хладилните помещения. Чувстваше

се щастлив от факта, че от време на време някои от назначенията му даваха възможност да си достави удоволствие.

С годините беше започнал да гледа на себе си като на гражданин на света, аполитичен и необвързан — човек, който просто си върши работата. Единствената му любов бяха филмите. Никога преди това не бе съществувала такава благодатна форма за изразяване на особените достойнства на насието. За човек с неговата професия, който по необходимост бе принуден да изиграе най-вълнуващите моменти в живота си преди аудиенцията със смъртта, кинозалата беше като убежище, място, където мъже като него, бяха ако не напълно разбирани, то поне ценени.

Докато буташе тежката метална врата, за да я отвори, той се зачуди какво ли бе станало с Боб Хоскинс, актьора кокни, който бе изиграл гангстерския бос в „Дългия Разпети петък“. Беше направил оня анимационен филм за заека и после... нищо. Стефан се провря между две редици телешки торсове, които висяха на куки, закачени за конвейерната система на тавана. Усети, че замръзва. Наистина беше твърде неприятно, че адвокатът никак не оценява факта, че Стефан трябва да изтърпи толкова неудобства заради него.

Джо Келъг, със завързани ръце и крака и повесен с главата надолу от една кука за месо, изглеждаше всичко друго, но не и благодарен. Гравитацията бе разсипала прическата му и сега дългите кичури мазна сива коса, които обикновено закриваха темето му, висяха жално към земята. Над широката ивица тиксо, залепена на устата му, очите на адвоката бяха изскочили гротескно от орбитите си.

Високият мъж за момент реши, че ще е добре да пусне някой майтап от рода, че висенето с главата надолу е полезно за скалпа, но размисли. Келъг не си струваше усилието да си отваря устата. А и трябваше да приготви някои неща.

Той сложи хладилната чанта на пода, по който бяха прокарани дренажни улеи. После започна да вади инструменти от лекарската чанта, като ги поставяше внимателно на касапския тезгях в средата на помещението. Артикулите съставляваха доста еkleктичен асортимент, подбиран лично от него през годините по метода „проба-грешка“. Всеки от тях му навяваше спомени. Зъболекарската машинка, която бе използвал с такъв великолепен ефект в Афганистан. Поялникът, който бе вдъхновил онази забележителна импровизация в Джакарта. Някои

задачи изискваха специфични инструменти, но при ангажименти като предстоящия често изпитваше трудности при избора.

Той вземаше внимателно всеки от инструментите, претегляше тежестта му с ръка и го преглеждаше за момент, преди да го върне отново и да избере друг.

Умиращ от ужас, Джо Келъг започна да издава диви, пронизителни звуци през тиксото, а от гърченето му при безплодните усилия да разхлаби въжетата, веригата започна да проскърцва. За Стефан този звук съдържаше някаква приятна хармония.

— А! — извика той, внезапно вдъхновен, когато погледът му попадна върху безжичната бормашина „Блек & Декер“. Той я вдигна, натисна бутона и бургията се завъртя. Когато пристъпи към Келъг, високият с удоволствие установи, че воят на бормашината и усилващите се отчаяни писъци на адвоката се съчетават така съвършено, че звучат почти като музика.

Джак беше абсолютно сигурен, че Джени го мисли за смахнат, задето хукна в снега да помага на някакъв откачен бял тип. Но преди да отвори ресторанта, той беше работил като парамедик, което означаваше, че е наясно с всички лоши неща, които можеха да се случат по тъмните улици. Бяха му ясни и ченгетата и знаеше, че ще е нужно много повече от обаждане за гол мъж, за да излязат от топлите си патрулни коли в нощ като тази. Ако Джак не направеше нещо, съществуваше голяма вероятност бедният бял глупак да се спомине от измръзване — или нещо по-лошо — преди да съмне.

— Внимавай, скъпи! — извика Джени след него, когато мъжът ѝ отключи входната врата и се запъти към улицата.

Той се усмихна вътрешно на притеснението ѝ. Белият тип не само че беше наполовина колкото него, но и без всякакви дрехи изглеждаше като оскубано пиле. Освен това нямаше никакъв начин да е скрил оръжие по себе си.

— Хей, мистър! — извика Джак, като се опитваше да привлече вниманието на човека, и ни най-малко не се изненада, когато той търти да бяга. Джак го настигна още преди края на пресечката, без дори да се задъха. Пресегна се, за да хване рамото на голия тип и да му обясни, че само се опитва да помогне, когато нещастникът се извъртя, за да го

погледне. Устните му бяха сини, а веждите му поръсени със сняг. Джак се нагласи за борба, но вместо това човекът закри глава с ръце, като че ли искаше да се предпази от нещо, а после се смъкна жално на колене в снега.

Патрик се молеше това да не е някаква халюцинация — внимателните грижи на жената, уютният ресторант, изпълнен с приятни аромати, и купата с топла супа, която се опитваше да вкара в устата си с треперещи ръце. След като му донесе супата, жената го остави, за да му намери някакви дрехи. Междувременно го бяха увидели с някакви големи бели чаршафи, за които той накрая установи, че са покривки за маса.

Големият чернокож мъж, който го спаси, беше настоял да си вдигне крака и внимателно да го подпре на седалката на един стол, покрит с чиста бяла кърпа. Макар това да беше собственият му крак, Патрик не успя да се накара да го погледне. Болката, сама по себе си, беше повече от това, което можеше да понесе. Чернокожият обаче се държеше така, сякаш беше свикнал на подобни ужасии.

— Какво е станало с пръста ти? — попита той, а гласът му прозвуча като че ли водеше съвсем нормален разговор.

Патрик отвори уста, но бързо откри, че няма думи. В крайна сметка, какво можеше да каже? Мъж, облечен като Веселия клоун, беше отрязал пръста му със скалпел и го беше прибрал като залог. Може и да беше истината, но беше твърде откачено, за да му повярват. Вместо това, всичко, което успя да направи, беше едно идиотско свиване на раменете.

— Жена ми и аз ще те закараме в спешното, но ако успеем да намерим пръста, има добър шанс хирурзите да ти го пришият обратно...

— Няма да ходя в спешното — заяви Патрик, а в гласа му звучеше нарастваща паника.

— Не ставай глупав, човече. Там ще ти дадат нещо за болката. Сигурен съм, че боли. Освен това, ако не започнеш с някакви антибиотици, със сигурност ще получиш отравяне на кръвта.

Патрик усети как очите му се изцъклят. Клоунът не беше казал нищо за отравяне на кръвта. Това, което беше направил, бе да чете на

глас от една дебела книга по хирургия. Патрик помнеше всичко, буквално дума по дума:

Ако се увие в найлон, постави се в пластмасов контейнер и се сложи в лед, отрязаната част може да бъде успешно реплантирана до тридесет и шест часа след ампутацията.

Разбира се, точният критичен период на исхемията може да варира при отделните случаи...

Той не беше много сигурен какво точно значи „исхемия“, а с оглед на обстоятелствата, не сметна за удачно да попита, но едно беше ясно: мъжът с червения нос и скалпела говореше напълно сериозно. Ако Патрик не направеше каквото иска той до тридесет и шест часа, не само че вече никога нямаше да види пръста си, но и щеше да допринесе за още попълнения в колекцията на копелето.

Арън Макандлис беше започнал деня в отвратително настроение. Всъщност не беше съвсем точно да се каже *започнал*, като се има предвид, че областният прокурор на Насау Каунти не беше мигнал цяла нощ. Този факт беше забележителен сам по себе си. През годините Макандлис беше ръководил успешно обвинението по десетина прочути дела, включително и по скорошните процеси срещу пенсионираната учителка Минеола Манглер (три отделни присъди за убийство първа степен) и Роуз Мари Бевелакуа, домакинята от Лонг Айлънд, обвинена, че е отрязала пениса на своя съпруг прелюбодеец и е нахранила с него добермана си (нападение със смъртоносно оръжие, телесна повреда и жестокост към животни). Но досега нищо — нито едно дело — не го беше лишавало от сън цяла нощ. Трент Балард беше виновен за това.

Макандлис усети, че се пита да не би Балард да се дрогира. Това най-малкото би могло да обясни заека. Би обяснило и безразсъдната му самоувереност. Как иначе би могъл да си обясни глупостта му да се перчи пред шефа си, че „притежава“ Дивайн Макгий?

На областния прокурор му струваше само няколко телефонни разговора, за да се потвърдят най-лошите му страхове. Балард не просто бе спал с Дивайн Макгий, но и го беше направил на една от големите конференции на съдебните адвокати, под носа на половината гилдия. Дори и това да не повдигаше най-различни въпроси от законов и етичен характер, фактът, че Балард е бил интимен с адвокатата на Джулия Хайтауър можеше да стане причина за евентуално възпрепятстване на процеса. Последното нещо, което областният прокурор искаше, беше да застане на стълбите пред съда и да обяснява, че ще трябва да започнат делото отново, защото Джулия Хайтауър е отхвърлила адвокатата, който я представлява. Откъдето и да я погледнеш, тази безизходица щеше да завърши с ритник по задника на Областната прокуратура — както и на изборите след по-малко от година.

Макандлис изпъшка силно на задната седалка на аристократичната си кола, когато шофьорът му зави по Уест стрийт и областният съд се появи пред очите му. На всичкото отгоре изглеждаше, че отпред има повече репортери, отколкото предния ден. Нямаше съмнение, че това има нещо общо с взривяването на колата на Дивайн Макгий на магистралата. Макандлис нямаше да се учуди, ако тя сама бе поставила бомбата. Той вече го беше загатнал на шефа на полицията, който го убеди, че ще проучи внимателно случая.

Когато колата стигна пред стълбището на съда, областният прокурор затегна възела на вратовръзката си и приглади с длани посивялата си по слепоочията коса. Обикновено не обичаше да се смесва с репортерите, но днес наведе рамене и се вряза в лаещата глутница, подобно на футболен бек, какъвто беше в колежа. Цяла нощ беше обмислял възможностите и сега в куфарчето си имаше три различни предложения към съда, напечатани, подписани и готови да бъдат представени, но все още не беше решил кое точно да използва.

Съдебната зала беше натъпкана до тавана с журналисти от вестниците и с обикновени зяпачи. Вече бе станало задушно и горещо. Той с раздражение забеляза, че мястото на Трент Балард на банката на обвинението е празно. Хвана Бони Морис, младия адвокат, помощник на Балард по делото, да хвърля през рамо изпълнен с очакване поглед, без съмнение, надявайки се, че влиза той.

От другата страна на пътеката, Дивайн Макгий беше вече на мястото си и тихо се съвещаваше с клиентката си. Макандлис отбеляза с възмущение, че тя се бе издокарала с твърда яка — вид вратна протеза, която обикновено се асоциираше с травма на шийните прешлени. Нямаше съмнение, че ще се опита да парадира с всяка малка драскотинка или контузия, която беше получила при експлозията.

Ако знаеше какво си мисли областният прокурор, Дивайн би била повече от щастлива да му каже, че греша. Тя се чувстваше дори по-зле, отколкото изглеждаше. Не беше само вратът ѝ. Всяка кост по тялото я болеше, а в ушите си усещаше ужасно къртенене, предизвикано от близостта до експлозията. Лекарят, който се бе погрижил за нея в спешното, каза, че могат да минат седмици, преди къртенето да спре.

Разбира се, появата на Макандлис в съдебната зала не допринесе с нищо тя да се почувства по-добре. Знаеше, че по правило той се появява в съда само когато престои да се произнесе „тежката дума“, и то само за да трупа актив от публичността. Дивайн нямаше никаква идея какво означава сегашната му поява на делото „Хайтауър“, но подозираше, че не е нищо добро.

Обаче нямаше време да се тревожи за това. Едва-що Макандлис беше седнал на мястото си, съдебният пристав влезе в залата и обяви със своя бумтящ военен бас, че съдът влиза. Дивайн се изправи болезнено на крака, сърцето ѝ заблъска в очакване. Е, миналата нощ бе взела някои твърди решения, относно това как ще продължи. Оттук насетне нямаше да има връщане назад.

Робърт С. Рътлидж стоеше над Уолстрийт във всеки смисъл на думата. От огромния си офис на самия връх на Световния търговски център той разполагаше със секваща дъха гледка над Долен Манхатън, а като управляващ съдружник в „Хамър, Крейн и Рътлидж“ беше господар на повечето от това, което се откриваше пред зора му. Една от най-мощните частни търговски фирми в света, „Хамър Крейн“, както беше позната на Уолстрийт, се занимаваше с бизнес от всякакъв род и имаше интереси по цял свят. Но точно тази сутрин Робърт

Рътлидж се безпокоеше единствено за петрола — за „Петрол Хайтауър“.

На писалището пред него лежеше предварителният доклад на детектива относно децата на Хайтауър, комплектуван с цветни фотографии (заснети, както личеше, с твърде мощни телеобективи). Това си беше много интересно четиво, особено при създадите се обстоятелства. Макар че Джо Келъг го беше уверил, че ще осигури гласовете, когато му дойде времето, Рътлидж не беше стигнал до тия висоти, като бе разчитал на шанса. Уверения-неуверения, той искаше да знае с кого ще си има работа. Неговият проблем беше, че от изхода на делото зависеха твърде много неща. Според източниците му в съда, нещата не вървяха така добре, както се надяваше.

Той се пресегна към конзолата на писалището си и натисна бутона на интеркома.

— Корделия — измуча той в кутията. — Корделия, яви се веднага!

Макар че в никакъв случай не можеше да мине за хубавец, той беше открил, че всеки следващ милион го прави все по-привлекателен за противоположния пол. Но с едно значимо изключение — собствената му лична асистентка Корделия. Като броеше нетърпеливо секундите, които ѝ бе отпуснал да се яви на призива му, той се зачуди дали да не опита да бъде по-мил с нея. Но незабавно отхвърли идеята. По дяволите, тази жена беше наясно с финансовото му положение. Това би трябвало да е достатъчен афродизиак.

Веднага щом Корделия стъпи в кабинета му, размисли. Ако някой си струваше допълнителни усилия, това беше зеленооката красавица, която през последните три месеца работеше като негова асистентка. Със своите дълги крака и кестенява коса, тя въплъщаваше съвършената комбинация между сексапил и класа. А фактът, че изглеждаше изцяло безразлична към въздействието, което имаше върху него, я караше да изглежда дори още по-влудяващо привлекателна.

— Да, мистър Рътлидж? — запита тя с резервираната коректност на добре обучен английски иконом. Беше облечена в кремав вълнен костюм над бледолилава копринена блуза, която драматично контрастиреше със зелените ѝ очи. В ръката си държеше правоъгълна кутия, опакована натруфено като подарък в златиста хартия и овързана с червена панделка.

— Какво е това? — попита той, внезапно придобил дразнещия тон, който асоциираше с флирта. — Не си казала, че имаш рожден ден. Ако знаех, щях да ти взема нещо специално.

— Моят рожден ден е през юли — отговори му тя със сдържана усмивка. — Това пристигна току-що по куриер за вас. Точно щях да проверя файловете в компютъра си, за да видя дали нямате някакъв специален празник, когато вие позвънихте.

— В такъв случай по-добре да го отворим — заяви той, като взе кутията от ръцете ѝ. Като повечето милионери, Рътлидж обожаваше подаръците. Той вдигна кутията до ухото си и я разклати. — Не звучи трошливо — отбеляза.

Рътлидж дръпна панделката и разкъса хартията като нетърпеливо дете. Вътре имаше обикновена кутия от твърд кафяв картон. Вдигна капака, като бързо махна последната ярко оцветена хартия, която го отделяше от съдържанието на подаръка.

Корделия пристъпи, за да вижда по-добре.

— Какво, по дяволите, е това? — извика Рътлидж, а в гласа му звучеше смесица от неверие и гняв.

Корделия не отговори. Вместо това тръгна със залитане към вратата. Лицето ѝ бе съвсем пребледняло, а опакото на едната ѝ длан притискаше устните, като в някоя карикатура на погнусена дама. Тя се втурна навън от стаята, оставяйки Рътлидж сам, втренчен в прецизно отрязаната човешка ръка.

---

[1] О. Джей Симпсън — американски футболист, телевизионен водещ и актьор, обвинен в убийството на жена си и на свой познат, и оправдан след много шумен процес, излъчван по телевизията и определен за най-голямото медийно събитие на 1995 г. — Бел.пр. ↑

[2] Пери Мейсън — герой от криминални романи на Ърл Стенли Гарднър. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 5

— Всичко наред ли е, мис Макгий? — попита съдия Харди.

Изправяйки се с мъка на крака, Дивайн не отговори. Тя знаеше, че съдията мрази да го прекъсват, но нямаше друг избор. Експлозията от миналата нощ беше променила всичко.

— Зададох ви въпрос, мис Макгий — всичко наред ли е?

Точно в този момент къntenето в ушите ѝ беше почти оглушително.

— *Добре съм, Ваша чест!* — изкрещя тя с все сила. — *Исках само да съм сигурна, че ви чувам!*

Гласът ѝ гърмеше из залата и отекваше в облицованите с дърво стени. Няколко журналисти от пресата зад нея не можаха да се сдържат и се разсмяха. Дори Макандлис издаде едно леко изкикотване.

Съдията обаче никак не беше развеселен.

— Чувам ви прекрасно, мис...

— *Казах, че исках да съм сигурна, че ви чувам добре!* — изкрещя отново тя. — *Но не се тревожете, всичко е наред. Нека да продължим.*

— Сигурна ли сте, мис Мак...

— *Какво?* — изписка Дивайн.

— Питам дали сте...

— *Малко по-високо!*

— Мис Макгий... — викна на свой ред съдията.

— *А, отлично!* — изврещя тя.

Като се намръщи към готовите да избухнат в смях представители на пресата, съдията кръстоса ръце и се отпусна назад в стола си.

— *Нещо лошо ли казах, Ваша чест?*

— *Защо не...*

— *Какво?*

Съдията събра сили и се разкрещя:

— *Опитвам се да направя едно предложение, мис Макгий. С оглед на вашите наранявания и, от друга страна, сериозността на това*

дело, защо не прекъснем за днес, така че да имате възможност да се възстановите от травмите си?

Дивайн му кимна и извика в отговор:

— *Това е чудесно! Благодаря, Ваша чест!*

Като затръшна шумно куфарчето си, тя прошепна нещо на мисис Хайтауър и се отправи към вратата.

— Хубав номер — изръмжа Макандлис, когато Дивайн прелиташе край него по пътеката.

— Съжалявам — изхили се тя, сочейки към ухото си. — Нищо не чувам.

Високият мъж, познат на някои като Стефан, почеса белега на лявата си буза и прокле оня, който беше измислил въртящите се врати. С енергична походка и приятелско кимване, той се запъти точно към охраната на фойето.

— Как е хавата? — подхвърли той за ефект.

— Все същото, все същото — отвърна пазачът и махна с ръка.

Стефан влезе в асансьора и натисна бутона, на който беше изобразена седмица. Докато чакаше вратите да се затворят, не се облегна назад на перилата, нито опря рамо на стената. Просто си стоеше неподвижен в центъра на асансьора. Искрено мразеше мръсотията на обществените места и, за разлика от предшественика си, не си падаше по показните изтезания, в стил „кръв по стените“. Беше наясно, че в спретнатата и чиста работа има повече ред — повече контрол. Постави отдолу чист найлон, после го огъни в хубава малка кутия. Не докосвай нищо. Това е единственият начин да се измъкнеш чист.

Той пристъпи навън в осветения с флуоресцентна светлина, покрит със син килим коридор и тръгна към номер 727. Това беше — дебели, черни букви върху прозрачно стъкло — *ДИВАЙН МАКГИЙ — АДВОКАТ*.

Хвърли поглед през рамо, за да провери дали коридорът е празен, и остави на пода двете чанти: черната лекарска и пластмасовата хладилна. Първо се зае с лекарската — отвори ципа, затършува под русата перука и извади малка, правоъгълна кутийка, подобна на кутийките на писалките „Монблан“. Отвори я с бързо движение и

извади отвътре тънък инструмент с бял връх. Стефан безспорно беше добър в дегизировката и поставянето на клопки, но това беше само върха на високия, педантичен айсберг. Работата му изискваше да бъде и експерт по оказване на първа помощ, добър стрелец, отличен хакер, познавач на далекобойни и късобойни оръжия и специалист по отварянето на ключалки. След едно леко изщракване вратата се отвори и високият беше вътре.

Офисът беше оскъдно мебелиран и скучен: малка приемна отпред, с няколко разпръснати списания, а отзад един по-голям кабинет, декориран с дипломи и няколко семейни фотографии. След като проучи разположението за собствена информация, високият се върна в приемната, отиде по интуиция до бюрото на секретарката и застана зад него. На бюрото имаше телефон, евтин черен бележник и чаша за кафе. Той повдигна вежди и отвори всичките му чекмеджета. Бяха празни. Всички. Нямаше дори един заблуден молив. Дивайн Макгий може и да работеше отзад в кабинета, но мястото на секретарката беше само за пред хората.

Горд от себе си, високият мъж се приближи до близката масичка за кафе и взе едно списание „Пийпъл“. То му напомни за отрязаната ръка, която бе изпратил на Рътлидж. Не беше ли твърде в стил „Кръстника“? — зачуди се, докато разглеждаше лесната, както винаги, кръстословица в „Пийпъл“. Почитателството си беше почитателство, но той по-скоро би умрял, отколкото да бъде подражател.

Отгръщайки отново на предната корица на списанието, високият забеляза, че броят беше отпреди година, а на протрития етикет с името на абоната пишеше „Зъболекарски кабинети на доктор Милтън Макгий“. Трябва да беше взела списанието от баща си. Колко тъжно, помисли си той, когато го хвърли отново на масата. Сигурно не беше лесно да си адвокат.

— Е? — попита Трент, като се обърна към партньорката си, подпрян на лакът.

— Какво е? — изстреля Мерилин в отговор. Тя легна по гръб и остави завивката да се свлече от гърдите ѝ.

— Е, по-добре ли беше от градинаря?

— Не започвай с това.

— С нищо не започвам — просто съм любопитен.

— Ти не си любопитен — банален си. Приличаш на някой досаден стар чичо, който винаги разказва една и съща шега. — Тя сниши глас и продължи: — Добре ли беше? Добре ли беше? А, а, а? — Като възвърна отново нормалния си тон, добави: — Зарежи това. Предъкваме го вече стотици пъти.

— Нима не го правя както трябва?

— Не съм казала такова нещо — озъби се Мерилин. — Мислех си, че не те е грижа дали спя и с други.

— Това беше само лъжа, за да ме помислиш за печен.

— О, знам, че си печен — заекът ти ме убеди в това.

Трент се усмихна и се обърна към металната клетка. Все още вбесен от сутрешната веселба, заекът трепереше, а тъмните му очи гневно фиксираха Мерилин. Като че ли ѝ казваше: „Мразя те, мразя те, мръвко“.

Мерилин хвърли поглед към коженото си палто на пода, после се ухили отново на вбесения заек:

— Никога няма да спечелиш!

— Мерилин, моля те, би ли спряла да го дразниш? — примоли се Трент.

— Защо? Да не би изведнъж да започна да ревнуваш?

— Разбира се, че не ревнувам. Просто... просто го остави на мира, става ли?

— Той започна...

— Не ме интересува кой е започнал — и не се опитвай да сменяш темата. Говорим за теб и градинаря.

— Всъщност говорим за мен и за останалата част от човечеството. И доколкото си спомням, ти не си толкова порядъчен, когато става въпрос за теб самия.

— Това беше различно.

— Единствената разлика е броят на хората в леглото. И ще ме извиняваш, хубавецо, но само с теб не ми е и наполовина толкова забавно.

Стискайки зъби, Трент се опита да запази спокойствие. Нямахше намерение да ѝ се остави.

— Нека да те попитам нещо — добави той. — Щом е било толкова лошо, защо молеше за още един рунд тази сутрин.

— Имаш предвид друга причина, освен да те накарам да закъснееш за съда ли?

— Да закъснея за какво? Нали каза, че е... — Той погледна будилника, беше осем без десет. Грабна ръчния си часовник от нощното шкафче. Показваше десет без десет. — Какво, по дяволите, ти става? — попита той, като скочи от леглото. — Защо си го върнала назад?

— За да съм гадна — отвърна тя с крива усмивка.

— Не се опитвай да ми играеш психарски игрички, кралице на откачалките. Това вече не е смешно.

— Аз пък смятам, че е смешно. Истерично смешно.

Трент продължаваше да подскача наоколо, като правеше усилия да се облече.

— Говоря сериозно — каза той, като нахлузи панталоните си. — Не ми харесва да ми играят номера.

Тя вдигна вратовръзката му от пода и я разклати пред него.

— Глупав заек — измърка. — Игричките са за децата.

Той грабна вратовръзката от ръцете ѝ.

— Знаех си, че ще кажеш това! Всички това казват! Можеше да измислиш нещо друго, а? Това е толкова старо и изтъркано!

— Също като теб, но както виждаш, аз не се оплаквам.

Трент замръзна на мястото си.

— Винаги ли си била такъв вампир? Ти не си наред, знаеш ли?

— Може и да не съм — каза тя. — Но това не значи, че не искам да спечелиш.

Трент напъха крака в обувките си и се втурна към вратата.

— Е, ще отложим този разговор за по-късно. Само нахрани Бък, преди да си тръгнеш.

— Както кажеш, любовнико.

Вратата се затръшна, а Мерилин се втренчи в заека. Носът му потрепваше гневно. Без да сваля очи от него, тя стана от леглото и се пресегна за телефона. Набра единадесетцифрен номер и един глас отсреща каза: „Ало“.

— Аз съм — отвърна Мерилин, като се приближи до клетката. — Аха, аха, точно излезе. Въобще не се досети — точно както ти казах — типичен мъж. — Тя се наведе към Бък и бавно прокара нокти по

пръчките на клетката. — Подай им подходящия морков и те винаги се хващат.

Дивайн Макгий вървеше по лъкатушещия коридор с изпънати гърди и високо изправена глава. Сигурно не беше добре да прави номера на съдията, но... ами... така поне си осигури малко време. Както обичаше да казва професорът ѝ по наказателно право: „Когато нещата излязат от контрола ти, изкарай ги от съдебната зала“.

Тя бързо стигна до номер 727 в края на коридора. Когато видя познатата табелка „Дивайн Макгий — адвокат“, отвори чантата си и извади малка връзка ключове. Пъхна ги един по един в ключалките на вратата и с облекчение чу звука от отключването. Звучите на дома. Докато завърташе дръжката, ѝ се стори, че долавя шум от някакво движение, но когато включи осветлението, видя само познатата чаша за кафе с надпис „Моят адвокат е по-голям от твоя“ върху винаги празното бюро на секретарката. Зад нея се чу още един рязък шум и вратата се затръшна — преди Дивайн да успее да реагира, една дебела месеста ръка запуши устата ѝ. Очите ѝ още бяха фокусирани върху веселите яркочервени букви на чашата за кафе. Те бяха последното нещо, което видя.

След като направи едно пътешествие до апартамента си за бързо преобличане, Патрик тръгна към офиса, без да губи повече време. Въпреки куцотата си, той се втурна стремглаво през подобната на кошер новинарска стая, замарширува покрай безкрайната редица от кабинки и без да спира, отвори вратата на кабинета на Уайтчапъл, като я удари чак в стената. Уайтчапъл беше по средата на късно утринния си ритуал. С отворена консерва аншоа в ръка, той се бе навел над бюрото си и прелистваше високата петнадесет сантиметра купчина вестници с най-различен формат. Конкуренцията в Ню Йорк беше убийствена.

С намерението да запази разговора в тайна, Патрик затвори вратата зад себе си. Уайтчапъл беше така погълнат от четивото си, че все още не го бе погледнал.

— Шефе, трябва да...

— Нека да те попитам нещо — каза Уайтчапъл, като се опитваше да улови с пръсти една изплъзваща му се аншоа от консервата. Пъхна я в устата си и я засмука шумно. — Вярваш ли в общоприетите вкусове, или смяташ, че са само едно измамно самовнушение?

— Всъщност чудех се дали...

— Запомни си мисълта — това е важен въпрос. — Той разгърна вестника, погълна още една аншоа и добави: — Откакто се помня, хората казват, че хайверът е един от най-страхотните деликатеси на света. На коктейла минала нощ обаче един тип — беше поне на шестото или седмото бренди — ми каза, че историята за хайвера практически е просто един номер, който богатите си играят с всички нас — предприемчивите и преуспяващите. Каза, че е нещо като номера с новите дрехи на царя — богатите казват, че много харесват хайвера — дори го поръчват за партитата си, но ако се огледаш наоколо, ще видиш, че дори не го докосват, само чакат да видят кой ще го опита. А тогава, когато започнат да се сипят комплиментите за това колко е вкусен, те се отпускат в креслата и се смеят вътрешно, отвратени. Това може би е някаква велика стара традиция, която разделя богатите от имащите.

— Сър, не смятам, че...

— Помисли за това, момче. Точно както казва Шекспир: „туй е хайвер за простолюдието“ — той говори за обикновените хора. За мене и тебе. Имам предвид, че това е само воняща на гнило кашеста рибена бълвоч, а ние плащаме двеста долара за половин килограм, за да се фукаме с това пред бедняците.

— Но...

— Но защо да се спираме само на хайвера? Може би така е и с всички общоприети вкусове — скоча, модерното изкуство, Ренесансовите празненства — всеки от тях е голяма, тлъста самозаблу...

— И какво, ако са? — изкрещя Патрик. — Какво ще направиш? Ще публикуваш статия и ще накараш всички да те мислят за смахнат? Така е, вкусът е лайнян; така е — всички го мразим, но го преглъщаме с усмивка. Ние сме такива, каквито сме — искаме да се впишем в онзи свят — и каквото и да напишеш, няма да промениш това. Това е. Точка. Край.

Като затвори вестника пред себе си, Уайтчапъл най-последно вдигна поглед.

— Имам чувството, че това не е никакъв проблем с кръстословиците?

— А ти как мислиш? — попита Патрик, като закуцука напред. Очите му бяха хлътнали, а под тях имаше големи торбички.

— Слухтял си около Хайтауърови, нали?

— Шефе, преди да...

— Не ти ли казах да не го правиш? Не бяха ли такива изричните ми нареждания? Кълна се, Патрик, отгук нататък — ако решат да ни съдят за...

— Джулия Хайтауър не е убила съпруга си!

След това изказване Уайтчапъл замръзна. Той знаеше какво продава вестниците.

— Я повтори?

— Казвам ти, че не го е убила тя.

— И предполагам, че имаш доказателство за това?

— Нищо конкретно, но имам източник.

— Източник? — попита редакторът, изстрелвайки се от стола си. Патрик беше виждал това и преди. Уайтчапъл се наведе толкова напред, че почти легна на бюрото. — Кой е той? Дебелия? Мики? Рубин?

— Не го познаваш, но мисля, че е сигурен. — Патрик пое дълбоко дъх. Не обичаше да лъже шефа си, но клоунът беше пределно ясен. Първото нещо, което трябва да направи, е да нагласи някаква история. Нищо особено — само нещо, което да предизвика тук-там повдигане на вежди. Впечатляващо заглавие. А след това всичко щеше да започне да си идва на мястото.

— Значи той ти е дал сигурна информация за алибито на Джулия?

— Не точно — но посочи, че тя няма непременно да спечели от неговата смърт.

— Не разбирам.

— Помниш ли делото „Дониджър“ преди няколко години — богатият тип от Ийст Сайд, който се гътна от нещо като диабетичен удар. После се оказа, че неговата неколкостранно по-млада жена и най-

добрият му приятел са му докарали удара и са го натикали в собствената му изба, докато те са си изработвали алибита.

— Помня — настоя Уайтчапъл. — Но каква е връзката?

— Връзката е, че когато стана ясно, че жената е замесена в престъплението, тя не получи и петак от наследството. Според закона на щата Ню Йорк, сега имаме еквивалентен случай на статута на убиеца, който постановява, че убийците не могат да извличат печалба от своите престъпления.

— И това те кара да смяташ, че Джулия не е убила съпруга си?

— Не — отвърна Патрик. — Кара ме да смятам, че ако Джулия Хайтауър бъде призната за виновна, има доста други хора, които могат да получат нейния лъвски пай от гърнето със злато на „Хайтауър“.

Уайтчапъл кимна на себе си и каза:

— Разбирам какво имаш предвид — ако Джулия бъде призната за виновна...

— ... тогава парите отиват при следващия в редицата на наследниците...

— ... което означава, че Мерилин и Морган имат милиони причини да убият своето татенце и да го припишат на мамчето. — Уайтчапъл поклати глава и добави: — А хората казват, че вече няма разбирателство в семействата.

— Какво мислиш? — попита Патрик.

— Ти луд ли си? Имаш няколко чудесни догадки, но нямаш нито едно доказателство — да не споменаваме факта, че в делото „Дониджър“, съпругата беше убила мъжа си.

— Но...

— Патрик, писането на репортаж не е като да пишеш девет вертикално и осем водоравно — това са новини, приятелю. Така че, докато твоят източник не ти даде някои действителни факти, всичко, което трябва да...

— А ако ти дам тяло?

— Извинявай?

— Тяло. Мъртво тяло — обясни Патрик. — Това на адвоката на Артър Хайтауър, за да бъдем по-точни. Моят източник ми даде местоположението му и каза, че Джулия имала сигурно алиби.

Уайтчапъл кръстоса ръце на широките си гърди.

— Майтап ли си правиш с мене?

Патрик го погледна право в очите и отвърна:

— Ти как смяташ?

Уайтчапъл не отговори. Той откъсна лист от бележника си, плъзна го по бюрото и рече:

— Дай ми адреса и разкарай задника си оттук. Ще ти дам петнайсет минути преднина, преди да се включа — това ще ти е повече от достатъчно, за да си първият пристигнал на мястото.

— Супер! — Патрик целият сияеше, на устните му грееше широка усмивка. — Това е супер. — Той надраска адреса и се изстреля към вратата.

— Между другото — задържа го Уайтчапъл, — това сигурно няма нищо общо с твоето накуцване, нали?

Патрик замръзна.

— Какво искаш да ка...

— Аз не съм малоумен, синко. Изглеждаш с десет години по-стар от вчера и изведнъж си се сдобил с по-добра информация от най-кадърния ми репортер. — Уайтчапъл спря за момент, после добави: — А сега, искаш ли да ми разкажеш какво става?

Патрик заби поглед в килима.

— Твоят източник не е читав, нали?

Патрик отново не отговори.

— Ако те заплашва с нещо...

— Не. Няма нищо такова — изстреля Патрик в отговор. Ако Уайтчапъл решише, че са манипулирани, щеше да погребее историята. От друга страна, без значение какви бяха мотивите на клоуна, един труп винаги беше новина. — Обещавам ти, шефе — ще ти обясня, когато мога, обещавам. Засега те моля единствено да ми вярваш. Моля те.

Уайтчапъл мълчеше и хапеше вътрешната страна на едната си буза, а очите му се бяха присвили. Патрик усещаше физически връхлитащата върху му тежка присъда. Най-накрая той каза:

— Ще ти дам шанс, но искам всичко да минава през мен.

— Както кажеш — каза Патрик. — Всичко ще минава през теб.

— И още едно последно нещо — извика Уайтчапъл след него. — Защо правиш всичко това?

— А ти как мислиш? — попита Патрик без да поглежда назад. — Искам да бъда репортер. — Преди шефът му да успее да каже и дума,

той отвори вратата и излезе от кабинета.

Докато куцукаше обратно през новинарската стая, Патрик мислеше за истинския отговор на въпроса на Уайтчапъл. „Защо правя всичко това?“ — запита той сам себе си за десети път тази сутрин. Заради най-очевидната причина на света. Стисна юмруци и направи всичко възможно да потисне болката. „Защото си искам пръста!“

— Искам си ръката! — изкрещя Рътлидж, удряйки силно по своето старинно писалище от орехово дърво.

— Сигурно — започна мъжът, облечен в евтино вълнено спортно сако. — Но позволете да ви напомня две неща: първо — тази ръка не е ваша; и второ, което е по-важно — тя официално се каталогизира като доказателство.

След като пхна отрязаната ръка и подаръчната кутия, в която бе изпратена, в чиста пластмасова торба за съхранение на доказателства, детектив Гътман я опакова като сандвич в още една торбичка и я пхна в хладилна чанта, пълна със сух лед. На външната страна на чантата беше отпечатан надпис, гласящ „Хладилници Лил“, и малка картинка на ескимос.

Като гледаше инспектора, седнал пред бюрото му, Рътлидж стисна зъби и се отпусна отново на стола си. Ако зависеше от него, той никога нямаше да повика полиция, но Корделия, както обикновено, избърза. Откъде можеше да знае, че първата ѝ реакция, след като побягна от офиса му, ще бъде да се обади на 911? Наистина, това си беше отрязана ръка, но не бе ли гледала гангстерски филми? Там постоянно се случваха подобни неща.

— Е, искате ли да добавите още нещо? — попита детектив Гътман, като извади парцалив бележник от джоба на сакото си.

— Мисля, че ви казах всичко — отвърна Рътлидж, а в гласа му звучеше обичайната смесица от многозначителни намеци и загатнати заплахи. — Знаете всичко.

— Благодаря. Ще се свържем с вас веднага щом открием чия е ръката.

Рътлидж кимна и детективът се отправи към вратата. Докато го гледаше как излиза, Рътлидж си мислеше, че няма защо да чака идентификацията. Още щом видя отрязаната ръка и златния пръстен с

инициали Дж. Ф. К., той разбра, че Джоузеф Франсис Келъг е в беда. Пръстенът беше имитация на онзи, който Кенеди бе носил преди да стане президент, но Келъг обичаше да се хвали, че носи оригинала. Типичен адвокат, беше си помислил Рътлидж първия път, когато го чу да се фука с това — винаги се опитват да те впечатлят.

Той позвъня по интеркома и зачака Корделия да отговори.

— Да, мистър Рътлидж? — обади се тя със заекване. — Всичко наред ли е?

— Всъщност точно това исках да те попитам. — Още преди да довърши, той чу линията да заглъхва. Няколко секунди по-късно прозвуча тихо почукване по вратата. Беше Корделия.

— Влез, влез — каза той, нетърпелив да бъде още веднъж близо до нея.

Тя бавно се промъкна през вратата, а зелените ѝ очи озариха стаята.

— Съжалявам за безпокойството. Аз само...

— Няма защо — отвърна той възможно най-нежно. — Имах предвид, с оглед на събитията от тази сутрин... ами, ако мога така да се изразя... ако имаш нужда от малко лично време, без никакво притеснение можеш да си вземеш почивка до края на деня. — Усмихна се вътрешно, защото знаеше, че тя никога не би приела подобно предложение, но предлагайки ѝ, той би могъл да...

— Всъщност точно за това исках да ви помоля — прекъсна го тя. — Ако няма проблем, мислех си да отпишем следобеда. — Преди той да успее да възрази, Корделия беше вече на прага — този път, за да излезе. Вратата се затръшна след нея и Рътлидж отново остана сам-самичък. Мразеше да бъде сам.

Последвалата тишина сякаш го удари право в гърдите — и в момента, в който всички последствия от случилото се достигнаха до съзнанието му, една капчица пот потече по челото му. Който и да бе извършил това — знаеше, каквото знае и той. В града на милиардите тайни, неговата най-строго пазена тайна някак бе излязла наяве. Точно затова му бяха изпратили ръката. И тъй като начинът, по който го бяха направили, беше твърде в стил „Кръстника“, само глупак не би разбрал подтекста: „Харесва ти, или не, правилата се променят“.

Той избърза потта от едната си вежда, взе слушалката на телефона и набра номера на Джо Келъг. Това беше почти безсмислено,

но не знаеше какво друго да направи. Рътлидж уви кабела на телефона около пръста си и зачака някой да вдигне. „Хайде...“ примоли се, сякаш това щеше да има някакъв ефект. Може би нещата не бяха толкова лоши, колкото си мислеше. Може би все още имаше шанс. Телефонът звънеше ли звънеше. Но никой не отговори.

Докато идваше в съзнание, Дивайн едва успяваше да държи главата си изправена. Дрехите ѝ си бяха на мястото и се усещаше познатата миризма на стари книги, но целият свят пред очите ѝ беше размазан — калейдоскоп от неразбираеми форми и цветове. В усилието си да различи нещо в този хаос, тя опита да потърка очите си. И точно тогава установи, че китките ѝ са приковани с белезници към поставките за ръцете на кожения стол в офиса ѝ.

— Какво става, по дяволите!?! — опита да извика тя, докато пробваше да се измъкне от белезниците, но думите излязоха от устата ѝ като шепот.

— Не изпадай в паника — отговори един спокоен глас, който я накара да подскочи.

Светът пред очите ѝ бавно дойде на фокус и първото нещо, което видя, беше висок мъж, извисяващ се значително над нея, макар че беше от другата страна на бюрото. Той носеше дълга руса перука, риза на вертикални черни и бели райета и искрящо бели панталони.

— Върна ли се сред живите? — попита той, хилейки се.

— Кой си ти?

Гласът му беше абсолютно равномерен — без никакъв гняв, спокоен и студен.

— Кой съм аз ли? — попита в отговор. — Това има ли някакво значение?

Като го гледаше внимателно, Дивайн усети как стомахът ѝ се свива, а ръцете ѝ започват да треперят. Високият пусна една тънка усмивка.

— Не се коси — посъветва я той. — Това е само временно?

Все още втренчена в похитителя си, Дивайн понечи да изтърси нещо, но се въздържа.

— О, мис Макгий, не е нужно да се притеснявате — ние с вас сме почти... приятели. Можете да ме попитате каквото желаете.

Ръцете на Дивайн се разтрепериха още по-силно, но тя си спомни една статия за преговорите в случай на похищение, която бе чела наскоро: Винаги ги карай да говорят. Това е единственият начин да предотвратиш най-лошото.

— За-защо сте тук? — изпелтечи тя.

— Ако щеш вярвай, но се опитвам единствено да изравня шансовете на терена в тази игра.

— И затова ли си облечен като рефер? — Това беше нейният начин да разведри обстановката, но веднага щом зададе въпроса, долови промяна в настроението.

Лицето на мъжа леко помръкна и устните му отново образуваха права линия.

— Да виждаш свирка на врата ми? Да виждаш мегафон? Аз не съм рефер! — изкреця той, като удари с ръце по бюрото. — Аз съм служител на „Фут Локър“.

Тя искаше да каже нещо — нещо, което би го успокоило — но той беше очевидно вбесен.

— Не се правете на глупачка, мис Макгий — продължи мъжът. — Всичко, което трябва да направите, е да обръщате повече внимание на детайлите. — Той посегна към задния си джоб и извади оттам сребриста обувалка. — Реферите носят ли обувалки? Носят ли? Виждали ли сте някога рефер с обувалка? Не вярвам!

— Какво искате да...

Без да й обръща внимание, той се загледа встрани, като че ли се вслушваше в гласа на Всевишния, и прокара ръка по русата си коса. В сърцето си знаеше, че костюмът му е хубав, но не можеше да потисне колебанието. Може би трябваше да използва някоя от другите си маскировки: фотограф от „Плейбой“; мулетар от приблизително 1860 година; или дори автоматичен телефонен секретар. Толкова много перфектни възможности. Това бе болката на експерта.

— Не исках да...

— Млъквай! — отсече високият и без да отрони и дума повече, коленичи зад бюрото. От позицията на Дивайн действията му изглеждаха и звучаха така, сякаш тършува в някаква чанта или куфар. Откопчаване на цип. Разтваряне на някакъв кожен предмет. Удряне на метални инструменти един в друг.

Когато той се изправи, Дивайн видя обекта на неговото желание — една обикновена машина за телбод. Понякога най-простите неща вършеха най-добра работа.

— О, господи... — изпъшка Дивайн. — Какво мислиш да...?

— Млъквай — повтори той, обърна ѝ гръб и посегна отново към чантата си, грабна една кутия с телчета за телбод и зареди машинката.

Тъй като не знаеше какво да каже, Дивайн запази мълчание. Трябваше да се възползва от момента. Като пое дълбоко дъх, тя тихо провери колко здраво са закрепени белезниците. После дръпна с все сила, но те не поддадоха.

— Те са от почти чиста стомана — предупреди я високият мъж, като прибра кичур коса зад ухото си и бавно се обърна към нея. — Никъде няма да ходиш.

Той се наведе над Дивайн съвсем спокойно, а коремът му се опря на бюрото. Тя седеше прикована за стола, като се притискаше назад, за да се отдалечи от него. Високият беше на десетина сантиметра от лицето ѝ.

— Попитай ме кой съм — изръмжа той.

— Нали вече те...

— *Защо не ме слушаш?* — извика Стефан и горещият му дъх обля лицето ѝ. Той се хвърли напред, посегна, сграбчи я отзад за врата и я придърпа още по-близо. Тя извъртя глава настрани, като се опитваше да се отдръпне, но мъжът само стисна още по-силно врата ѝ. — Когато си била малка, мис Макгий, опитвал ли се е някой да забодне с телбод кожата ти към ключицата? — Той отвори със свободната си ръка машинката докрай, на 180 градуса. — Това е едно от местата по човешкото тяло, където костта е точно под кожата — всъщност като се замисля, други такива места са скулите и челото. — С ъгълчето на окото си тя видя, че той вдига машинката към лицето ѝ.

— Моля ви, обещавам...

— Знаете вълшебните думички, мис Макгий.

— Добре, добре — замоли се тя. — Моля ви, кажете ми кой сте.

Без всякакво предупреждение, той пусна врата ѝ, като я остави да се срути назад. Отпусна се на стола си и я погледна, за да се увери, че все още го наблюдава. После посочи с брадичка към малката табелка с изписано име, която беше забодена на ризата му. На нея с тънки черни букви пишеше „Фран“.

— Д-добре, Фран, какво искаш?

Високият служител на „Фут Локър“ кимна гордо и кръстоса крака. Перфектната дегизировка. Отново всичко беше под контрол.

— Както ви казах, мис Макгий, аз искам единствено да направя нещата по-честни.

— Какво имате предвид под „честни“?

— Нали разбирате, цялото това фиаско около Хайтауърови.

— Значи това има нещо общо с Джулия?

Високият мъж разкръстоса краката си и ги кръстоса на другата страна.

— Виждала ли сте куче, което за първи път се вози в кола? — попита той.

— Какво искате да...

— Просто отговорете на въпроса, мис Макгий. Виждала ли сте...

— Не, доколкото си спомням.

— Това е невероятна гледка, наистина. Кучето ще тича по задните седалки, смятайки, че всичко е наред, а когато колата започне да се движи, няма да се случи нищо необикновено. Тогава, след една или две пресечки, ще настъпи моментът, когато шофьорът евентуално ще трябва да намали. Когато той натисне спирачките, целият свят на кучето се срива. Нали разбирате, като най-разумни същества, ние хората знаем как да посрещнем моментните промени. Точно това ни предпазва да не си размазваме физиономииите в предното стъкло. Както и коланите, разбира се. Но кучетата — когато за първи път се возят в кола — те не могат да схванат същността на момента. Не знаят как да реагират. Затова неизбежно прекарват първото си возене, като падат на пода на колата, всеки път щом шофьорът натисне спирачките. Или това, или оповръщат навсякъде. Или и двете.

— Не разбирам.

— Представете си, че сте куче, мис Макгий. Предния ден целият ви свят е стабилен и непоклатим, а на следващия ден тръгвате на едно обикновено пътуване и откривате не само че светът е много по-сложен, отколкото сте си мислели, но и нещо по-важно — ако не успеете да се стегнете, цялата работа е на път да излезе извън вашия контрол.

— Заплашвате ли ме?

— Ако ви заплашвах, вече щяхте да крещите. — Той стисна машинката за телбод и изстреля едно телче на бюрото. То изкънтя при

удара. — Светът е странен, мис Макгий. Аз съм тук само да ви кажа, че има много неща, които не знаете.

— Значи искате да кажете, че Джулия е невинна?

— Никой не е невинен. Не и в действителност.

— Но... но...

— „Козлите мушкат с рогца, птиците летят, а децата, които са били на разходка с баща си, имат нужда да поспят добре през нощта.“

— Той се ухили широко, горд от препратката към „Мери Попинз“.

— Винаги ли взимате отговорите си от детските книжки? — попита Дивайн.

— Поговорете с репортера. Той беше завладян от стихчето за „Малкото прасенце, което отишло на пазар...“.

— За какво говорите? Какъв репортер?

— Патрик Розуел — от „Газет“. Аз мисля, че вие двамата трябва да се съберете. Имате много общи неща.

— Не разбирам...

— Помислете за това, мис Макгий. Не всеки иска да загубите.

Като я гледаше с хлътналите си очи, той я остави да осмисли думите му. После, с едно бързо движение, скочи от стола си и се отпрати към вратата.

— Почакайте малко! Аз как ще се измъкна от тук?

— О, да, вярно. Щях да забравя. — Той спря, извади от джоба си едно малко ключче за белезници и пристъпи към Дивайн. Наведе се близо до нея и щипна бузите ѝ.

— Какво пра...

Преди тя да успее да довърши, той пхна ключа в устата ѝ.

— Ще ви коства известно време да се наведете и да отворите белезниците, но старият Худини не би протестирал. Беше ми приятно, мис Макгий.

Щом високият мъж напусна кабинета, Дивайн дръпна дясната си ръка нагоре и наведе глава към белезниците. Усети как по зъбите ѝ застърга ръжда, докато въртеше ключето из устата си. Когато то най-после се показа между устните ѝ, тя успя да го пхне в ключалката за по-малко от тридесет секунди. Завъртането беше трудната част. Но когато най-накрая се чу изщракване и белезниците около дясната ѝ китка се отвориха, тя измъкна ръката си и освободи и другата.

Изстреля се от стола и затича към вратата. Ако асансьорът се движеше, както обичайно, имаше шанс да го настигне.

— Фран — извика Дивайн, когато нахлу в коридора. Втурна се с всички сили към асансьора. Но когато взе и последния завой, осъзна, че вече е твърде късно. Коридорът бе празен. Фран бе изчезнал.

— Тук е! — извика Сиси на шофьора на таксито. — Спрете колата!

Таксито спря рязко и Сиси залитна леко напред.

— Някога да сте чували, че преди спиране се намалява? — излая тя.

Шофьорът не обърна внимание на въпроса.

— Девет и петдесет — обяви той, като премина към същината на въпроса.

Сиси извади една десетдоларова банкнота и му я подаде.

— Искате ли ресто? — попита шофьорът саркастично.

— Всъщност искам. — Тя протегна ръка и зачака своите петдесет цента. Никакви бакшиши за такива тарикати. След това излезе, пресече пред таксито и хвърли един последен поглед към шофьора. После плесна отворената си длан върху предния капак и остави петдесетте цента да си седят там.

Шофьорът изкриви очи и натисна газта така, че таксито се изстреля напред само на няколко сантиметра от проклинащата Сиси. Полата ѝ се развя от движението, но тя не се обърна и дори окото ѝ не трепна. Дребните риби не си заслужаваха усилието.

Когато стигна тротоара, тя погледна към един светец в розово неонов надпис, гласящ „Разбий ме“ — любимия ѝ магазин в центъра. Тя бързо се озърна през рамо и натисна остъклената дъбова врата. Весел хор от звънчета обяви пристигането ѝ.

В дългата правоъгълна стая имаше четири манекена — по един във всеки ъгъл — всичките докарани като Шер, барабар с чудовищната ѝ коса. Две от куклите бяха с мрежести чорапи и тесни черни корсети, една носеше кожен сутиен и бикини със сребристи вериги около кръста, а четвъртата беше облечена като медицинска сестра с черна кожена маска на главата, която едва успяваше да побере гъстата черна коса.

— Ехо, скъпа — чу се мил глас иззад една от многото стъклени витрини.

Сиси погледна натам и видя дребна стара жена със сребристосива коса, завита в стегнат кок. Със своята обикновена вълнена жилетка, неугледните си ортопедични обувки и очилата за четене, поклащащи се на носа ѝ, тя не приличаше на типичен клиент. Това беше собственичката.

— Здравей, Доти — провикна се Сиси, докато минаваше покрай щанда, на който пишеше „Отварящи се с език ключалки“. Тръгна към една отворена витрина до стената вляво, без да си направи труда да завърже разговор. Вече беше закъсняла и сътрудникът ѝ трябваше да се появи всеки момент. Но все пак, в качеството си на пуристка, не се съдържа да не хвърли един бърз поглед към „Най-доброто от седмицата“. Въпросната сбирка беше увенчана с ръкописен надпис „Бесните оргазми на Нана“ и съставляващите я артикули бяха не само впечатляващо опасни, но и доста повече от това.

Прегледът на колекцията не само я впечатли до дън душа, но и я накара за първи път да се запита дали Доти не бе преминала всякакви граници.

— Хареса ли си нещо? — извика тя.

— Не съвсем.

Очите на Доти потъмняха и тя раздражено наежи рамене.

— Я не ми прави тоя състрадателен поглед, кльоцава малка психопатка такава! — извика тя.

— Кого наричаш кльоцав, глупава вещице?

— Долна курва.

— Пикла.

— Кучка миризлива.

— Дъртачка.

— Е, стига! — извика Доти. — Дотук със старите шегички, изрисувана кучко! Само кажи още нещо и ще ти забия един ритник между очите по-бързо, отколкото можеш да си представиш.

— Еха... — ухили се Сиси и избърса устни с опакото на ръката си. Нищо не бе така сладко като да се върнеш у дома.

Отзад отново се чува празничните звънчета и двете стари приятелки разбраха, че вече не са сами. Сиси се обърна, като предполагаше, че нейният човек най-после се е появил. Този магазин

не беше най-подходящото място за срещи, но Доти беше добре известна с дискретността си. Тя погледна към часовника си и накрая вдигна очи да види посетителя. Устата ѝ увисна, а кръвта се дръпна от лицето ѝ.

— О, боже — изтърси тя преbledняла. — Какво, по дяволите, правиш тук?

ГЛАВА 6

Сиси гледаше с див ужас как Люк Харисън затръшва с пета остъклената врата на бутика „Разбий ме“ и спуска транспаранта с куката си.

— Какво, мамка му, си мислиш, че правиш? — попита Доти.

— Затварям магазина — отвърна Харисън.

— Така ли?

Доти се нахвърли върху него, но не улучи лицето му. Харисън отблъсна с шеметна бързина удара ѝ със стоманената кука на сакатата си ръка и я хвана за гърлото.

— Харисън, не я наранявай! — изпищя Сиси.

Харисън носеше черен костюм, черно поло и черен балтон. Той фиксира собственичката на магазина с пробождащ като шило поглед и бавно я пусна. Беше висок към метър и осемдесет, сух и жилест като хрътка. Тъмните му очи, засенчени от периферията на меката шапка, приличаха на горящи въглени.

— Я се разходи, дърто — каза той на Доти.

— Какво?

— Доти, прави каквото ти казва — примоли ѝ се Сиси. — Върни се след половин час. Аз ще наглеждам магазина.

Доти оправи кока си и заотстъпва към вратата, без да сваля очи от Харисън.

— Наречи ме още веднъж дърта, и ще търсиш кой да ти пришие топките обратно — рече тя. — Сиси, искаш ли да извикам ченгетата?

— Доти, той е ченге.

— Хич не се учудвам — рече Доти и затръшна вратата след себе си.

— Божичко, Харисън, нямаше нужда да я малтретираш — каза Сиси.

— Да идем в задната стая. Трябва да обясниш някои неща.

— Хей, по-спокойно, Люки-Уки — загука тя и тикна перфектния си бюст под носа му. — Доти има едно легло отзад. Защо да не се

възползваме? Така ще разбереш от първа ръка какво ме прави толкова ценна за Организацията.

Харисън я избута грубо през завесата от мъниста в задната стая.

— Като гледам как си оплела конците — отвърна той, — май единствената организация, за която ще представляваш някаква ценност, ще е Братството на гробищните червеи.

Сиси се обърна към него предизвикателно и рече убедено:

— Не знам за какво говориш.

— Говоря за ръката, която принадлежи на адвоката на Артър Хайтауър и която току-що беше изпратена в кутия на Роб Рътлидж. Това много напомня стила на някого, когото познаваш? — рече той и разклати куката си към нея за по-убедително.

— Стефан е замесен в това? — отвърна тя недоверчиво. — Мислех, че е мъртъв.

— Точно напротив. Той все още щастливо прави другите мъртви и подозирам, че съвсем наскоро е привел в това състояние адвокат Джо Келъг.

Всички в Организацията — в „О“, както я наричаха повечето — знаеха, че Стефан Горс беше отрязал лявата ръка на Харисън, после беше привързал турникет около чуканчето, оставяйки инспектора жив, за да изживее унижението от това, че е бил заловен и осакатен от онзи, когото беше преследвал. Харисън, който беше истинска легенда със своята издръжливост и безкомпромисна честност, се бе закълел да си разчисти сметките с него, но ето че от тогава бяха изминали пет години, а Стефан беше все още в дисекционния бизнес.

„О“ беше свръхсекретно обединение с доста неясен произход и финансиране. Само няколко избрани агенти знаеха за съществуването ѝ. Първоначалната цел на Организацията беше да се бори с международния тероризъм. С годините обаче обединението разшири диапазона на действията си, които вече бяха насочени и срещу едрите наркотрафиканти, търговците на оръжие и понастоящем — срещу тези, които щяха да предизвикат световен финансов хаос.

— Келъг беше мижитурка — каза Сиси. — Започна да ме задява още първия път, когато ме видя.

— Трябваше да приемеш офертата му. Подозирам, че той е бил един от малцината, които са знаели, че Рътлидж и Хайтауър са в дъното на цялата история.

— Излязох със сина на шефа му, за бога. Като говорим за нелоялност.

— Сиси, по мое мнение, ти олицетворяваш това понятие.

— Стига, Харисън. Винаги съм вършила това, което онези клоуни, управляващи Организацията, са искали от мен.

— Даже и повече от това. От теб се искаше само да излезеш с Морган Хайтауър, за да се доближиш до стареца — а не да се омъжваш за него.

Сиси го дари с една престорено свенлива усмивка и завъртя из пръстите си двукаратовия рубинен медальон, провиснал в поразителната цепка на бюста ѝ.

— Той ми направи предложение, на което не можах да откажа.

Абаносовите очи на Харисън припламнаха.

— Сигурността и стабилността на света виси на косъм, а всичко, за което ти мислиш, е как да попълниш колекцията си от бижута. Боже, каква си флърца! А сега, какво знаеш за Келъг? Той ли е бил връзката между Хайтауър и Рътлидж?

— Келъг е едно претенциозно конте, с повече недостатъци от юго^[1]. Ако са направили толкова уязвим тип своя свръзка, значи не са достатъчно умни, за да сътворят нещо толкова голямо. Келъг може и да е бил запознат отчасти с техния план, но сериозно се съмнявам, че е знаел всичко.

— Е, онази ръка ме кара да смятам, че каквото и да е знаел Келъг, Стефан и работодателите му също са го знаели.

— Какви зверове. Ако имаха поне малко мозък, би трябвало да знаят, че едни умели устни на точното място биха изкопчили много повече от Келъг, отколкото всеки грамаден, комично облечен майстор на изтезанията.

Без всякакво предупреждение Харисън пъкна куката си под брадичката на Сиси, като я принуди да се повдигне на пръсти.

— Сиси, помни ми думата — процеди той през зъби. — Ако разбере, че се опитваш да ни преметнеш, ще имаш нужда от протези за онези места от тялото, за които такива още не са измислени.

Той свали куката и замахна с нея към чатала ѝ. После се извъртя и се изнесе като вихрушка от магазина.

Разтреперена, Сиси се отпусна на ръба на леглото. Като оставеше настрана, че беше изтървал Стефан Горс, Харисън беше най-

брилянтният, твърд и непоколебим агент на Организацията — определено беше човек, с когото трябваше да се съобразяваш, и ако е необходимо, да се спогодиш. Трябваше да изминат няколко минути, преди да успее да се съвземе и да стане на крака. Точно тогава се чу силно почукване по вратата на черния вход зад нея.

— Да? — обади се тя.

— Аз съм.

Сиси откряна леко вратата, а после я отвори.

— Къде, по дяволите беше, когато се нуждаех от теб? — рече тя.

„Светът е странен, мис Макгий... Има много неща, които не знаете... Говорете с репортера... Патрик Розуел... Мисля, че вие двамата трябва да се съберете... Не всеки иска да загубите...“

Дивайн опря крака на бюрото пред себе си и преповтори странните думи на още по-странния Фран. Случаят „Хайтауър“ беше особен още от самото начало. С неограничени финансови средства на разположение и почти предрешено дело срещу нея, Джулия бе пренебрегнала мощните кантори в полза на една млада, работеща сама правистка, с ограничена, всъщност невпечатляваща, практика като криминален адвокат.

Защо?

Джулия никога не беше казвала на Дивайн защо я беше избрала за свой защитник, но впоследствие Джо Келъг, семейният адвокат на Хайтауърови, си беше приписал заслугата, че я е препоръчал. Без да сваля очи от гърдите ѝ, той беше похвалил работата ѝ по защитата на сина на един негов приятел, когото Дивайн беше измъкнала чист от обвинение в нанасяне на телесна повреда. В интерес на истината, тя беше провела брилянтно защитата на хлапето, но дали това беше достатъчно да обясни факта, че съпругата на милионера ѝ се бе доверила? Доста съмнително.

Защо?

А сега, когато делото срещу Джулия беше набрало посока по магистралата „мотив/начин/възможност“, един смахнат гигант с руса перука ѝ беше казал, че в него има нещо, което тя не знае, и че оцеляването на Джулия може би зависи от един репортер на име Розуел.

— Какво, по дяволите, става? — каза Дивайн на глас.

Взимането на телефонния указател от полицата на отсрещната стена означаваше, че трябва да свали краката си от бюрото и да напусне любимото си уютно кътче. Вместо това дръпна телефонната слушалка за кабела и набра справки. Защо не? — помисли си, докато записваше номера на „Газет“. С договор за 20 000 долара в банковата сметка, тя можеше да си позволи да навърта телефони като баровците.

— Тук е „Газет“, какво обичате? — попита секретарката с бруклински акцент. Дивайн почти можеше да чуе как жената плющи с дъвката си.

— Опитвам се да намеря репортер на име Патрик Розуел — каза тя.

— Има един Патрик Розуел, който работи тука, гос'жа, ама той не е репортер. В продажбите е.

— В продажбите?

— Нали се сещате, в рекламата.

Дивайн свали крака на пода.

— Той е рекламен агент?

— Точно така.

— Защо Смахнатия каза, че е репортер? — запита се Дивайн на глас.

— К'во?

— О, съжалявам. Бих ли могла да говоря с мистър Розуел, моля?

— Ако беше тук, може би щяхте да успеете.

На Дивайн й се прииска да се пресегне през телефона и да откъсне езика на секретарката. Нацупена, с лош език и жвакаща дъвка — перфектната комбинация за рецепционист на една компания.

— Казвам се Дивайн Макгий. Бих искала да оставя номера си на мистър Розуел, за да ми се обади.

— Той си има гласова поща. Набери отново и после натисни две-две-седем-четири, вместо нула.

— Вие не можете ли да ме свържете?

— Цъ.

Ама че смотанячка, помисли си Дивайн.

— Е, милиони благодарности — каза тя.

— Я чакай. Дивайн Макгий. Ти да не си адвокатката на жената на Хайтауър?

— Да, аз съм.

— Ами аз гледам туй дело по телевизията, когато мога. Много си добра. Продължавай в тоя дух.

— О, благодаря — каза Дивайн, искрено поласкана, и в този момент смяташе секретарката по-скоро за Мария Кюри, отколкото за смотанячка.

— Ама обаче аз все още смятам, че го е направила тя — каза жената. После затвори.

Дивайн още половин минута слуша сигнала „свободно“, след това се обади на номера на Патрик Розуел и остави съобщение на гласовата му поща.

Не всеки иска да загубиш...

— Дано да си прав, Фран — каза тя.

После изпразни съдържанието на дебелия папка с документите по делото „Хайтауър“ на бюрото си и се зарови в тях за стотен път. Нищо ново не изскочи пред нея.

Повече, отколкото знаеш...

Дивайн сграбчи слушалката и набра имението на Хайтауърови. Джулия беше там и очевидно бе заета с питиетата си. Дивайн знаеше, че може би си устройва финално фанданго със своето най-нашумяло, двеста хиляди доларово дело, но се нуждаеше от няколко отговора, които само нейната впиянчена клиентка можеше да ѝ предостави.

— Изпий няколко кафета, Джулия — рече тя. — Идвам към теб да те попитам за някои неща... Не, не, Джулия. Ще дойда с кола под наем при теб и ще ти задам няколко въпроса. Така че върви да вземеш един леденостуден душ, защото ако не можеш или не искаш да си откровена, ще трябва да си потърсиш друг адвокат.

Джак Пауъл търкаше с четка за зъби острието на един автоматичен нож за месо, въпреки че въпросният уред, както и всичко останало в малкия ресторант, блестеше от чистота. Той беше откачен на тема чистота до такава степен, че дори Джени понякога се дразнеше от него. Но Джак беше наясно, че нищо не може да затвори по-бързо заведение като тяхното от една мишка, хлебарка или дори полепнала по ножа нечистотия. Той беше чернокож съдържател на закусвалня в преимуществено бял квартал. Имаше хора, които с нетърпение

очакваха заведението да пропадне. Е, това нямаше да се случи. Макар че ресторанчето му все още се разработваше, макар че той всеки ден увещаваше по телефона кредиторите си да му дадат още малко време, това нямаше да се случи. Майка му беше изтеглила и малкото, което беше останало в банковата ѝ сметка, за да им помогне да започнат. Сега, когато бебето беше на път, нямаше никакъв шанс да ѝ върнат парите в обозримо бъдеше — или поне нямаше никакъв шанс, докато не го призоваха за съдебен заседател.

Джулия Хайтауър. Когато Джак разбра, че е проучван, за да участва в съдебния състав по нейното дело, сърцето му почти спря. Какво възмездие. Какъв късмет! Той беше отговорил на въпросите на прокурора със същото внимание, с което чистеше и ресторанта си. Когато разбра, че е избран да бъде един от дванайсетте, почти подскочи от радост.

— Добре ли си, Джак? — попита Джени.

Джак се сепна и погледна към бременната си жена, която сгъваше салфетките и подреждаше подправките по съвършено еднакъв начин на всяка маса.

— Ъ? О, разбира се — каза той. — Добре съм. Просто се бях замислил.

— За делото ли?

— Не — излъга Джак, — за бебето. Виж, скъпа, ще изляза малко да се поразходя, да си проветря главата.

— Искаш ли компания?

— Може би по-късно. Ще се върна след половин час. Искаш ли нещо? Сладолед? Или туршия?

— Не, не. Добре съм.

Тя се приближи, обгърна го с ръце и сгуши глава на гърдите му. Той зарови лице в косата ѝ. Ухаеше така съвършено, така чисто.

— Ще имаме прекрасно бебе — прошепна той. — И тя ще има най-добрата майка на света. Ще се върна много бързо.

Той я отблъсна нежно и се отправи към вратата.

— Джак?

— Да?

— Сигурен ли си, че всичко е наред?

— Мила, нещата не могат да са по-добре. Повярвай ми.

Той направи още една крачка.

— Джак?

— Да?

— Имаш ли някакви новини от онзи човек, с... липсващия пръст?

— Не. Но се надявам да имам. Той облече някои от дрехите ми.

— Как мислиш, защо не искаше да отиде в болница?

— Нямам идея. Може би просто се страхува от лекари.

— Може би. Начинът, по който беше отрязан пръстът му, ме кара да мисля, че вече се бе срещнал с лекар.

Пауъл се подсмихна при тази мисъл.

— Иди вътре и си вдигни краката на стол, Джени. На връщане ще се отбия в деликатесния и ще ти взема от онази халва, която обичаш.

Джак измина три пресечки преди да спре пред един уличен телефон. Джени обичаше да се разхожда и сега не беше моментът да го хване. Докато набираше номера, той си представи майка си в двустайния ѝ апартамент на Сто и единадесета улица да чисти, както винаги. Представи си също и по-големия си брат Маршал как шава и гримасничи в инвалидната си количка и гледа някаква глупава анимация или, още по-лошо, някакво противно токшоу. Маршал беше изключително миличък, но ограниченият му коефициент на интелигентност и частичната церебрална парализа безжалостно определяха бъдещето му — майка му щеше да се грижи за него у дома, докато може, а после — някоя институция.

— Хей, мамо, как е? — каза Джак.

— Джаци, какъв е тоя уличен шум? Да не се обаждаш от автомат? Всичко наред ли е? Джени? Бебето?

— Всичко е наред, мамо. Какво прави Маршал?

— Същото, както винаги. Гледа „Бевърли Хилс веселяци“. Наистина си мисля, че това е любимото му шоу.

Джак тъжно поклати глава. Майка Тереза можеше да взема уроци от Лорета Пауъл. На петнадесет години беше родила извънбрачно мозъчно увредено дете. Две момченца — близнаци, също извънбрачни, две години по-късно. Най-накрая се беше взела в ръце, бе завършила гимназия и дори курс за лекарски помощници. Щатът ѝ предложи някакви помощи за слабоумното ѝ дете, но изискването беше то да постъпи в институция, за да може да ги получи. На Лорета

обаче не ѝ минаваха такива. Има някакви пари — от бащата на Маршал, казваше тя. Дватама преживяваха от нейната почасова работа като рецепционистка в един лекарски кабинет, от малките суми, които Джак ѝ изпращаше, когато можеше, и от дори по-малките суми, които неговият брат близък Уин пращаше от време на време. Уин Пауъл беше опитал късмета си като професионален боксьор и се беше провалил; той имаше щастието да се оттегли от ринга с почти незасегнат мозък. Сега работеше в поддръжката на оборудването на една от най-зловонните харлемски тренировъчни зали и като обслужващ персонал на най-големите отрепки в тоя спорт.

— Ти вършиш чудеса с него, мамо — каза Джак.

— А защо не? Той ми е син. Като говорим за това, чувал ли си Уин?

— Не съм от седмица и нещо. Но мисля, че всичко при него е наред.

— Искан ми се да се ожени. Да си намери някоя като твоята Джени.

— Ще си намери, мамо. Ние ще наминем към края на седмицата.

— Довиждане, сине.

Лорета никога не беше казвала друго за бащата на Джак и Уин, освен че бил мил човек, който имал нужда да открие себе си. Тя никога не говореше и за бащата на Маршал, но когато Джак порасна, му стана ясно, че който и да е той, е бил бял. Самоличността му си остана нейна тайна почти двадесет и пет години. После, при една отпуска у дома, когато търсеше на дъното на скрина с дрехи кръщелното си свидетелство, Джак беше попаднал на едно писмо.

Той пушна още двадесет и пет цента в автомата и набра номера на тренировъчната зала.

— Уин, какво стана? — попита, когато неговият брат близък най-накрая се добра до телефона.

— Не мога да го открива.

— К'во искаш да кажеш? Той нали има офис?

— Да, ама постоянно ми казват, че го няма.

— Ти каза ли си името?

— Разбира се, че го казах. Казах, че звъня за Лорета Пауъл, точно както ми каза.

— По дяволите, Уин. Трябва да говорим с него. Той е изпратил онова писмо. Той ще ни дойде на крака с парите. Продължавай да му звъниш.

— Добре, добре.

— Мама има нужда от тия пари. Маршал също. И мамка му, Уин, ние също.

Преди години, когато откри писмото, Джак се обади на адвоката, който го беше написал, и му поиска пари за майка си. Джо Келъг просто се изсмя.

— Ние имаме документи, синко — рече той. — Документи, подписани от майка ти, след като навърши двацет и една. Те ще издържат във всеки съд. Изпратихме на Лорета пари за двацет години и тя няма да получи нито цент повече.

Джак продължи да настоява, като претендираше, че каквото и да беше получила тя, то никак не беше достатъчно, но Келъг не отстъпи.

— Не се осмелявай да ме изнудваш, синко — предупреди го той.

Когато Джак продължи да упорства, Келъг очевидно се беше свързал с Лорета. Той никога нямаше да разбере какво бе казал адвокатът на майка му, но видя страха ѝ. Беше изплашена до смърт, докато настояваше да остави цялата история.

Джак насърчи Уил да продължава с опитите. После затвори слушалката. От писмото не се бе разбрало много, а Лорета твърдо отказваше да говори по въпроса, но с времето бе стигнал до извода, че Артър Хайтауър трябва да е бащата на Маршал. По настояване на майка си, той бе изоставил тази история, или поне временно. После, с убийството на Хайтауър и последвалата кремация, сякаш всяка надежда беше загубена. Но сега в ръцете му беше попаднало оръжието на правосъдието и възмездието — призовката за съдебен заседател.

„Меса Макгинти“ представляваше огромен склад на крайбрежната страна на уестсайдската магистрала, недалеч от закотвения на вечна стоянка самолетоносач-музей „Дръзки“. Патрик плати на таксито и се приближи до южния вход, така както го беше инструктирал гигантският клоун. Кракът му пулсираше, но идеята, че скоро отново ще бъде цял, потушаваше част от болката. Малко по-късно, след като помогнеш на полицията да открие тялото на Келъг

във фризера за месо, той щеше да отиде на една точно определена тясна пресечка на Шестнайсата западна, между Седма и Осма улица, и щеше да открие пръста си в една хладилна чанта зад някакви варели. Тогава щеше да отиде в Клиниката по ортопедична хирургия, за да му го пришият обратно.

Инструкциите на грамадния клоун бяха пределно точни, като включваха и описанието, което Патрик да даде на полицията на човека, който го беше измъчвал и му бе казал къде е тялото на Келъг. Ако той си позволи някакви отклонения от указанията или се опита да изиграе някой номер, щеше отново да бъде посетен от намацотения отмъстител и щеше да се лиши от още една, доста по-съществена телесна част.

Патрик стоеше вече почти десет минути пред вратата на товарния док и зъзнеше на пронизващия вятър. Беше предупреден да не влиза вътре, докато не дойде полицията. Най-накрая чу приближаващите сирени. След няколко секунди се появи седан и крузьр без никаква маркировка. Един разчорлен, смъртноблед мъж в обшита с кожа шуба се представи като детектив Гътман.

— Разбрах, че знаете къде мога да намеря остатъка от Джо Келъг — рече той.

Патрик потръпна от внезапно обзелия го хлад, който нямаше нищо общо с атмосферните условия.

— Остатъкът ли? — попита той.

— Аха — отвърна Гътман. — Досега сме се сдобили само с дясната му ръка. Тя беше изпратена в кутия на Робърт Рътлидж, един баровец от Уолстрийт. Идентифицирахме отпечатъците на Келъг, защото преди няколко години е бил арестуван за неправилно шофиране. Е, къде е тялото?

— Ами, моят... ъ... източник каза, че то е в трета хладилна камера — каза Патрик.

Гътман отвори вратата на склада и пристъпи вътре. Там като че ли нямаше никого.

— Вижте дали ще откриете нещо — нареди той на един от униформените полицаи. — Ти вътре ли беше досега? — попита той Патрик.

— Не.

— Защо куцаш?

— Един тип ме дрогира в един бар и после ми отрязва пръста.

— О — отвърна Гътман сухо, очевидно изтощен от всичките тези години в нюйоркската полиция. — И къде го направи, тук?

— Не знам къде, но не беше тук.

— И той ти каза за тялото на Келъг?

— Да.

— Защо ще го прави?

— Не знам. Детективе, не може ли преминем направо към трета камера? Кракът ужасно ме боли.

— Как мислиш, защо тоя тип ти е отрязал само пръста, а не ръката, както на Келъг?

— Нямам никаква идея.

— Познаваш ли Робърт Рътлидж?

— Чувал съм за него. Това е всичко. — Патрик изведнъж беше озарен от видението как пръстът му си стои в хладилната чанта зад някакви кофи за боклук на Шестнайсета западна и го удари на молба: — Моля ви.

— Добре, да идем да видим какво ще открием.

В този момент на вратата зад тях внезапно се появи Джон Уайтчапъл, а зад него един пълничък фотограф на име Дейв Салазар. Патрик ги представи нескорошно. Гътман не обърна никакво внимание на редактора, но даде строги указания на фотографа да снима само това, което му каже. Тримата вестникари и двамата полицаи, които бяха останали зад Гътман, бутнаха вратата на третия фризер. Тръгнаха надолу между редиците замразени животински трупове, после се върнаха обратно. Нищо.

— Сигурен ли си, че е трета камера? — попита Гътман.

— Така ми каза.

Провериха и другите две хладилни отделения. Нищо. Униформеният полицаи се върна заедно с управителя на „Макгинти“ — нисък, оплешивяващ мъж, който заекваше много силно. Той изпелтечи, че никога не се отделя от складовите помещения в работно време и че не е видял нищо подозрително през последните два дни.

Гътман посрещна новостите от управителя и липсата на обещания *corpus delicti* съвсем спокойно, но Джон Уайтчапъл беше вбесен.

— Това беше последната капка, Розуел — развилня се той. — От този момент си отстранен от вестника, докато не ми се явиш с писмо от пълноправен психиатър, което да доказва, че си с всички си. И ако се намери някой да ти издаде такова, ще поискам писмо и от неговия психиатър, което да доказва, че и той е с всички си!

Без да дочака отговор, Уайтчапъл сграбчи фотографа за ръката и го повлече навън.

— Тц, тц — обади се Гътман. — Ето ти един разочарован зрител. — После поведе антуража си към колите. — Розуел, мисля, че ще трябва да дойдеш с нас в управлението да отговориш на няколко въпроса.

— Не мога.

— Извинявай, но в полицейската академия не са ни учили да приемаме такъв отговор.

— Заради пръста ми. Оня, дето го отрязва, каза къде е хладилната чанта, в която го е сложил. Трябва да го взема и да ми го пришият обратно, преди да е станало твърде късно.

— Как изглеждаше този тип?

Патрик проведе кратък вътрешен дебат дали да каже истината, или да излъже, както го беше инструктирал клоунът. Този човек го съсипваше съвсем систематично, но едва ли сега беше времето да се бунтува.

— Не му знам името — каза той, — но е висок към метър и осемдесет, слаб, облечен в черно. Има доста тясно лице и о, да, има кука вместо ръка.

— Какво?

— Кука. Лявата му ръка липсва и на нейно място има една от онези метални куки. Може ли сега да вървя, моля ви?

— Ръце, пръсти, куки — измърмори Гътман. — Това наистина започва да става интересно.

— Може ли да тръгвам? — примоли се Патрик.

— Розуел, кога точно това с куката ти отрязва пръста?

— Не зная. Последното, което си спомням преди да ме дрогират, е, че бях в хотел „Суини“ към девет часа.

— Вечерта?

— Да.

— Това значи преди около шестнайсет часа.

— Предполагам.

— Имам лоша новина за теб, Розуел. Няма начин този пръст да се озове обратно на крака ти.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че ако въобще го правят, хирурзите рядко пришиват *пръст на крака*, особено кутрето. И със сигурност не го правят, след като са изминали шестнайсет часа. Даже шест часа са вече доста.

— Откъде знаете? — попита Патрик шокиран.

— Не искам да ти казвам колко много телесни части сме тичали да носим в болницата ние, ченгетата. Знам всички правила за реплантация. По-добре да свикнеш да си с девет пръста на краката. Просто бъди благодарен, че не ти е отрязан големият. Кутрето спомага само за баланса. Единственото неудобство, което ще ти причини липсата му, е да се прибираш на зигзаг вкъщи. А сега, какво ще кажеш да започнем да мислим за това като за една хубава малка ампутация и да отидем до управлението да си побъбрим.

Патрик откри номера на „Хамър, Крейн и Рътлидж“ и се обади от автомата във фойето на полицейското управление. Беше понесъл достатъчно малтретиране от всички. Сега, мамка му, щеше да започне да се съпротивлява. По пътя от „Макгинти“ до управлението Гътман го бе закарал до пресечката на Шестнайсета западна. Там, зад варелите с боклука, имаше малка хладилна чанта точно където трябваше да бъде, само че вместо кутрето му вътре имаше единствено червен, гумен клоунски нос.

Всичко, което си направи труда да каже по телефона на Робърт Рътлидж, беше едно име: Джо Келъг. Две минути по-късно Патрик вече седеше в едно такси на път за центъра на града. Въпреки физическите и емоционални мъки, които беше изстрадал в ръцете на гигантския клоун, той не се реши да подкопае още повече правдоподобността на историята си, като се отрече от описанието на своя нападател, което беше дал на Гътман.

— Звучи като някаква кръстоска между „Мъже в черно“ и „Беглеца“ — беше целият коментар на детектива.

По природа Патрик не беше жесток човек, но сега изпитваше чувството, че е на път да прекрачи границата. Без работа, без поддръжници, без кутре — и без място, където да се завре. Чувстваше се способен на почти всичко. Щеше да разрови до дъно убийството на Хайтауър и да въздаде подобаващо отмъщение на клоуна, дори и това да му костваше живота.

Таксито го стовари пред сияещия Световен търговски център. Пазачът във фоайето го очакваше и го придружи по полирания мраморен под до асансьорите.

— Бутоните са маркирани — рече той. — Като излезете от асансьора, завийте вляво. Служителите вече си тръгнаха, но мистър Рътлидж ви очаква.

Патрик му благодари. Почувства се добре, че се отнасяха с някакъв респект към него.

Робърт Рътлидж изглеждаше логичната стартова точка за контраатаката на Патрик. Всеки от тях имаше информация, която да предложи на другия. Патрик знаеше нещо за мъжа, който беше изпратил ръката на Рътлидж. И ако имаше късмет, финансистът щеше да знае защо го беше направил. Не беше много, но все пак бе някакво начало.

Патрик излезе от асансьора и пристъпи в най-разкошния офис, който беше виждал някога. Зави наляво и тръгна надолу по дълъг просторен коридор, декориран с милиони долари във вид на картини от френски импресионисти. И то не репродукции. Рътлидж беше в кабинета си в самия край на коридора — дребен мъж, застанал с гръб към Патрик, взирац се към града навън.

— Заповядайте, мистър Розуел — рече той, като бавно се обърна.

Патрик стоеше на вратата и зяпаше магната напълно смаян.

— Благодаря, че ме приехте така бързо — успя да смотолеви той.

— Нещо нередно ли има? — попита Рътлидж. — Гледате ме доста странно.

— О, не, нищо такова. Никога не съм бил на подобно място. Това е всичко.

Патрик се опита да свали очи от мъжа, но само с частичен успех. Това беше поразяващо. Невероятно. Робърт Рътлидж, един от най-богатите, най-могъщите мъже на света, беше абсолютен двойник на

Хенри Клотие, борещия се с кръстословиците нощен пазач в „Милър — инструменти и железария“.

---

[1] Модел на автомобилната югославска марка „Застава“. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 7

Джулия Хайтауър се наведе към огледалото на тоалетката и се взря в развалината, която минаваше за нейно лице. Очи с червени жилки, торбички с размер на пазарски чанти под тях. Кожата под бузите ѝ висеше така, че се вееше на вятъра като на някой булдог, и всичко това бе покрито с цяла паяжина гънки и бръчки като муселин, увит около мумия. Беше само на петдесет и пет години, а изглеждаше на осемдесет. Толкова за живота на богатите и безсрамните. Беше се консултирала с най-добрите пластични хирурзи, със специалисти дерматолози и с всички духовни гурута на света, но никой от тях не успя да я спаси от това лице — от тази участ.

Надигна се от тоалетката и се зае да направи обзор на развалината, която минаваше за неин живот. Не — не развалина, това предполагаше, че все пак някога е съществувало нещо съществено. Пустош — това бе светът за нея. Животът ѝ беше абсолютна пустиня, населявана единствено от безделието, скуката и нещастieto, което идва, когато никога не си свършил нещо полезно на тоя свят. Единствената почтена работа, която беше вършила, беше в кафене „Бъкшот“ в Солт Гъли, Тексас, когато беше на осемнадесет години и по цял ден разнасяше манджи на пъстрата клиентела от търсачи на нефт, които се опитваха да открият късмета си в петролните полета. Гърбът ѝ болеше, краката ѝ се подуваха и имаше време за разни малки забавления: да драска с монетите, които ѝ бяха дали като бакшиши, по тезгяха и да флиртува с всеки мъж, който се появи на вратата.

Можеше да се ожени за всеки от тях, но кладенецът на Артър Хайтауър бликна пръв. Тя все още си спомняше деня, когато той връхлетя през вратата с огромна усмивка, блеснала като луна на омацаното му с нефт лице. „Успях!“ — изрева той, грабна Джулия и я завъртя в бесен танц из кафенето. И двамата се смееха така неудържимо, че трябваше да минат цели пет минути, преди той да успее да ѝ предложи и тя да може да приеме. Което и направи. Нямаше

значение, че не го обича. Имаше значение единствено, че той беше набарал нефт, а тя беше набарала него.

Джулия спадаше към онова поколение жени, които смятаха, че единствената стойностна амбиция е да се омъжиш за някой с пари и да спреш да работиш. (Боже, кого заблуждаваше, жените от всяко поколение мислеха така, включително и днешните лъскави млади хубавици, които бяха защитили научни степени, но все още прекарваха всяка свободна минута в голф, яхт или кънтри клуба на лов за някой милионер.) Сега, чак трийсет и седем години по-късно, Джулия бе разбрала истината. Единствените пари, които имаха значение, са тези, които спечелиш сам. Парите, за които се омъжваш, или дори тези, които наследяваш, са абсолютно нищо; те са само цифри, написани с изчезващо мастило на разпадаща се хартия. Щастие то можеше да напусне всеки — тя имаше десетки бивши приятели, които бяха и бивши милионери — но разликата беше в това, че дори и след като бяха изгубили парите си, те не бяха загубили таланта си да ги печелят. Те все пак притежаваха нещо ценно. Докато всичко, което тя беше успяла да направи в живота си, беше да се омъжи за Артър и да роди две деца под пълна упойка. Под упойка ги бе и заченала. И сега, като мислеше за това, реши, че това може би обяснява защо те са най-безчувствените и безразлични хора, които имаше неудоволствието да познава.

Джулия се понесе по ръчно изработената черга в будоара си, за да застане — по-точно да се олюлява — до прозореца и да гледа как слънцето потъва зад хоризонта. Дивайн Макгий беше на път към нея, за да ѝ зададе няколко въпроса, така беше казал. Но Джулия вече беше отговорила на най-очевидните от тях:

1. Уби ли съпруга си?

Не. Или поне мисля, че не съм. А ако го бях направила, не може да е станало между втори и девети ноември, защото тогава прекарах седмица в санаториума за дезинтоксикация „Нов век“ в Бъркшир и макар че не се дезинтоксикирах особено, бях хубаво опакована в някакви водорасли и почерпена с най-освежаващите разхлабителни.

2. Кой друг имаше ключ от фризера?

Не зная, но моят ключ си виси на връзката в кухнята от три години и всеки би могъл да го използва или да си направи дубликат.

Не, Дивайн знаеше всичко това. Въпросът, който я водеше тук тази вечер, трябва да бе онзи, който досега не се бе осмелила да зададе — *Защо ме нае?* — а точно на този въпрос Джулия отказваше да отговори.

Тя се извърна от прозореца и отиде до дрешника. Преброди всичките му крила в търсене на най-подходящия тоалет за вечерта. Там бяха карираните ѝ екипи за голф и белите моряшки комплекти за пътуване с яхта, вечерните ѝ рокли, официалните ѝ костюми и домашни тоалети. И тъй като възнамеряваше при пристигането на Дивайн да не бъде у дома — тя избра един не домашен тоалет. Джулия беше преживяла достатъчно унижения през последните дни и нищо не можеше да я принуди тази вечер да изтърпи още едно, като разкаже на Дивайн обстоятелствата, при които те двете се бяха срещнали за първи път.

Беше се случило една нощ преди двадесет и пет години, когато се събуди изненадана в един градски автобус, без никаква идея как е попаднала там. Нямахте ги чантата, бижутата ѝ, и една от обувките ѝ „Ферагамо“. Автобусът беше празен; шофьорът се връщаше към гаража в края на курса. Паникьосана — все пак това беше първият ѝ голям запой и тя не беше станала още твърде вещица в пиенето — тя се надигна на крака. Но веднага съжали. Следващото нещо, което си спомняше, беше, че е надвиснала над цял вир повръщано и шофьорът ѝ говори с мек и утешителен глас. Той ѝ помогна да стигне до един телефон и набра номера, който тя му смотоледи, а когато никой не отговори, пое дълбоко дъх и я откара в собствения си дом в Куинс. Жена му също говореше мило, докато ѝ приготвяше чаша кафе и попиваше лекетата от кашмирения ѝ пуловер, а през цялото време едно сериозно малко момиченце в розова нощница се беше навело от стълбите и надничаше с широко отворени очи през перилата — докато най-сетне Джулия набра вече верните цифри на телефонния си номер и шофьорът дойде послушно, макар и смутено, да я прибере у дома.

Тя не беше споменавала на никого за този инцидент и, разбира се, нямаше никакви следващи контакти с автобусния шофьор и жена му. Но през годините задели настрани достатъчно от джобните си пари, за да основе анонимен фонд за стипендии, от който бяха платени всички такси за колежа и правния университет на тяхното малко момиченце. Това трябваше да е един велик и щедър жест, нещо, на

което тя тайно да се усмихва, когато Дивайн бъде назначена във Върховния съд например. Естествено, Джулия въобще не беше планирала да извлеча някаква полза от това. Но когато небето се срути отгоре ѝ и полицията дойде да я арестува за убийството на Артър, всичко, за което успя да си помисли, беше помощта, която ѝ бяха оказали онези непознати хора преди много години, и се обади на Дивайн Макгий.

Привърши с обличането и забърза надолу по стълбите, с ежедневното си палто от норка, наметнато на раменете. Не искаше да е у дома, когато Дивайн пристигне; не искаше да бъде разпитвана за нищо от случилото се. Дивайн можеше да се оттегли от делото, Джулия можеше да бъде призната за виновна — богове, дори можеше да бъде екзекутирана — но всеки от тези сценарии беше далеч за предпочитане пред онзи, в който тя, Джулия Хайтауър, бъдеше принудена да признае, че единствените хора, които някога са били мили с нея, са един шофьор на градски автобус и жена му.

Напусна имението през вратата на оранжерията и се запъти към гаража за десет автомобила в подножието на хълма. Здрачът падаше заедно с температурата и Джулия потрепери, докато си пробиваше път през преспите сняг, навалил предната нощ, до входа на гаража. Пристъпи вътре и посегна към ключа на осветлението, докато към нея посягаше някой друг.

Миришеца на граниво длан захлупи устата ѝ, а ръка, голяма като телешки бут, се уви около гърдите ѝ и се насочи към гърлото ѝ. Нечий глас изскърца в ухото ѝ:

— Издай и един звук, и ще ти бъде последният, чуваш ли?

От гърлото ѝ неволно се разнесе тихо гъргорене, но тя кимна. Усещаше, че мъжът зад нея е силен и едър и че мирише на застояла пот, на „Бен Гей“ и — какво беше това — а, да, на спрей за крака „Д-р Шол“.

— Знаеш ли кой съм? — изръмжа той.

Тя завъртя категорично глава.

— Представи си съдебната зала, а сега си представи съдебните заседатели. — Едната му ръка освободи устата ѝ, но другата си остана впита в ключицата ѝ. — Аз съм съдебен заседател номер пет.

— Пенсиониранията учителка? — каза колебливо Джулия.

— Не! Исках да кажа — номер шест.

— Бременната касиерка? — възкликна тя.

— Тогава номер седем — сопна се той. — Да!

— Ооо — въздъхна тя, когато образът изникна в съзнанието ѝ. — Парамедикът, който се преквалифицирал в собственик на закувалня?

— Да — рече той щастливо. — Това съм аз.

— Защо си тук? Какво искаш?

— Нищо, което не можеш да отделиш. Да кажем половин милион.

— Моля?

— Половин милион долара. В брой. Или ще накарам заседателите да опандизят снежнобелия ти задник. И не си мисли, че не мога да го направя. Когато поискам, мога да съм адски убедителен. — Той притисна ръка към трахеята ѝ.

— Но на мен ми е невъзможно да... — изцвъртя тя.

— Не ми ги продавай такива, жено. Само бижутата, пръснати из къщата ти, струват много повече.

— Добре. Тогава ги вземи.

— И да ме окошарят веднага, щом опитам да продам някое от тях? Не става. Продай ги ти, ако трябва. Аз искам пари в брой.

— Но това ще отнеме време...

— Имаш време, докато журито започне да заседава. Ако имам половин милион в джоба си, ще направя всичко възможно да те измъкна. Ако не, тогава заседателите единодушно ще те признаят за виновна. Гарантирам ти.

— Разбирам — смотолеви след малко Джулия. — И как ще те намеря, за да ти дам парите?

— Аз ще те намеря. Не се притеснявай.

Той я принуди да легне по очи на циментовия под — отвратителна повърхност, помисли си тя, защо не бяха сложили някаква подова настилка тук? — докато излезе, а когато най-накрая се изправи на крака, вратата беше отворена, а мъжът бе изчезнал в нощта.

Джулия се облегна разтреперана на бронята на мазератито на Морган, докато обмисли какво да предприеме. Можеше да докладва за тази заплаха на съдия Харди, разбира се, но на кого щеше да повярва той? На предполагаема убийца, заплашена от смъртна присъда, или на честен гражданин, който се опитва да изпълни гражданския си дълг срещу осем долара и четиридесет и пет цента на ден? Другата

възможност беше просто да му плати половин милион, но Джулия знаеше, че изнудването е безкраен омагьосан кръг. Един от познатите ѝ бивши приятели и бивш милионер, беше жертва на изнудване. Неговата фирма бе подкупила чиновник от външно министерство, за да сключи изгоден договор за превоз на товари. Впоследствие фирмата банкрутира и той си ближеше раните, като преподаваше фокстрот в школата на Артър Мъри в Ню Джърси. И макар слуховете да твърдяха, че бил по-щастлив от всякога, Джулия реши, че е по-добре да не следва точно неговия пример. Не беше толкова добра на фокстрот.

Не, единствената що-годе сносна възможност беше онази, която ѝ се въртеше в главата още от Деня на благодарността. Сега беше моментът. Сега беше времето да направи прощален поклон, да каже своето „сбогом“, да напусне сцената, да избяга.

Тя забърза обратно по склона, събра една чанта багаж и се обади по телефона, а после пак изгази през снега до гаража. „Кой знае? — помисли си Джулия, като обръщаше бентлитото обратно на залива. — Животът на беглеца може и да е забавен. Може би е голямо приключение да живееш, криейки се.“ Тя погледна в огледалото за обратно виждане и потръпна. Във всеки случай, вече нямаше да ѝ се налага да се тормози от кошмарното си лице.

С Патрик Розуел се будалкаха.

— Джо Келъг беше наш адвокат — каза Робърт Рътлидж прискърбно. Той стоеше изправен зад бюрото си, с манхатънския хоризонт зад него — една преднамерено впечатляваща постановка. — Само че защо аз трябваше да съм получателят на тази ужасна пратка... — Той разпери ръце, придавайки си безпомощност пред тази странна проява на жестокост. — В края на краищата, не ни ли стигаше, че загубихме своя адвокат?

— Почакайте — каза Патрик. — Аз си мислех, че той е бил адвокатът на Артър Хайтауър.

— Така ли? — Рътлидж сви рамене. — Е, предполагам, че Джо е имал и много други клиенти. Нали разбирате, това си беше негово право. Връзката адвокат-клиент не е като брака. — Той пусна едно светско изкикотване. — Или може би е.

Патрик се засмя учтиво и се примъкна по-близо до малкия мъж. Приликата беше направо свръхестествена, но сега видя, че все пак беше само прилика. Чертите бяха същите, но докато Хенри беше мекушав и тъп, Рътлидж беше твърд и умен.

— Той работеше ли по някаква сделка за вашата компания? — попита го Патрик.

Рътлидж сви устни и поклати глава със съжаление:

— Бих искал да мога да отговоря на въпросите ви. Наистина. Но това е поверителна информация и ако я кажа на вас, все едно я обявявам пред цял свят. Съжалявам.

Патрик изскърца със зъби от безсилие, без да броим болката. Той се премести така, че тежестта му да не пада върху липсващото кутре.

— А поне можете ли да ми кажете кога го видяхте за последно?

— Предполагам, че това мога. Нека да видя. — Рътлидж прелисти няколко страници от настолния си календар. — Миналата сряда на обяд. — Той вдигна поглед, а зад усмивката му прозираше любопитство. — Между другото, по телефона вие казахте, че имате някаква информация, която може да ме заинтересува?

— Какво? О, да. — Патрик реши, че сега е негов ред да се будалка. След като нямаше изгледи да получи някаква информация, беше твърдо решен и той да не дава такава. В качеството си на безработен ампутиран, имаше право да бъде непостоянен. — Всъщност става въпрос за борсова информация.

— *Вие* имате борсова информация за *мен*?

— Аха. „Милър — инструменти и железария“. Знаете ли я?

По лицето на мъжа не беше регистрирано нищо, като се изключи удивлението от безочieto на Патрик.

— Инструменти за бита. Повярвайте ми, това е най-актуалната вълна — рече Патрик.

Рътлидж тръгна наперено да заобиколи бюрото си.

— Млади човече... — започна той дълбоко разярен.

— Сам ще се изпратя — рече Патрик набързо и затвори вратата след себе си.

Невроните по целия му крак крещяха, но той откри, че не боли толкова много, ако изкривява крака си навътре, когато тежестта пада върху него. Изкуцука по този начин обширното пространство между рецепцията и асансьорите. Сетне рязко спря, направи кръгом и се

изкомандва да се върне обратно до бюрото пред вратата на кабинета на Рътлидж.

Хвърли един поглед. Табелката гласеше: *КОРДЕЛИЯ БАКСТЪР*. Сгънат до настолния бележник стоеше един „Ню Йорк Таймс“. Обърна на кръстословицата. Беше попълнена. С мастило.

Той забърза към асансьора, забравил всякаква болка, и докато се носеше надолу покрай етажите, прегледа фактите: Робърт С. Рътлидж, господарят на вселената, имаше помощничка, фенка на кръстословиците, на име Корделия. Хенри Клотие, плахият нощен пазач и пълен двойник на Рътлидж, имаше невероятна годеница — красива, обичаща кръстословиците жена, на име Корделия, която го беше завела в хотел „Суини“ в същата нощ, когато Артър Хайтауър случайно също е бил гост на хотела, и то в съседната стая. И накрая, Джо Келъг, адвокат на Артър Хайтауър и вероятно на Робърт Рътлидж, беше примамен в същия този хотел „Суини“ от една красива, обичаща кръстословиците жена, на име Корделия, и от тогава никой не го беше виждал. Поне не целия.

„Съвпадение? — запита се Патрик, когато вратите на асансьора се отвориха във фоайето. — Мисля, че не.“

Той погледна часовника си. Беше шест и половина, а смяната на Хенри започваше в седем. Приток на адреналин го изнесе от сградата на улицата, където махна на едно такси до тротоара и скочи в него, като измърмори адреса на „Милър — инструменти и железария“.

Сега невроните бучаха в главата му. Беше попаднал на нещо, знаеше го. Корделия беше спойката, която скрепяваше цялата тая паяжина. Тя беше сърцевината на мистерията, потонът на целия мост, главината на всички тези спици, ключът за всички тези ключалки — стотици клишета се събудиха за живот, когато Патрик започна да пише историята наум. Това беше големият му удар. Така че какво като не работеше в „Газет“? Той имаше история! Всъщност, слава богу, че го уволниха, защото сега вече беше на свободна практика и можеше да продаде творбата си на онзи, който предложи най-високата цена. Дължеше дълбока благодарност на Джон Уайтчапъл. Когато историята му излезеше на първа страница в, да речем, „Таймс“ — или не! — в „Поуст“, той щеше да изпрати на Уайтчапъл една бутилка коняк и щеше да го остави да се пържи в него.

Таксито зави към района на фабриката, северно от Челси, и Патрик се изпъна на седалката, като се оглеждаше зорко. Каква беше играта на Корделия? — чудеше се той, вече потопил се в терминологията на обигран разследващ репортер. Защо ли се е лепнала за Хенри и го е завела в „Суини“ онази нощ? Дали се е надявала да праметне Хайтауър, че Хенри е Рътлидж? Но защо? Патрик се замисли отново за странния си разговор с Джо Келъг. Хайтауър не беше дошъл на срещата на трети ноември, където е трябвало да подпише документи, подготвени от шест месеца. На следващия ден — не, чакай, същата онази нощ — Артър е бил в хотел „Суини“, докато Корделия е била в съседната стая с Хенри. Дали тя е искала някак си да използва Хенри, за да накара Хайтауър да подпише документите?

Или беше направила така, че Артър Хайтауър никога вече да не подпише някакъв документ? Можеше ли Корделия да е убийцата?

Когато таксито спря пред тъмната фабрика, сърцето на Патрик биеше бясно. Той започна да рови в джоба си за пари и тъкмо ги подаваше през седалката, когато малко черно купе спря на един стоп от другата страна на улицата. Той хвърли поглед към него, когато вратата до шофьора се отвори и вътре светна. Зад волана стоеше една красива, кестенява жена, а нейният спътник беше Хенри Клотие.

Патрик се наведе, докато очите му не се изравниха с долния ръб на прозореца. Това трябва да беше Корделия. Твърде невероятно бе Хенри да има една такава красавица в живота си, камо ли две.

— Ще слизаш ли, или к'во? — каза таксиметровият шофьор.

— Шъът — обясни Патрик.

Изглеждаше така, сякаш Хенри и Корделия се караха — или поне тя се караше. Веждите ѝ бяха склучени и почти излайваше думите, докато горкият Хенри се молеше и оправдаваше със своите пъргави палешки очички, а долната му устна беше издадена напред. Корделия поклати глава и Хенри се помоли още малко; после тя посочи към вратата и той изскочи от колата с наведена глава и трепереци рамене.

„Сигурно го отряза“ — предположи Патрик. Каквато и да беше играта ѝ, нямаше повече да използва малкия нощен пазач. Той едва затвори вратата и тя даде газ и потегли.

— Карай след тази кола — извика Патрик.

Винаги беше мечтал да каже това и най-странното беше, че шофьорът наистина го направи. Той даде газ, изскърца остро с гуми,

докато обръщаше колата в обратната посока, и полетя след малкото черно купе.

Когато Дивайн пристигна в Хайтауър Хил, портите бяха отворени и тя прекара наетия „Таурус“ през тях и нагоре по криволичещата алея към предния двор на имението. Никой не беше разринал пътека от предната нощ насам и снегът се просмукваше в обувките ѝ с високи токчета, докато си пробиваше път до предната врата. Натисна звънеца. Чуваше как камбанките кънтят из къщата, но никой на отвори. Натисна звънеца още веднъж, после още веднъж и накрая премина към думкане по вратата, но отново не последва никакъв отговор.

Тя стоеше вбесена на прага, а снегът се топеше и образуваше ледени локвички в обувките ѝ. Можеше да приеме, че Джулия се е напила и се е отрязала, но къде беше прислугата? Изглежда твърдението, че наистина не можеш да намериш добър персонал днес, бе вярно.

Дивайн изгази дълбокия до прасците ѝ сняг до един от многото задни входове на имението и там повтори ритуала — звънене-чакане-звънене-звънене-чакане-думкане-думкане. Отново никой не отговори. Тя постоя малко, като надаваше ухо за някакви шумове в къщата, но всичко беше тихо. От тази страна на имението не се виждаха никакви светлини.

Изведнъж ѝ хрумна, че който и да бе сложил бомбата в колата ѝ миналата нощ, много вероятно го бе сторил тук, докато тя беше в къщата. Засега от полицията не ѝ бяха казали нищо за устройството и направата му, но Дивайн смяташе, че трябва да е била задействана с таймер. Обикновените бомби се детонираха при запалването на колата, но тя бе потеглила без всякакви инциденти, а колата се взриви двайсет минути по-късно. И единствено благодарение на спуканата гума тя не бе гръмнала заедно с нея. Който и да беше поставил бомбата, беше настроил таймера, за да се взриви по пътя към града. А единствените хора, които биха могли да знаят приблизително по кое време ще се връща тя към града, бяха тези, които можеха да видят как точно протича посещението ѝ в Хайтауър Хил.

Не можеше да е Джулия — тя не беше в час — а Мерилин и градинарят изглеждаха доста заети един с друг на горния етаж. Но пък Морган и жена му Сиси? Тя въобще не ги беше мернала предната нощ. Те може би се бяха спотаили някъде в тези сенки. Можеха да се спотаяват някъде и сега...

Не. Дивайн твърдо махна с ръка, за да спре потока на тези мисли. Твърде много години беше прекарала, позволявайки на страха да диктува живота ѝ. Страхът от отхвърляне я беше оставил без гадже през тийнейджърските ѝ години; страхът от самотата я накара да се омъжи за Милтън — първия, който ѝ предложи; а страхът от зъболекарските пособия, които Милтън обичаше да използва в леглото, я накара да се разведе с него много скоро след сватбата — макар че като се замисляше за това, точно този страх вероятно се беше оказал здравословен. Но все пак тя нямаше намерение да позволи на страха да я контролира и сега.

Натисна още веднъж звънеца и след като отново не последва никакъв отговор, посегна към дръжката на вратата и тъкмо започна да я завърта, когато една тежка ръка стисна рамото ѝ.

— Оу! — изпъшка тя и се завъртя в прогизналите си обувки.

— Оу! — възкликна мъжът, като отдръпна ръката си и отстъпи назад. — Съжалявам. Не знаех, че сте вие.

Тя се взря в сянката и видя, че това е само Джордж, озеленителят-казанова.

— Имам среща с мисис Хайтауър — обяви тя с повече авторитетност, отколкото чувстваше в себе си.

— Оу? Виж ти! Точно я изгървахте.

— Какво?

— Тя току-що потегли с бентлитото — преди пет или може би десет минути. Искате ли да влезете и да я почакате? — Той пристъпи по-близо до нея и помръдна похотливо с вежди. — Може би едно питие до камината?

Тя гръсна глава и се върна на въпроса:

— Къде отиде?

— Убий ме, не знам — каза той, а после се изхили, като че ли страшно си падаше по този израз.

— Добре, благодаря — изстреля Дивайн през рамо, забърза към предния двор и после скочи в своя таурус.

Джулия беше заминала само преди пет или десет минути, наблизко имаше само една главна магистрала и вероятността да е потеглила към града беше голяма. Колко ли трудно щеше да е да се открие едно бентли, пътуващо на запад по лонгайлъндската магистрала?

Не много трудно, особено когато бентлитото се движеше с четирийсет мили в час и с включен през цялото време десен мигач. *Внимание!* — светеше той като светофар. *На волана има пенсионер!*

Дивайн се изравни с бентлитото и погледна вътре. Отлично — беше Джулия, която изглежда пееше с цяло гърло. Дивайн ѝ махна с ръка, после наду клаксона, но Джулия продължи да си кара, щастливо нехаеща за всичко.

Може би така е по-добре, помисли си Дивайн. Вместо да се опитва да я спре, което така или иначе не се получаваше, щеше да я проследи. Мястото, към което се беше запътила, може би щеше да разкрие повече, отколкото би разкрила самата тя.

Дивайн забави, залепи се за бентлитото и започна да го следи като някой шериф — избягал престъпник, с тази разлика, че Джулия и хабер си нямаше, че я следят. Освен това нямаше хеликоптери или новинарски камери, които да проследяват процеса. Но Дивайн се чудеше дали мотивацията на клиентката ѝ не беше същата. Дали бягството на Джулия не беше продиктувано от гузна съвест. О, боже, помисли си тя и стомахът ѝ внезапно се сви. А да не би Джулия да се самоубие?

Тя се залепи още по-близо до бронята на бентлитото и продължи да го следва от непосредствено разстояние. Джулия зави в отбивката към Бруклин и Куинс, после по бруклинския мост към Долен Манхатън. Дали не се бе отправила към Уолстрийт? — зачуди се Дивайн. Но тогава бентлитото зави наляво, после отново наляво и продължи на юг покрай пристанището на Ийст Ривър. Изглежда, че Джулия караше съвсем целенасочено, макар че когато мина под една улична лампа, Дивайн успя да види, че все още пее.

Десният мигач угасна за първи път от тридесет минути, после се включи левият и бентлитото бавно зави надолу по една тясна уличка, в края на която се виждаше една висока триметрова ограда, заключена с

катианар, а единственият отворен вход беше охраняван пропускателен пункт. Барьерата на пункта се вдигна високо, когато Джулия я приближи, тя премина с колата вътре и после зави зад ъгъла на сградата.

Дивайн натисна газта, но барьерата се спусна, преди да успее да последва бентлитото. Тя отвори прозореца и разгледа охранителната кабинка, но по нея не се виждаше никакво указание какво се изисква, за да се влезе. Обърна колата и паркира на едно празно място до преградата. После излезе навън, промуши се под барьерата и затича след бентлитото.

Докато завиваше покрай ъгъла на сградата, тя осъзна къде се намира и през ума ѝ мина една тревожна мисъл. Това беше яхтклуб „Комодор“ — място, където магнатите от Уолстрийт закотвяха яхтите си, за да могат, когато имат настроение за малко океански въздух, просто да нахлупят капитанските си шапки и да наредят на шофьорите си да ги закарат до там. Артър Хайтауър също държеше яхтата си тук, спомни си тя. Тя се казваше „Сребърно момиче VI“ — настоящата потомка на „Сребърно момиче“, с която той се беше сдобил, след като беше превзел пазара на сребро заедно с братя Хънт през осемдесетте.

Дивайн мярна бентлитото, а то се отправи към нея. Тя се отдръпна обратно в сянката на сградата на клуба, докато колата отmine. Вече не шофираше Джулия, а някакъв млад мъж с моряшка шапка.

Дивайн френетично огледа яхтклуба в търсене на Джулия и най-накрая я видя да се качва на борда на една осветена яхта, а капитанът и екипажът ѝ стояха мирно на палубата.

— Не, чакай! Спри! — извика Дивайн и хукна към яхтата.

Но двигателят вече работеше, яхтата се отдели от кея и се отправи към пристанището.

— Джулия! Не прави това! Върни се! — изкрещя Дивайн.

Но Джулия не можеше да я чуе. Стоеше на носа с отметната назад глава и широко разперени ръце, палтото ѝ от норки се развяваше на вятъра, а тя пееше толкова силно, че Дивайн можеше да чуе думите на песента: „Плавай, сребърно момиче, плавай на...“.

— Неее! — изрида тя. — Не постъпвай така с мен! — При което тропна така силно с крак, че счупи токчето на обувката си, а после напук на самата себе си заудря и с другия крак, докато не счупи и неговото токче. Стоеше там, с осем сантиметра по-ниска, и ругаеше

като каруцар, докато яхтата плавно се стопяваше в морето и в мрака на нощта.

— Извинете? — прозвуча един мек глас зад нея. — Вие не сте ли Дивайн Макгий?

Тя понечи да се завърти на токове, но си спомни, че няма такива. Бавно се обърна. Зад нея стоеше мъж с приятна външност, някъде към трийсетте, с къдрава тъмна коса и големи тъмни очи.

— Дивайн Гейл Макгий, за да бъдем по-точни. Кой сте вие?

— Казвам се Патрик Розуел.

Тя ококори изумено очи и попита:

— От „Газет“?

— Чувала сте за мен? — удиви се Патрик.

— Едва днес. Мисля, че може би имаме общ враг.

— Ъ?

— Един двуметров тип, който си пада по маскировките?

— О, боже! — възкликна той и преглътна с усилие. — Той е идвал и при вас? — Очите му се стрелнаха към краката ѝ.

— Да — каза тя смутено. Нейните прогизнали, изпотрошени обувки бяха толкова срамна гледка, че този мъж очевидно не можеше да откъсне погледа си от тях. Тя се опита да скрие едната обувка зад другата, докато отговаряше: — Той дойде в офиса ми днес и каза, че ние двамата с вас трябва да поговорим.

— А каза ли ви колко часа имате? Защото аз разбрах, че лъже за трийсет и шестте часа.

— Какво? — каза тя объркана.

— Той не...? Искам да кажа — той нарани ли ви?

— Ами, не. Всъщност не.

— О, боже!

Това в гласа му облекчение ли беше, или възмущение?

— Както и да е — продължи Дивайн, — днес ви се обадох и оставих съобщение на служебната ви гласова поща. Не го ли получихте?

Той поклати печално глава и отвърна:

— Тя вече е изключена. Аз... аз бях уволнен.

— О! — Дивайн се взря към пристанището. — Не сте само вие. Мисля, че току-що аз също бях уволнена.

Той проследи погледа ѝ и рече:

— Това Джулия Хайтауър ли беше?

Дивайн кимна горестно.

— О! — въздъхна той. — Какво ще стане сега с делото за убийството?

— Ако тя не е в съда утре сутрин, съдия Харди ще отмени гаранцията ѝ и ще издаде заповед за арест. После вероятно ще закрие процеса и ще разпусне съдебните заседатели. По дяволите! — изплака Дивайн. — Защо ѝ трябваше да прави такова рисковано нещо точно сега? Според посланието на нашия дълъг приятел, тя изглежда е невинна. Но след тази нощ всички ще мислят обратното. Никога вече няма да успее да намеря непредубеден съдебен заседател, дори и тя да се върне.

— Знаете ли — каза Патрик нерешително, — може би е за добро.

— Какво имате предвид?

— Дългият каза същото и на мен. Че Джулия не го е извършила. Дивайн, може би в това се крие нещо повече от очевидното.

Тя се обърна.

— Дългия ми каза и това.

— Докато вие — ние — не разберем какво става тук, може би е по-добре делото за убийство временно да се прекрати.

— Когато нещата излизат от контрола ти — измърмори Дивайн, — изкарай ги от съдебната зала.

— Точно така.

Тя се замисли за момент. Може би *липсата* на Джулия — тази дума беше по-приятна от *бягство* — бе наистина златна възможност за Дивайн да се порови малко и да опита да стигне до дъното на историята.

— Чакай малко — каза тя и рязко вдигна глава. — А ти какво правиш тук?

— Проследявам заподозрян — отвърна Патрик. Той посочи към една по-малка яхта на другия край на пристана. — В момента тя е там.

Очите на Дивайн скачаха от Патрик към яхтата и обратно.

— Ще ме осветлиш ли по въпроса? — попита тя заинтригувана.

— Разбира се. Не може ли да поседнем някъде...?

Тя се замисли за момент, после взе решение и посочи към колата си.

Болката на Патрик се изпари от възбудата, която усещаше, докато седеше на предната седалка на тауруса и разказваше всичко, което знае за мистериозната жена на име Корделия. Но жената на име Дивайн беше накарала сърцето му да се разпърха. Той не можеше да си спомни да е седял така близо до толкова хубава жена. А на всичкото отгоре беше и умна. Можеше да види как в ирисите на очите ѝ сякаш се завъртаха тайнствени механизми, докато ѝ разказваше всичко за Робърт Рътлидж, Хенри Клотие и Джо Келъг.

— И така тя изхвърли Хенри от колата към седем — завърши той разказа си — ... като му отрязва и квитанциите, абсолютно съм сигурен — и подкара право насам. После се качи на тази яхта, „Звездна нощ“, вътре се появиха две светлини и оттогава чакам тук.

Дивайн кимна замислена и каза:

— Това трябва да има нещо общо с „Петрол Хайтауър“. Помниш ли как Артър отклони онази оферта за сливане преди няколко години? Ами ако този тип Рътлидж е решил да го притисне? А Артър просто не е отстъпил?

— И аз си мислех същото — каза Патрик. — Но Корделия за него ли работи, или *против* него?

— Виж! — Очите на Дивайн бяха приковани към „Звездна нощ“. — Това Корделия ли е?

Някаква жена стоеше до един от осветените прозорци, неподвижна и бдителна.

— Да — прошепна Патрик.

— Изглежда сякаш чака някого.

— Може би е най-добре и ние да изчакаме.

Дивайн кимна. След малко се пресегна надолу, събу обувките си и ги хвърли назад. Лека тръпка, предизвикана от интимността на жеста ѝ, пропълзя по гърба на Патрик.

— Предполагам... — Той спря и прочисти гърлото си. — Предполагам, че си разбрала, че аз не съм истински репортер в „Газет“?

Тя сви рамене и отвърна:

— И какво от това? Аз пък съм собствената си секретарка и помощник-адвокат. Няма нищо лошо да работиш на няколко стана.

Той се втрени безмълвно в нея, а в главата му зазвуча Одата на радостта.

Изведнъж зад тях се чу бучене на мотор, а после светлина от фарове обля багажника на тауруса и започна да се издига към задното стъкло на колата.

— Залегни! — прошепна Дивайн.

И двамата се гмурнаха надолу и настрани, но Дивайн беше побърза, така че Патрик се озова положил брадичка на гърба ѝ, докато нейната глава беше доста силно притисната в скута му.

— Тъъ — измуча той след момент на вцепенение. — Дали ще можем да си сменим позите?

— Какво? Защо? — прошепна тя и секунда по-късно добави: — О!

Той се изчерви и тя го дари с едно потупване по коляното, което трябваше да му подейства, поне той предположи така, успокоително, обаче предизвика напълно различен ефект.

Още веднъж се чу шум от автомобилен двигател и след като светлината от фарове премина по колата им, Патрик се изправи и Дивайн го последва. Той се премести неловко към външната страна на седалката.

— „Меса Макгинти“ — прочете Дивайн името, изписано на камиона. — Правят доставки по това време?

Патрик рязко се наведе напред.

— „Макгинти“! — възкликна той. — Точно там Дългия ми каза, че ще намеря тялото на Джо Келъг.

Дивайн и Патрик загледаха с ужас как от каросерията на камиона изникнаха двама мъже, хванали хладилен сандък, който натовариха на „Звездна нощ“.

— О, боже! — изпъшка Патрик. — Дали това не е...?

— Те не биха могли да го съберат в този сандък, нали?

— Повярвай ми, могат — отвърна Патрик.

Корделия излезе на палубата, облечена в нещо дълго, ефирно и бяло. Приличаше на Офелия или може би на лейди Макбет. Един от товарачите ѝ подаде някаква разписка, тя я прегледа, после я подписа и я върна обратно.

— Но пък, знам ли — каза Патрик. — Изглежда тъпо да се разписва за труп.

— Залегни! — извика отново Дивайн, когато камионът се отправи обратно към бариерата.

Този път обаче Патрик беше подготвен. Той се наведе пръв и се озова с глава, положена в скута на Дивайн.

— Знаеш ли какво ми се иска в момента? — прошепна Дивайн, докато лежах неподвижно напреко на седалките.

— Какво? — Патрик се опита да открие правилния начин да си извърти главата. Вече не беше толкова сигурен, че за него тази поза е по-добра от предишната.

— Чийзбургер. — Камионът отмина и тя отново се изправи на седалката.

— Ти обичаш чийзбургери? — каза той, докато се изправяше.

— Ммм. — Тя затвори замечтано очи. — Голям, сочен, пълен с разтопено сирене.

Патрик кимна съпричастно.

— А хлебчето да е леко препечено — продължи тя. — Марулята и доматието да са студени и хрупкави.

Той облиза устни.

— С гарнитурка от пържени картофи, топли и пикантни.

— О, боже! — изпъшка той на глас.

Светлина от други фарове проникна в колата и той сграбчи Дивайн и я целуна силно и продължително.

— Оу! — каза тя зашеметена, когато се отделиха. — На това му се вика бързо мислене. Аз дори не чух, че приближава кола. — Тя се извърна да види как една червена спортна кола бавно се приближава към оградата и преминава през нея, след като бариерата се вдигна.

— Знаеш ли какво друго си мисля? — рече Патрик, като дишаше тежко. — Изглежда, хотел „Суини“ се оказва пресечна точка на много пътища. Мисля, че можем да отидем там и да се заверим — исках да кажа да проверим.

— Добра идея — отвърна Дивайн. — Особено сега, когато вече се чувствам леко неспокойна да се прибера в апартамента си. Нека да вземем стая в „Суини“ и да видим какво можем да открием.

Стая? — помисли си Патрик, а сърцето бясно затупа в гърдите му.

— Супер! — рече той и преглътна.

— Я чакай! — каза рязко Дивайн.

„По дяволите“ — помисли си той.

— Тази кола се отпрати към „Звездна нощ“. И гледай — Корделия излезе навън, за да я посрещне.

Патрик се наведе напред, за да вижда по-добре. Лицето на Корделия беше наведено надолу, изглежда, че разговаряше с някого под нея. После тя спря и взе едно малко дете на ръце. То беше пълничко, едва проходило фарфалаче, момченце. Тя го прегърна здраво, а от спортната кола изскочи един мъж и се качи на борда на яхтата. Той грабна малкото момченце от нея и го разлюля във въздуха, а после го взе в една ръка и се наведе да целуне Корделия.

— Кой е той? — промълви Дивайн, когато и трите силуета на палубата се сляха в един.

— Обърни се! — започна Патрик да подканва шепнешком непознатия. — Хайде, приятел. Обърни се да ти видим лицето.

Без да се обръща, мъжът прегърна Корделия през раменете и тримата тръгнаха към каютата.

— Кой си ти? — извика Дивайн.

Мъжът се поспря на прага, за да погледне към пристана, и тогава за част от секундата лунната светлина го огря, съвсем навреме, за да освети лицето на Морган Хайтауър, който вече се прибираще с любовницата си и детето вътре.

ГЛАВА 8

— Трябва да се качим на тази яхта — каза Дивайн.

Патрик се нацупи, като преглътна протеста, който беше на път да се излее в хленч. Яхта? А какво стана с идеята за хотел „Суини“? Какво стана с идеята за чисти чаршафи и топло гъвкаво тяло, което до някаква степен щеше да го обезщети за всичките унижения, които трябваше да изстрада, и да отвлече ума му от болката фантом, която все още усещаше в липсващия си пръст? Но после той установи, че чевръстата адвокатка е абсолютно права. Тази възможност беше от твърде съдбоносно значение, за да бъде подмината: мистериозната Корделия беше свързана със сина на Артър Хайтауър, както и вероятно с разпарчетосаното тяло на Джо Келъг, натикано в сандъка.

Патрик неохотно отвърна:

— Добре, добре. Но как ще...

— Чакай малко — прекъсна го Дивайн. — Аз не мога да отида. Няма начин да отида.

Надеждата още веднъж поникна в сърцето и в някои други органи на Патрик. Може би все как щяха да се върнат на идеята за хотел „Суини“.

— Морган Хайтауър ме познава — каза Дивайн, замисли се за момент и с неподправена изненада установи колко известна я беше направило това дело. — *Всички* ме познават! По-добре е да отидеш сам.

— Моля? — отвърна Патрик. Той се втренчи нещастно в заледения паркинг, всичко беше заринато с кишав сняг. А беше и гладен. Кракът и простатата му пулсираха. Беше февруари. Кой глупак би тръгнал да плава с яхта през февруари? Някъде там можеше да има и айсберги, по дяволите.

Мислейки на глас, Дивайн повтори:

— Да, по-добре да отидеш сам. Защото ти си, нали знаеш...

„Защото аз съм *какво?*“, помисли си Патрик, изпитвайки някаква смесица от наранено честолюбие и самоирония. Защото аз съм никой?

Дали това си мисли тя? Защото никой няма да разпознае някакъв смотаняк, който никога не е свършил нещо като хората и току-що е бил уволнен от идиотската си работа? Това ли иска да каже тя за мен? С разтуптяно сърце, той вътрешно се запени от тайно негодувание. Те се бяха целунали. Бяха се гушили в скутовете си и бяха стигнали до разговори за чийзбургери. И след подобна интимност, тя го беше нарекла *никой*?

После си спомни, че Дивайн не се беше доизказала. *Сам* се беше нарекъл *никой*.

— Защото ти си... нали разбираш... репортер — добави тя.

Патрик премигна. После се усмихна и за един кратък момент се почувства истински смел. Да! Той беше репортер! Нямаше на кого да предава репортажите си, но това не беше толкова важно. Главното беше, че има история, и щеше да я разнищи. Това бяха много хубави и важни неща и те му даваха някои привилегии. С новопридобита увереност той се приближи до Дивайн Макгий да я целуне отново. Но неговата настойчивост и нейното смущение донякъде му попречиха да уцели устните ѝ. Той засмука бузата ѝ и усети косата ѝ по врата си. После, като че ли отиваше на война, Патрик отвори със замах вратата на колата и се изнесе театрално. Но четирипръстият му крак се поогъна и донякъде развали героичния ефект от цялата постановка.

Щом се озова навън в мразовитата нощ обаче, куражът му скоро се изпари. Испита непреодолимо желание да се шмугне малодушно обратно в колата, преди Дивайн да е потеглила и всичко да бъде загубено. Но вместо това се насили да тръгне напред, като обмисляше стратегията си на действие в движение. Припомни си, че се намира в бастиона на привилегированите. На места като яхтклуб „Комодора“ всеки признак на неувереност би предизвикал поток от съмнения и презрение. Единственото, което трябваше да направи, е да върви изправен и да крачи така, сякаш е собственик на клуба. Въпреки евтините му дрехи. Въпреки пълното му невежество по отношение на яхтите. Въпреки всичко.

Той прекоси с изтръпнали от студ крака заледения паркинг. Дъхът му излизаше на пара, в ноздрите му пареше. Но сигурно изглеждаше поне малко внушителен, защото момчетата, които паркираха колите, го поздравиха, когато изкуцука покрай тях. Ободрен от тяхното сервилничене, той продължи към пристана, където бяха

привързани яхти за милиарди долари. „Успех“, „Завоевание“, „Ловец на мечти“. Повечето от яхтите бяха тъмни и с покрити с брезент трапове. Явно собствениците им имаха достатъчно мозък, за да не ги използват в разгара на зимата. Само флотилията на откачените Хайтауърови изглеждаше обитаема. Докато минаваше покрай празното котвено място, на което доскоро беше привързана „Сребърно момиче VI“, на Патрик му се стори, че долавя дъх на джин. Но не, това беше невъзможно; това беше просто превъзбуденото му въображение...

Ускори ход и продължи към „Звездна нощ“. Но напереността му повяхваше с всяка крачка. Стойката му се попрегърби и той все по-малко приличаше на гостуващ адмирал и все повече се превръщаше в това, което всъщност си беше — натрапник, неканен гост, парвеню. Но когато стигна до яхтата, в която Морган Хайтауър, Корделия Бакстър и малкото им копеле се бяха срещнали, той вече съвсем целенасочено се спотайваше в сенките, извън светлините на уличното осветление, и дишаше тежко и напрегнато като някой крадец.

Постоя неподвижно за известно време. Не се виждаше нищо, не се чуваше нищо. Яхтата беше моторна и имаше само една каюта. Беше дълга може би седемнайсет крачки. Високите бордове препречваха гледката му към вътрешността; затъмнените стъкла на стълбището към кабината заглушаваха всички звуци. Той погледна назад през рамо, после се осмели да пристъпи на трапа. От тази позиция до него от кабината достигаше мека жълта светлина и дразнеше любопитството му. Направи още една крачка, после още една и за своя собствена изненада откри, че се намира на мостика, близо до руля.

Като се прикри в една сянка, Патрик започна да наблюдава сцената в кабината отдолу. Тя го поразил с обезкуражаващата си идиличност, с буржоазния си уют. Малкото копеленце си играеше с конструктор „Лего“, Морган и Корделия седяха един до друг на кожено канапе и отпиваха от коктейлите си, както Ози и Хариет пиеха мляко. Виждаха се и един як мъжага, който явно беше капитанът, екипажът и стюардът, който подреждаше хапки в една чиния... Всичко навяваше уют. Не беше точно материал за „Пулицър“.

Патрик реши да се промъкне назад по пътя, по който беше дошъл, и да се пробва още веднъж да примами Дивайн в хотел „Суини“. Но точно в този момент Морган Хайтауър направи някакъв жест към своя капитан под наем. Капитанът сви рамене, после навлече

палтото си и се отправи към стълбата, която водеше към палубата. Без да се замисля, Патрик започна да действа. В кокпита на яхтата имаше няколко пейки. Те бяха скрепени една за друга; седалките им всъщност представляваха капаци на багажни отделения. Патрик бързо вдигна един от тях и се мушна вътре. И сякаш затваряше собствения си ковчег, той успя да хлопне капака точно когато капитанът излезе на палубата.

Минута по-късно двигателите заработиха.

Патрик започна да се намества по-удобно на фона на бръмченето и вибрациите на дизелите. Оказа се, че е невъзможно. Беше насаден наскреп намотките на едно въже и разни фендери, дебели като мортадели. Беше ужасно студено. Беше непрогледно тъмно — като не се брои светлината, навлизаща през вентилационния отвор, който гледаше към главната кабина. Като се примъкна до него, Патрик откри, че може да вижда между решетките, въпреки шума на двигателите, звуците от кабината достигаха до него. Той приклепна, когато въжетата се освободиха и „Звездна нощ“ се понесе по ледените, зловонни води на Ийст ривър.

Патрик гледаше как Морган и Корделия привършват питиетата си. После, като подрънкваше с останалото в чашата му кубче лед, Морган рече:

— Гладна ли си?

Корделия сви рамене. Като много жени, които търгуваха с красотата си, тя не беше склонна да признае, че тялото ѝ практически се нуждае от храна.

— Хайде де — започна да я придумва любовникът ѝ. Той кимна с глава към сандъка от „Макгинти“ и продължи дяволито. — Имаме много специално месо.

„О, не!“ — рече си Патрик. Очите му почти изскочиха през тесните решетки на отвора. Нима е възможно? Е, наистина народът е казал, че богатите са кръвопийци... но чак пък канибали?

— Страхотни бифтеци от заден бут — каза Морган.

„О, божичко!“ — изстена наум Патрик. Преко сили той си припомни задните части на Джо Келъг, курдисани на столчето му на бара. Съвсем неканена го споходи мисълта, че вероятно този задник ще да е доста крехък, като се има предвид, че през повечето време адвокатите си седят на задниците. Също така неканен в ума му се

промъкна и един стих от стария Джефри Дамър: *Толкова много мъже, толкова малко място във фризерите...*

— Има и чудесен хотдог за Джуниър — рече Морган и се обърна с тъпа физиономия към своето копеленце: — Ам, ам!

На Патрик му се догади: дали от гледката, или от бебешкия на Морган, не беше много сигурен.

Наследникът на Артър Хайтауър се надигна от канапето и отиде до сандъка за месо. Отвори го. Капакът пречеше на Патрик да разбере какво има вътре. Той опъна врат, за да види, като очакваше... какво? Голямо кървящо парче от задните бузи на Келъг? Как би могъл да разпознае, извадено от своя контекст, парче от нечий задник? Да не би да приличаше на нещо като руло „Стефани“ или на крем нишесте? Както и да е — когато Морган се обърна, кандидат-репортерът много ясно можеше да види какво държи в ръката си той. Беше... говеждо. Или поне приличаше на говеждо. А също и един хотдог, който приличаше единствено на хотдог, ако трябва да парафразираме Фройд.

Патрик си отдъхна. Но облекчението му като че ли беше примесено с доза разочарование. Те не се канеха да ядат Келъг. Тогава какво правеше той тук? Защо се беше намъкнал в този тесен капан? Да гледа вечерята на едно семейство?

Сега времето започна да тече много бавно. Нескрепеното с брак семейство си сготви и се наяде. Треперещ и гладен, наред въжета и разни буфери, Патрик не откри никаква романтика в пътуването с яхта. Най-накрая вечерята приключи и чиниите бяха измити. После се случи нещо, което привлече още веднъж вниманието на гратисчиата.

Морган Хайтауър подаде глава нагоре по стълбата към палубата и извика капитана да слезе долу и да му помогне за минута. Двигателите намалиха оборотите и спряха. След момент можеше да се види как Хайтауър и капитанът мъкнат сандъка за месо към стълбите, които водеха към мостика.

Патрик беше объркан. Вечерята беше изядена. Менюто беше бьоф. Трябваше ли да разбира, че останките на Келъг са били вътре заедно с говеждото? Що за шантава поръчка беше това? Един труп, две пържоли от бут и един хотдог...

Очните му ябълки почти се промушиха през отвора, докато ги гледаше как изкачват стълбите. Но след това те тръгнаха към мостика и излязоха извън зрителното му поле. Това беше нетърпимо — да

стигне чак до тук, да понесе толкова много, а накрая да пропусне главното събитие. Патрик се извърна с мъка на една страна. Удари силно по резето, което придържаше капака на товарното отделение със замръзналите си пръсти. Отвори го рязко и съзря невероятна гледка: ивица нийоркско небе, а недалеч от тях една самотна яхта плаваше в иначе пустата река. Двама мъже размахваха сандъка за месо, като се опитваха да му придадат достатъчно начална скорост, за да изхвърчи през борда.

Морган Хайтауър каза:

— Едно...

Якият капитан каза:

— Две...

Двамата заедно казаха:

— Три!

И тежкия сандък от „Макгинти“ полетя към небето. Той прехвърли перилата на яхтата, но направи едно салто и докато го изпълняваше, капакът му изтреця и се отвори. Сандъкът застина в невероятна пауза, когато достигна най-връхната точка на своя полет, и тогава от него се изтърколи една глава. Лицето на главата имаше смаяно изражение. Към нея все още се крепеше част от врата и един къс участък от трахеята, езофагуса, стърчеше отдолу като някакъв електрически кабел или маркуч за поливане.

Патрик изхълца, защото му се догади. Звукът беше толкова силен, че можеше да се чуе въпреки плясъка, с който телесните части и сандъкът паднаха във водата.

Другите двама се обърнаха в неговата посока. Злощастният Патрик затръшна капака на своето скривалище, но беше твърде късно. Якият капитан го отвори, бръкна вътре и извлече гратисчията за палтото. Патрик се опита да се задържи на крака, но неговите изстрадали и вкочанени от студ пръсти не му позволиха.

— Кой си ти, по дяволите? — попита Морган Хайтауър.

Патрик не можеше да обели и дума. Отрязаната глава още плаваше пред очите му. Той смотолеви само:

— А, бъъ, ох...

— Божичко, тук навън е много студено — рече наследникът на Хайтауър, като че ли едва сега беше забелязал тази подробност.

— Тъъъъ, бррр, въъх...

Капитанът погледна към шефа си. В очите му се четеше ням въпрос, касаещ участието на имбецилния гратисчия. Морган Хайтауър само кимна.

Патрик усети как изхвърча от прегръдката на капитана над борда на яхтата и надолу, надолу към кирливата ледена вода на реката, вероятно за да се присъедини към безчислените трупове — цели и разчленени, които вече се бяха натрупали като градски отпадъци по дъното — труповете на самоубийци и на разни други типове — такива, които бяха последвали полета на лястовицата от бруклинския мост, и други, които носеха циментови обувки. Ийст ривър си е традиционно място за умирање — помисли си Патрик, преди да загуби съзнание.

— *За кого бих тез, празно място, понесъл?* — рече Хенри Клотие.

— Теговини — отговори Дивайн Макгий.

— Ама аз още не съм казал колко букви е — каза нощният пазач на „Милър — инструменти и железария“.

— Вярвай ми — отвърна Дивайн. — Теговини е. Това е Шекспир.

Със своята склонност към интелигентни жени Клотие беше впечатлен.

— Става — каза той, устните му мърдаха, докато броеше квадратчетата. — Какво е това „теговини“?

— Нямам идея. Никой няма. Може би дори Шекспир не е имал. Но виж какво, Хенри. Аз не дойдох да решавам кръстословици.

Всъщност тя беше дошла в „Милър — инструменти и железария“, защото това беше единственото, което можа да измисли, и вероятно можеше да се окаже полезно. Чака на паркинга на яхтклуба, докато „Звездна нощ“ освободи въжетата и потегли, отвеждайки Патрик със себе си. Докато я гледаше как отплава, Дивайн изведнъж се почувства празна и безпомощна. Клиентката ѝ беше офейкала. Единственият ѝ съюзник — чиято неочаквана целувка се рееше из съзнанието ѝ — беше завлечен господ знае накъде. Е, тя можеше поне да научи нещо повече за многоликата Корделия.

Но Хенри Клотие все още мислеше за „теговините“.

— Може би са някакви мънички пръдни? Само че безшумни?

— Може би — допусна Дивайн. — Хенри, Патрик ми каза, че ти си започнал с тези кръстословици, за да впечатлиш Корделия. Вярно ли е?

— Аха — отвърна той лаконично. Двамата седяха в мъничкия му офис. Една кабинка с инсталирани навсякъде монитори, които потвърждаваха, че никой не се беше вмъкнал вътре. Разбира се, че не беше. В „Милър — инструменти и железария“ нямаше нищо, което да става за крадене. Та къде би могъл някой да скрие един двутонен струг например.

— Ама аз си мислех, че Корделия току-що е скъсала с теб — започна натиска адвокатката.

Хенри прехапа устна, сякаш за да потисне някаква силна скръб.

— Не съм убеден, че това е краят. Освен това, изглежда, вече съм пристрастен към тия тъпи кръстословици. А, ето още едно: *Ако, празно, отмие морето...*

— Буца пръст^[1].

— Вижте, мис — каза Хенри. — Не е хубаво така. Никога не съм твърдял, че съм най-умният. Аз съм просто един трудов човек, който се опитва да работи върху себе си.

— Ако буца пръст отмие морето — каза Дивайн. — Джон Дън.

— Ей, ама ти си същински факир. Имаш ли си гадже?

— Да — излъга Дивайн. — Имам. А вие с Корделия как се срещнахте?

Очите на Хенри се заряха замечтано.

— Предполагам, че може да се нарече съдба.

— Предполагам, че по принцип всичко може да се нарече съдба — каза Дивайн. — Нали точно затова я наричат съдба. Не може ли да си малко по-точен?

Пазачът въздъхна:

— Не знам, Макгий. Малко е объркващо. Истината е, че тя като че ли искаше да си върне на някого.

— Да си върне?

Хенри започна да се върти неспокойно и потърси убежище в кръстословицата си:

— Чакай — каза той. — Тук има едно дълго. *Любимото блюдо на журналистите?*

— Прясна новина — каза Дивайн. — Хенри — да си върне за какво?

Хенри остави молива и издиша бавно.

— Добре, добре. Обикновено — започна той, — когато ми свърши смяната тук, аз отивам в „Суини“ да пийна едно преди лягане. Срецнах Корделия в бара на хотела късно през нощта, беше зарязана от някой друг. Беше объркана. Полупияна. Разплакана. Точно затова беше странно. Аз не се заблуждавам — тя никога не би ми обърнала внимание, ако не я бях срещнал толкова уязвима.

— Кой я беше зарязал, Хенри? С кого е била?

— Не знам. Тя не каза име. И аз не я попитах.

— И вие никога вече ли не говорихте за това?

— Е — каза той, — минало-минало.

Дивайн поразмишлява за момент, като мислеше за Корделия с дълбоко неодобрение и може би само с капка завист. Тя беше любовница на Морган, освен това бе имала още някакво гадже и *освен това* се беше свалила с нощния пазач същата нощ, в която оня я беше зарязал?

— Хенри — каза тя, — спомняш ли си коя нощ беше?

— О, да — отвърна той. — Много добре помня. Беше четвърти ноември.

— Четвърти! — възкликна Дивайн. — Не беше ли това нощта, в която си видял Артър Хайтауър...?

— Да — каза Хенри. — Казах на Патрик, че аз съм завел Корделия в „Суини“. Малко го послъгах, за да си запазим тайната. Но истината е, че тя беше започнала вечерта с някой друг и я завърши с мен.

— Но ти не знаеш с кого?

Вбесен, дребният пазач сви рамене и се върна към кръстословицата си. Адвокатката пробва друг финт:

— Някой казвал ли ти е, че изглеждаш точно като Робърт Рътлидж?

— Като кого?

Дивайн успя само частично да пребори раздразнението.

— Не четеш ли вестници?

— Разбира се, че чета. Спортните страници. И кръстословиците.

— Но не и бизнес страниците?

— Те какво общо имат с мен? — каза Хенри.

Провалът ѝ вече беше ясен, тя въздъхна високо и стана да си тръгва.

— Преди да си тръгнеш, мис — може ли още една дума? *Нечия жена*. Четири букви. Последните са *е-л-я*.

Дивайн се замисли само за миг и каза:

— Леля.

— Ама че глупости — каза пазачът. — Имаш ли гума?

В толкова студена вода, като тази на Ийст ривър през февруари, едно човешко същество, дори и да не се удави, ще умре от хипотермия за около седем минути. Но тук не се отчита факторът мръсотия. Някога забелязвали ли сте как плувците, които прекосяват Ламанша, се цапотят с вазелин? Това не е просто промоция на продукта или нещо от сексуално естество. Петролеумът съхранява телесната температура, като външен пласт изкуствена мазнина.

Нещо подобно се случи и докато Патрик Розуел млатеше и пухтеше по повърхността на водата. Отвратителното лепкаво нещо — отпадък от архаичните влекачи, кланиците на Куинс и асфалтовите бази в Бронкс — го покри от лицето до пръстите на краката, като го запечата в полуамнионна^[2] слуз. Говорете каквото си искате за замърсяването, но то спаси живота на Патрик, като му осигури още няколко минути живот, така че когато яхтата, която беше забелязал от палубата на „Звездна нощ“, приближи към него, той все още дишаше — едва-едва. Беше престанал да хвърля къчове и да пици. Беше се отпуснал напълно неподвижно, отказал се от всичко друго, освен от дишането.

Малко по малко изпаднаше в някаква тъжна, прохладна еуфория. Някак си осъзна, че смъртта може да бъде по-сладка от живота. Точно тогава една кука се закачи за подмишницата му и той почувства, че нещо го дърпа силно и го повлича, а тялото му започва да пори водата като същински делфин. Реши, че го влачат на буксир към Рая.

Но не беше така. Беше извлечен на мостика на една яхта, където няколко развълнувани мъже се опитваха да установят дали е още жив и какво, по дяволите, да правят с него. Усети една ръка да докосва югуларната му вена. Друга натисна корема му: смътно усети, че

повръща вода. В полукоматозното си състояние Патрик не можеше да говори, не можеше да си отвори очите, но все още доста ясно чуваше всяка дума на мъжете:

— Това, което трябва се да направи — обяви един баритон, — е да го съблечем гол и някой да легне в леглото до него.

— Ти го направи, Джо — каза друг мъж. — Чух, че си падаш по тия неща.

— Не се отказвай, преди да си опитал.

— Ха, ха, ха!

Една неясна мисъл се роди в главата на Патрик: „Аз тук умирам, а те си правят гей майтапи...“.

Тогава чу някаква жена да казва:

— Каква е тая суматоха?

Всички се опитаха да обяснят в един глас.

Жената каза:

— О, боже! Свалете го долу, свалете го долу.

Патрик усети, че го носят. После усети, че го събличат и го слагат в легло. Почувства обгръщащата го топлина, постепенно осъзна, че някой лежи до него, че нечии ръце са го прегърнали и едно коремче се притиска към неговия собствен корем. Нямаше никаква представа колко дълго са лежали така. Постепенно се стопли достатъчно, за да започне да трепери. Зъбите му се разтракаха и малко след това започна да стене. Нещо подобно на съзнание започна да се заражда отново в главата му. Очите му все още бяха затворени, той ридаеше.

Жената до него го погали по главата и каза:

— Вече всичко е наред. Всичко е наред.

Патрик вече беше дошъл донякъде в съзнание. Дотолкова, че да осъзнае колко близко е бил до смъртта. Дотолкова, че да разбере, че лежи гол в легло и до него има гола жена. По някаква причина се замисли за трагедията и триумфа на съомгата. За мразовитото и отчаяно плуване срещу течението, за да си хвърли хайвера. За секса, който означава едновременно и смърт, и крайна победа. Ей богу, той беше извършил своето отчаяно плуване. Беше си заслужил малко екстаз. Помръдна експериментално с бедра. Съкреватничката му не се отдръпна и той се окуражи. Все пак това си беше въпрос на смелост. Или на липсата ѝ. „Смелостта ми няма да нарасне особено, ако съм

буден — помисли си Патрик. — Може би, ако тя сметне, че съм в кома, ще ми позволи да...

Той остана със затворени очи. Изстена, когато се претърколи върху нея. Джулия Хайтауър, която не се беше чувствала така жива от години, бе благодарна да приеме всеки признак на подобрене у този нуждаещ се непознат, без значение какъв беше той.

---

[1] Дивайн казва clod, която на английски означава както „буца пръст“, така и „глупак, дръвник“. — Бел.пр. ↑

[2] Амнионна е вътреутробната течност, която предпазва зародиша. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 9

За първи път от много време насам Джулия Хайтауър не изпитваше нужда от пиене. Но дори и да изпитваше, не би имала сили да си го поиска.

Тя се извъртя на една страна и започна да изучава младия мъж, когото капитанът на „Сребърно момиче VI“ беше измъкнал от ледените нокти на Ийст Ривър. Нейният речен Казанова се беше отрязал след първото им яростно съвкупление и тя не бе разбрала името му. Когато той отново се беше събудил, Джулия бе изгубила интерес към всичко останало, освен към дирещите му ръце, търсец език и забиващо се копие.

Патрик изстена и отвори бавно очи. Джулия прокара пръст по гърдите му.

— Ти ме спаси — каза той.

— Бих казала, че ти напълно ми се отплати — отвърна Джулия. И наистина, ентузиазираното любене на Патрик я беше сгряло точно толкова, колкото тя беше сгряла него с тялото си.

— Къде съм?

— Невредим и в безопасност на моята яхта.

Патрик седна в леглото.

— Като че ли твоята яхта се движи.

— Точно така, любов моя. Тя ни отнася към една топла и безгрижна земя, където можем да прекараме дните си, наслаждавайки се на жаркото слънце, а нощите си... Хм, ще те оставя сам да помислиш за тях.

Завесите в кабината бяха спуснати, а светлините изгасени. Докато се гърчеше в огъня на страстта, на Патрик не се беше удало да разгледа добре тигрицата, с която споделяше леглото. Но сега, когато очите му започнаха да привикват към тъмнината, неговата спасителка му се стори позната.

— Познавам ли те? — попита той.

— Защо питаш? — отвърна нервно Джулия.

Патрик сбърчи вежди, когато свърза чертите на жената с името ѝ, така както свързваше условията с отговорите при съставянето на кръстословица.

— Джулия Хайтауър!

— И какво, ако съм! — отвърна треперливо Джулия, ужасена, че нейната мъжка русалка може да напусне любовния им аквариум, щом разбере, че влязъл в сексуално съприкосновение с една известна предполагаема убийца.

Патрик взе ръцете на Джулия в своите.

— Тогава бих могъл да ти помогна.

Джулия беше объркана.

— Как ще ми помогнеш?

— Като изчистя името ти.

— Но как ще го направиш?

— Разследвах убийството на твоя съпруг и разкрих някои доста обезпокояващи факти.

— Че защо си разследвал убийството на Артър? Да не си детектив?

— Не, репортер съм.

Устата на Джулия се отвори от ужас.

— О, не, не бива да се притесняваш. Аз все още не съм истински репортер. Макар че се надявам да стана, щом разплета тази история. Всъщност продавах рекламни карета в „Газет“, преди да ме уволнят. Във всеки случай, мисля, че разкрих един заговор, който има за цел да те обвини в убийството на Артър Хайтауър.

— Заговор? Но кой...?

— Не съм сигурен, но трябва да си много внимателна. Хората, замесени в него, няма да се спрат пред нищо. Те ми отрязаха кутрето на единия крак...

— Кутрето ти! — възкликна Джулия ужасена.

Патрик кимна.

— И се опитаха да ме удавят, когато ги видях да се отърват от отрязаната глава на Джо Келъг.

— Джо! Обезглавен!

Патрик стисна треперещите ръце на Джулия и каза:

— Не се притеснявай. Ние ще стигнем до дъното на тази история.

— Какво искаш да кажеш с това „ние“?

— Ако работим заедно, можем да разбудим тази мистерия, да докажем невинността ти и да спечелим за мен наградата „Пулицър“.

— Единственото, по което смятам да работя, е тенът ми — каза тъжно Джулия. — Отивам в Панга Нуе, където цари вечно лято и островитяните не екстрадират.

Тя прокара ръка през косата на Патрик и го целуна страстно.

— Забрави за тази глупост и ела с мен.

— Не можеш да избягаш.

— А защо да се връщам? Заради студена и ветровита къща, две неблагоприятни деца и бъдеща екзекуция?

— Но ако избягаш, всички ще си помислят, че си виновна. Ще спрат да търсят истинския убиец. Трябва да обърнеш яхтата, преди полицията да е разбрала, че се опитваш да офейкаш.

— Не се надявай.

Патрик прегърна Джулия през раменете и усети как бясно бие сърцето ѝ.

— Но ние едва се срещнахме, Джулия. Не искам да те загубя.

И това си беше истината. Да целуне Дивайн Макгий си беше доста приятно, но той никога не беше преживявал любовна нощ като тази, която прекара с Джулия Хайтауър. Наистина сексуалният му опит беше ограничен и обстоятелствата, съпътстващи любовната им среща, бяха крайно необикновени, но сексуалните акробатики на Джулия накараха косата му да щръкне, а пръстите на краката му да се накъдрят — и деветте.

— Ами какво ще кажеш за разликата във възрастта, любов моя?

— Любовта не познава прегради, сладката ми.

— О... — Джулия се запъна и добави: — Ама аз дори не ти знам името.

— Аз съм Патрик. Патрик Розуел.

— О, Патрик! — изстена Джулия.

Патрик усети как гърдите ѝ се издуват и после чу въздишката ѝ.

— Ти вече не си сама, Джулия. Сега можеш да разчиташ на мен. Заедно ще ги разбием.

— Страх ме е — каза Джулия, а ръката ѝ се промуши между телата им. — Прегърни ме силно.

Очите на Патрик се изцъклиха и той започна да диша накъсано.

— Кажи ми пак как ще ги разбием — прошепна Джулия.

Снегът валеше на парцали, докато Дивайн караше на връщане от „Милър — инструменти и железария“, и тя трябваше да внимава в пътя. Точно затова не забеляза колата, която я следеше още откакто беше потеглила. А когато не се съсредоточаваше върху пътя, Дивайн се опитваше да измисли следващия си ход. Имаше нещо, което знаеше, че трябва да направи: да предотврати следващото заседание на съда. Изглежда, че Джулия беше офейкала. Ако не се появеше, съдия Харди щеше да отмени гаранцията ѝ и тя щеше да бъде смятана за беглец. Всеки съдебен състав щеше да приеме бягството като доказателство за вина и Джулия можеше да се сбoguва с шансовете си за оправдателна присъда. Но как да спре делото? Изведнъж ѝ хрумна, че има някой, който можеше да е склонен да ѝ помогне. В това се криеше голям риск, но тя реши да го поеме.

Дивайн шофираше към апартамента на Трент Балард с надеждата, че той ще се съгласи да задържи хода на делото, докато тя се свърже с Джулия и опита да я придума да се върне. Ако това не успееше, беше решила да отиде при съдия Харди и да иска отмяна на процеса. Щеше да го информира за любовната им забегка с Трент на конференцията и да претендира, че ще се създаде конфликт на интереси, ако той продължи да води обвинението. Щеше да обясни на съдията, че назначаването на Трент в последния момент я е изненадало и ѝ е отнело известно време да проучи етическите последици от това. Съществуваше опасност Трент да пожелае да направи забегката си с Дивайн всеобщо достойние в съда. Фукането с джакузи-приключението би допринесло за репутацията му на голям сваляч. Но Дивайн се надяваше, че той ще бъде достатъчно голям джентълмен и ще се съгласи това да си остане само в кабинета на съдията и пресата да не научи причината за прекратяването на делото. Откри място за паркиране в пресечката до апартамента на Трент. Затича през снега и когато стигна до навеса на фойето, цялата беше покрита със снежинки. Апартаментът на Балард беше на последния етаж. Дивайн взе асансьора. Изненада се, когато намери вратата на жилището отворена. Помощник областният прокурор седеше на канапето и се взираше в нещо. Дивайн влезе в апартамента.

— Трент? — повика го тя.

Той вдигна поглед и Дивайн видя, че е изплашен.

— Убили са го.

Погледна натам, накъдето се беше вторачил Трент, и устата ѝ зина от ужас. В средата на всекидневната имаше една поставка за настолна лампа и Бък, любимият заек на Трент, се люлееше напред-назад, провесен на нея. На гърдите му беше забодена бележка:

Предупреден си.

Докато бяха в джакузито, Трент беше разказал на Дивайн за Бък. Неговата привързаност към пухкави животинки я беше съблазнила и в разгара на страстта той наистина я беше нарекъл „моето малко зайче-байче“.

Дивайн затвори и заключи входната врата, после седна до Трент на канапето. Прегърна го през раменете и когато той не направи никакъв опит да ѝ пусне ръка, тя разбра, че скръбта му е искрена.

— Кой направи това? — попита Дивайн.

— Бях глупак, Дивайн — каза Трент. — Аз си го докарах на главата.

— Това има ли нещо общо с убийството на Артър Хайтауър?

Трент кимна. Дивайн го обърна към себе си, като го държеше за раменете, и го погледна в очите.

— Какво си направил? — попита тя.

Трент осъществи контакт с очи за момент, но после главата му кльомна.

— Не мога да ти кажа.

— Защо?

— Ако това се разчуе, с кариерата ми е свършено, пък и мога да те изложа на опасност.

— Трент, дойдох да говорим за делото на Джулия. Има много неща, които не знаеш. Сигурна съм, че Джулия е накисната за убийството на Артър, но не знам кой стои зад него. Ако съберем това, което знаеш ти, с това, което зная аз, може би ще можем да разрешим този случай.

Трент помисли върху думите ѝ, после въздъхна.

— В деня, в който обявиха, че аз ще поема това дело, Мерилин Хайтауър се приближи към мен, докато разхождах Бък — започна той. — Нямах никаква идея коя е, но тя беше така разкошна, секси и каза само хубави неща за Бък. Е, от дума на дума, стигнахме до тук. Докато правехме... е нали знаеш, тя измъкна от мен информация, че съм се захванал с делото „Хайтауър“. Попита дали може да види доказателството. Аз първо се опъвах, но тя ме придума. Вмъкнах я в кабинета си в два през нощта. Когато видях снимките от аутопсията, ѝ стана лошо или се престори, че ѝ прилошава. Когато се върнах с чаша вода, вече изглеждаше по-добре. По пътя обратно към апартамента ми, Мерилин ми разкри, че е дъщеря на Артър Хайтауър. Аз бях шокиран. Тя каза, че няма нужда никой да разбира, че е оставала сама с доказателството и загатна, че е направила нещо с него. Знаех, че с мен е свършено, ако кажа на някого за това. Миналата нощ Мерилин ме посети отново. Каза, че иска да направя нещо, когато делото се възобнови.

— Какво?

— Не зная. Отговорих ѝ, че не искам да знам какво и че няма да направя нищо. Тя каза да си помисля. После си тръгна. Малко покъсно някой се обади и заяви, че разполага с абсолютно доказателство, че твоята клиентка е убила Артър Хайтауър. Разбрахме се да се срещнем, но никой не се появи. После се върнах тук...

Трент не можа да продължи.

— Мислиш ли, че Мерилин стои зад това? — попита Дивайн.

— А кой друг може да е? — отвърна Трент.

— Мисля, че действат две групи.

Дивайн разказа на Трент за преоблечения убиец, който се опитваше да помогне на Джулия, и някои от другите неща, които беше научила.

— Значи мислиш, че хората, които не искат Морган и Мерилин да получат наследството, са убили Бък, за да ме сплашат да не помогна на Мерилин?

— Не знам. Мерилин не е сама в тази история. Сигурна съм. Хората, с които работи, може да са убили Бък, за да те принудят да направиш това, което тя иска.

Трент тъкмо щеше да каже нещо, когато забеляза, че топката на външната врата се върти. Той сложи пръст на устните си, прекоси тихо

стаята и вклини един стол под дръжката на вратата. В настъпилата тишина Трент и Дивайн чуваха как някой изкъртва ключалката. Трент посочи към спалнята си. Веднага щом влязоха в нея, той заключи вратата и отвори прозореца. Отвън имаше пожарна стълба. Дивайн наведе глава и изпълзя през прозореца. Връхлетя я леден вятър и я блъсна назад. Трент излезе след нея и затвори прозореца точно когато входната врата беше разбита. Той посочи надолу и Дивайн заслиза по заледените метални стъпала. Кракът ѝ се подхлъзна и тя започна да пада. Силните пръсти на Трент я сграбчиха за ръката и прекратиха полета ѝ. Тя пое дълбоко дъх и тръгна отново.

Трент беше точно зад нея, като я подканяше да върви по-бързо. Когато стигнаха до средата на стълбата, прозорецът на апартамента му се пръсна и парченца стъкло се смесиха с падащия сняг. Един голям отломък мина на косъм от бузата на Дивайн само защото тя успя да се извърти. Някой извика: „Ето ги!“. Дивайн погледна нагоре и видя двама мъже в якета и ски маски да се спускат след тях.

Тя заслиза по-бързо и увеличи дистанцията между себе си и преследвачите. Пресечката до дома на Трент беше съвсем наблизо. След малко можеха да скочат в снега и да изтичат до колата ѝ. Усети как в нея се разлива облекчение, което обаче веднага се превърна в страх. В единия си край пресечката беше задънена — свършваше до една сграда, а някой беше блокирал изхода към улицата.

Задоволили страстите си, Джулия и Патрик лежаха един до друг с преплетени ръце.

— Не мога да повярвам, че Артър е бил жертва на заговор — каза Джулия.

— Заговорите съществуват, Джулия, и ти си впримчена в един от тях.

— Но кой...?

— Синът ти — Морган, като начало.

— Морган! — Тя се изсмя. — Той няма нито мозък, нито енергия да заговорничи срещу някого.

— Може би подценяваш Морган. Той е човекът, който нареди да ме изхвърлят през борда на „Звездна нощ“.

— Но защо ще го прави?

— Видях го да пуска главата на Джо Келъг в реката.

— Морган е убил Джо?

— Не. Той вероятно е поръчал убийството, но съм сигурен, че един двуметров маниак в клоунски одежди, който обича да измъчва хора, е убил Келъг.

— Но защо?

— Чувала ли си за Робърт Рътлидж?

Джулия сбърчи чело и каза:

— Името ми звучи познато, но... не.

— Корделия, любовницата на Морган, е лична асистентка на Рътлидж.

— Морган има любовница?

— И незаконно дете, подозирам.

— Хм. Може би в Морган има повече, отколкото си мислех.

— Рътлидж е главата на „Хамър, Крейн и Рътлидж“, една фирма на Уолстрийт, която направи неуспешен опит да погълне „Петрол Хайтауър“. Опитът се провали, защото Артър го блокира. Смятам, че след смъртта на Артър Рътлидж ще пробва отново. Келъг беше адвокат на „Хамър и Крейн“. Ако те признаят за виновна, Морган и Мерилин ще наследят всичко, включително и контрола над „Петрол Хайтауър“. Мисля, че Келъг се е опитвал да накара Морган и Мерилин да продадат контролния пакет на Рътлидж. Корделия, любовницата на Морган, е започнала работа при Рътлидж. Смятам, че Морган я е придумал да бъде неговата къртица в „Хамър Крейн“.

Нещо от това, което Патрик каза, накара Джулия да се замисли.

— От думите ти излиза, че Морган и Мерилин имат най-голям мотив да убият Артър и да накиснат мен за това. Единственото, което ме свързва с убийството, е перлената огърлица, която той стискаше в ръката си, когато го намерихме. Но не само аз имам такава огърлица: Морган и Мерилин имат съвсем същите.

Чертите на Джулия застинаха в израз на решителност. Тя стана и извика на капитана:

— Обърни. Отправляме се обратно към брега.

Патрик се усмихна и каза:

— Знаех си, че няма да се предадеш и да избягаш.

— Убедена съм, че Морган и Мерилин са убили Артър — каза тя.

— Всичко, което трябва да направим, е да открием на кого от двамата

липсва една перлена огърлица, и ще намерим нашия убиец.

Сиси Хайтауър живееше в имението „Хайтауър“, но държеше апартамент в Бруклин на името на Жаклин Дюпре. Беше казала на Морган, че отива да види една приятелка в града и ще остане да спи в апартамента ѝ. На Морган изглежда не му пукаше за това. Всъщност той даже ѝ беше казал да остане колкото иска, което напълно устройваше Сиси, защото така можеше да бъде по-дълго далеч от него. Женитбата ѝ за Морган беше въпрос на интерес, но тя бе заплатила висока цена. Слава богу, че той съвсем не беше секс атлет. Тяхното любене придаваше нов смисъл на израза „да претупаш работата“.

За един шпионин беше много важно да поддържа формата си. Винаги, когато можеше, Сиси практикуваше Мо Пед — едно екзотично бойно изкуство, развито в джунглите на Того — както и вдигане на тежести, и бягане. Тази вечер тя беше тичала десет мили и прекосяваше Бруклинския мост на връщане към апартамента си. Беше облечена в черни ластични панталони и черен шушляк. На врата ѝ висеше свирка. Качулката ѝ беше вдигната и затулваше лицето ѝ. Стигна участък от моста, който тънеше в сянката на един от масивните стоманени пилони. Стефан Горс изскочи на пътя ѝ.

— Готини дрешки — каза той.

Сиси спря рязко. Тя винаги се удивляваше, как някой с ръста на Стефан, облечен толкова шантаво, както той обикновено се носеше, може да се движи така тихо и да мине незабелязан. После си спомни, че са в Ню Йорк, единственото място на земята, където идиотски облечените гиганти минаваха за нещо нормално.

— Господи, Стефан, изкара ми ангелите.

— Това беше целта — отвърна мъжът.

Той държеше пистолет със заглушител и дулото му сочеше точно между пицните ѝ гърди.

— Харесва ми екипировката ти — каза Сиси саркастично. Гигантската твар беше облечена в ластична ликра и перука, опъната назад в конска опашка. Щеше да е огледално отражение на Сиси — ако тя беше професионална баскетболистка.

Стефан посочи към маратонките ѝ „Найк“ и рече с лош мексикански акцент:

— Готини гуменетки, гринго. Харесват ми. Ще ми ги дадеш ли?

— *Съкровищата на Сиера Мадре* — отгатна Сиси.

— Добре, но това се брои само за една точка. Беше много лесно.

— За какво ти е патлакът?

Горе се усмихна садистично:

— Ще направим нещо, което винаги съм искал — ще си побъбрим хубавичко на някое усамотено местенце. Винаги съм смятал, че можеш да издържиш доста болка. Сега мисля да проверя.

„Ако успея да сваля тоя малоумник, значи мога да сваля всеки“ — помисли си Сиси и каза прелъстително:

— Не съм много велика в мъченията, но бихме могли да отидем на някое тихо местенце и да направим нещо друго.

Тя му смигна, но Стефан поклати глава и рече:

— Това не беше много убедително, Сиси. Съжалявам, аз имам заповеди от Организацията. Ако ти беше спазвала своите, вместо да се облажваш от плановете на Организацията за „Петрол Хайтауър“, нямаше да се налага да те убивам.

— Не може ли да измислим нещо? — заумолява го тя. — Какво да направя като се влюбих в Морган. Не можеш да ме накажеш за това.

Стефан се изсмя.

— Винаги си била влюбена единствено в себе си.

Сиси сграбчи връзката на свирката, която носеше на врата си.

— Давай, свири — изкикоти се Стефан, като отклони пистолета си в друга посока. — Кой ще те чуе?

Колите профучаваха твърде бързо, за да могат шофьорите да заподозрат, че между двете фигури, облечени в екипи за джогинг, става нещо нередно, а и наоколо нямаше никакви бегачи или колоездачи.

Сиси насочи свирката към Стефан и натисна скрития спусък. Един четирийсет и пет калибров куршум се заби в него, той залитна и се преметна с гръб през парапета на моста.

— Аста ла виста — провикна се Сиси след неговия бързо изчезващ силует. Понечи да се обърне, но спря, защото ѝ се стори, че чува Стефан да вика нещо в отговор с лош австрийски акцент. Това, което крещеше, звучеше като:

— Айл би Бах^[1].

Сиси беше объркана. Защо в предсмъртния си миг Стефан ще иска да бъде композитор на класическа музика? Може би вярва в

прераждането. Тя поклати глава. Всеки посреща смъртта по свой си начин.

Презареди свирката и се отправи към апартамента си. Ако Организацията беше наредила на Стефан да я измъчва и убие, тогава друг убиец щеше да подпали кънките към нея веднага щом станеше ясно, че той се е провалил. Трябваше да се евакуира незабавно.

Сиси ускори крачка и се замисли за следващия си ход. Беше тъй потънала в мисли, че не обърна внимание на факта, че не беше чула плясъка от падането на високия мъж в реката.

Шофьорът на Джулия паркира лимузината пред масивната дървена порта на имението „Хайтауър“. Джулия и Патрик бяха потънали в мисли по пътя от пристанището, та им трябваша няколко секунди, за да усетят, че нещо не е наред.

— Защо няма никакви светлини? — попита Патрик.

Джулия беше седнала на мястото, което не гледаше към къщата, и трябваше да опъне врат, за да види приземния етаж през тъмните стъкла.

— Густав — обърна се тя към шофьора, — моля те, придружи ни и си вземи пистолета.

— Добре, мадам — отговори широкоплещестият немец, който изпълняваше длъжността на шофьор у Хайтауърови.

Той отвори вратата на Джулия и Патрик я последва в шибачката снежна вихрушка. Шофьорът вървеше пред тях, докато стигнаха стълбите. Натисна входната врата и тя се отвори със скърцане.

— Вратата би трябвало да е заключена — каза Джулия. — Защо Харткорт не я е затворил?

— Не зная, мадам, но това не ми харесва — отвърна Густав. — Може би е по-добре вие да останете във фойето, докато аз проверя дали всичко е наред.

Той завъртя ключа на осветлението до входната врата и блясъкът на гигантския полилей обля фойето. Джулия ахна. Харткорт, икономът на Хайтауърови, беше сгърчен в подножието на стълбите, които се виеха към втория етаж. Густав коленичи до него и провери дали има пулс.

— Жив е — каза шофьорът. — Предлагам да се обадите на 911 и да извикате линейка.

Джулия отиде до телефона на масата във фоайето, докато Густав се качваше по стълбите към втория етаж. Тя вече беше извикала линейка, когато шофьорът ѝ се появи отново. Лицето му беше пребледняло.

— Какво има? — попита Джулия.

— Мисля, че е най-добре да дойдете горе и да погледнете — отвърна Густав.

---

[1] Става въпрос за култовата реплика на Арнолд Шварценегер от „Терминатор“ — „I’ll be back“ — „Ще се върна“, която произнесена от Стефан с типичния за Шварценегер австрийски акцент прозвучава като „I’ll be Bach“ — „Ще бъда Бах!“. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 10

Сърцето на Джулия се сви силно, което я шокира почти колкото самата сцена. Единственият ѝ син лежеше по гръб на дървения под в своето студио, крайниците му бяха грозно изкривени, а главата му почиваше наред локва кръв. Макар че Джулия не виждаше никаква рана, тя разбра истината още щом го видя: Морган беше мъртъв. Ужасната гледка на безжизненото му тяло жестоко контрастираше с изтънчеността на пейзажите и портретите, поставени по стативите и окачени по стените на ателието.

Морган беше мъртъв. Джулия инстинктивно извика и се хвърли към сина си. Тя коленичи до него и сграбчи ледената му ръка с любов, която ѝ се искаше да бе изпитвала преди, когато беше още жив. Очите ѝ се напълниха със сълзи, докато се взираше в профила му — зад ухото му се виждаха руси, детински къдрици. В ума ѝ неочаквано изникнаха сцени от времето, когато Морган бе малко момченце, един мисловен фотоалбум на дните преди пиенето да удави всички спомени — дори и щастливите: Морган, който се учи да се люлее на висящата люлка в двора; Морган, който тича по къси панталонки към езерото в летен ден; Морган, който си играе с водни боички, които си бяха останали и единственият му интерес.

— Морган — прошепна Джулия дрезгаво, вслушвайки се в емоцията и срама в собствения си глас. Срамуваше се от себе си, от поведението си като майка. Тя беше провалила Морган, беше провалила семейството си. Децата ѝ — *собствените ѝ деца* — се отчуждиха от нея. Нямах я майката, която да ги свързва, нямах го ядрото, което да ги обединява. Хайтауърови бяха семейство без сърце, и то само заради нея. Джулия потъваше в разкаяние, дълбоко като река и също толкова нескончаемо. Тя стисна ръката на Морган още веднъж, сякаш се опитваше да ѝ влее живот.

— Толкова съжалявам, Морган — прошепна, но знаеше, че това вече няма никакво значение. Алено петно цъфтеше в средата на гърдите му и кръвта се стичаше в локвата под него, изпълвайки

процепите на светлия дървен под. Тялото на Морган беше извърнато така, че дупката от куршума над сърцето му беше дискретно скрита от погледа на Джулия, и тя бе благодарна за тази малка милост. Не би понесла да погледне фаталната рана или кръвта, която се стичаше от нея на пода и продължаваше на малка вадичка до едно празно платно, опънато на шперлатова рамка. Още незапочнато, платното вече беше опръскано с червено. Кръвта на Морган.

Джулия отвърна поглед, като все още стискаше здраво ръката на сина си. Насилваше се да проумее това, което вижда, и да разбере как се е случило. Малък сив пистолет лежеше до Морган, точно до сгърчените в смъртта пръсти на едната му ръка. До оръжието имаше четка за рисуване с черна дръжка, а малко по-нататък — едно платно, надраскано с черна акрилна боя, очевидно със захвърлената четка. Буквите чернееха големи и жестоки като поличба, но Джулия не можеше да се насили да ги прочете.

Патрик, застанал малко зад нея, се наведе и се вгледа в платното.

— „Аз съм своята най-лоша картина — прочете той на глас. — Вкусът ми и чувството ми за време са ужасни. Страхувам се, че живях прекалено дълго. Прости ми. С любов, М.“

На Джулия ѝ се стори, че гласът на Патрик идва от много далеч. За момент картините наоколо като че ли започнаха да се движат като детска въртележка на селски панаир, която искреше с яркосини, червени и златни багри, замайваше я и караше сърцето ѝ да се свива.

— Това е прощална бележка — каза меко Патрик. — Предполагам, че Морган се е самоубил.

Самоубийство? Не беше възможно.

— Не — каза Джулия почти несъзнателно и Патрик я погледна със съчувствие.

— Това почеркът на Морган ли е? — попита я той и тя се насили да погледне към платното.

— Да.

— Това може ли да са негови думи, как се изразяваше той? „Страхувам се, че...“

— Да, но това няма нищо общо.

— Не мисля така. Той се е застрелял в гърдите, Джулия. Всичко го доказва. Наистина съжалявам — каза Патрик и сложи ръка на рамото ѝ.

Но това не можеше да бъде вярно. Джулия, която за първи път в живота си мислеше като майка, не искаше да повярва. Познаваше сина си и знаеше, че това не беше негово дело. Как е могла да го подозира в убийството на Артър? Морган не беше убиец, нито самоубиец.

— Ами Харткорт? Ако това е самоубийство, какво се е случило с него?

— Медиците току-що го отнесоха в болницата.

— Но нали все пак не е стрелял той? Като че ли някой е проникнал в къщата, стрелял е в Харткорт, дошъл е тук горе и е застрелял Морган.

— Не. Харткорт не е бил прострелян, Джулия. — Патрик докосна нежно рамото ѝ. — Ти се качи бързо горе и не можа да разбереш какво се е случило с него. Това не е убийство. Лекарите смятат, че е получил сърдечен удар.

— Сърдечен удар — повтори Джулия и смръщи чело.

— Да. Трябва да се е качил тук — може би след като е чул изстрела в студиото — и изненадата от самоубийството на Морган му е докарала сърдечен удар.

Джулия поклати глава и каза:

— Тогава как се е озовал долу?

— Може би се е опитал да слезе, за да стигне до телефона и да се обади на 911. В края на стълбите има масичка с телефон. Ти самата го използваша.

— Ами входната врата? — В главата на Джулия нахлуха много въпроси за случилото се. — Тя беше оставена отворена, като че ли някой я е разбил.

— Не видях никакви следи от разбиване, може би някой я е забравил случайно. Аз постоянно си забравям ключовете на вратата, като идиот. Освен това навън вилнее буря, може би вятърът я е открянал, ако не е била затворена добре.

— Но все пак — Джулия не можеше да спре да клати глава, сълзите ѝ продължаваха да се стичат. Тя стоеше коленичила до Морган и не можеше да пусне ръката му, — защо Морган ще се самоубива?

— Ако е бил замесен в заговор да те накисне за убийството, може да е почувствал разкаяние — продължи да разсъждава Патрик. — Може би си е променил намеренията. Никой не би бил щастлив от това, че накисва майка си.

Джулия потрепери вътрешно. За това, че е била толкова лоша майка, тя може би заслужаваше да иде зад решетките, но Морган не би се решил да я прати там, дори и после да се разкайва.

— Не. Не е това — рече тя.

— Защо не?

— Защото тази предсмъртна бележка няма никакъв смисъл. — Джулия посочи към надрасканото платно, а ръката ѝ трепереше.

Патрик я хвана нежно и се опита да я изправи на крака, но тя отблъсна грубо внимателния му жест.

— Какво има? Аз само се опитвам да помогна — рече той, а в очите му се таеше почти детска болка, която я трогна. Патрик всъщност си беше дете, почти на половината на нейните години. Той беше на възрастта на Морган. Джулия потръпна, осъзнала, че няма работа с толкова млад човек. Тя опита да изрови в душата си достойнството, така дълго крито в златната мътилка на уискито и отрицанието.

— Патрик — каза тя твърдо, — ако искаш да ми помогнеш, не бъди мой любовник. Бъди ми приятел.

— Какво? Как?

Объркването на Патрик беше очевидно и Джулия много внимателно подбра следващите си думи:

— Сигурна съм, че това не е самоубийство. Това е убийство.

— Но, Джулия, защо?

— Ако е имало някакъв заговор, може би Морган го е разкрил и е щял да го издаде. Може би е открил онзи, който ме е накиснал за убийството. Не знам подробностите, но смятам да ги разбера. — Тя стисна за последен път ръката на Морган и се изправи бързо, макар че коленете ѝ бяха омекнали. — Да вървим.

— Къде?

— В болницата. Бедният Харткорт беше жив, когато го видях за последно. — В гласа на Джулия се усещаше нетърпение. В този момент тя мярна зад рамото на Патрик полузавършения портрет на Сиси, полегнала на канапе. Един наниз перли от портрета на снаха ѝ се набиваше в очите на Джулия. *Сиси*. Тя можеше да е убила Морган заради наследството и да е инсценирала самоубийство. Сиси трябва да бе убила и Морган, и съпруга ѝ.

— Обзалагам се, че Сиси е убила Морган. Харткорт може да ни каже дали съм права и как точно е станало. А къде все пак е тя? Нали уж живее тук.

— Джулия, Харткорт може да не е в състояние да каже нищо. Човекът е в шок. — Патрик изглеждаше несигурен. — Той едва дишаше, когато го отнесоха. Надали ще може да идентифицира Сиси или когото и да било.

— Но не си сигурен в това. Нека да побързаме. Няма време за губене.

Джулия се запъти към вратата, където стоеше Густав, и не се обърна повече към Патрик, към портрета на Сиси, нито към безжизненото тяло на сина си. Не искаше да запомни Морган така, а единственото, с което можеше да му помогне сега, беше да открие убиеца му. Тя имаше голям дълг към сина си и възнамеряваше да го изплати напълно.

— Джулия! Чакай! — извика Патрик след нея, но тя беше застанала пред слисания Густав.

— Дай ми пистолета си.

— Но, мадам, защо?

— Може да ми потрябва. — Джулия се почувства по-силна, гневът към Сиси беше проявил мислите ѝ. Не беше много сигурна какво ще прави с пистолета, но бе убедена, че може да ѝ потрябва. — Не мога да взема пистолета от пода, той е улика, оставена от убиеца.

Густав отстъпи назад и каза:

— Но, мадам, пистолетът ми е зареден.

— Отлично. Още по-добре.

— Но, мадам...

— Дай ми го, Густав! — заповяда му Джулия, предишното ѝ високомерие се възвръщаше, но този път беше добре дошло. Заради Морган. Разтвори длан, а Густав измъкна пистолета си от кобура и неохотно го сложи в ръката ѝ. За първи път в живота си Джулия благодари на прислужник.

Тя хукна по стълбите, токетата ѝ изтракаха по мраморния под на фойето. Патрик я последва.

Сърцето ѝ щеше да изскочи от усилието и страха. Докато бягаше, Дивайн неистово се взираше да види кой беше блокирал изхода им към улицата. Но беше твърде тъмно.

— Трент — извика тя в паника, — кой е там? Какво е това?

— Просто продължавай да тичаш! Те са след нас! — извика ѝ Трент и погледна през рамо. Двамата мъже със ски маските се смъкваха надолу по пожарната стълба и вече ги настигаха. Изведнъж, както бягаше, единият извади пистолет. В тялото на Трент нахлу вълна адреналин. — Давай! Давай! *Давай!* — извика той, Дивайн чу страха в гласа му и запали реактивните.

Дивайн и Трент тичаха един до друг към тъмната фигура в края на улицата, като тактически избраха по-малката от двете злини. Смъртта в ръцете на маскираните беше сигурна, а другата не чак толкова. Това изглеждаше по-добрият избор.

Дивайн би се изсмяла от облекчение, ако не беше толкова изплашена. Силуетът беше на бездомник, танцуващ някаква жига на тротоара, заобиколен от малка тълпа и вдъхновяван от мелодия, която чуваше единствено той. Все пак на Дивайн не ѝ се искаше да го прегазва, макар че на бездомника, изглежда, въобще не му пукаше, че двама юристи тичат със страшна скорост към него. Те представляваха гледка, която би накарала всеки нормален човек да хукне да се спасява, но скитникът явно не спадаше към категорията на нормалните. Размъкнати дрехи висяха от дребното му тяло, а безумните му очи и чертите му трудно се различаваха заради тъмнината и прахта, полепнала по лицето му. Още миг и адвокатите и бездомният щяха да се сблъскат. На Трент му хрумна същото, което и на Дивайн.

— Махни се от пътя! — извика той на мъжа. — Те имат оръжие! Извикайте ченгетата!

— Помогнете ни! Помощ! — изкрещя Дивайн със сетни сили.

Тълпата се разпръсна, усетила опасността, но бездомникът продължаваше да танцува.

Те се затичаха още по-бързо. Маскираните бяха почти зад тях и приближаваха целта си. Но на улицата имаше хора! Дали щяха да посмеят да стрелят? Дивайн увеличи скоростта, вече примирена с факта, че ще връхлети върху бездомника, но в последния момент той направи „Макарена надясно“ и Дивайн и Трент се разминаха на косъм

с него, тъкмо когато се въртеше, изпълнявайки удивително успешно мамбо.

— Малко от Моника в моя живот... — пееше глухо скитникът, но адвокатите вече бяха надолу по улицата, тичайки към колата на Дивайн.

— Тук е! — извика Дивайн и отвори шофьорската врата в същия момент, когато Трент стигна мястото до шофьора и двамата едновременно се вмъкнаха вътре.

Тя пхна ключа в стартера и натисна педала до край. Колата се изстреля напред, въпреки натрупания сняг, и се устреми надолу по улицата, докато лошите типове със ски маските не се превърнаха в малки точки в мрака. Дивайн въртеше волана из тъмните улици на града, докато оживеният трафик в центъра и тълпите не останаха далеч.

Пътуваха половин час, а в това време покрай тях профучаваха модни ресторанти и жилищни сгради, които се редуваха със закусвални и порутени постройките, изрисувани с графити. Дивайн шофираше с едно око в огледалото за обратно виждане, а Трент гледаше постоянно назад, докато не се увери, че никой не ги следи. Най-накрая и двамата се успокоиха, дишането им се нормализира. После спряха до тротоара и се опитаха да проумеят какво всъщност става.

— Беше вълнуващо — каза Дивайн.

— Да, всичко, без онази част с пицова. Тогава вълнението ми дойде в повече.

— Ха! — Дивайн сложи ръка на волана и сдържа дъха си. — Ти се справи добре. Държа се много добре, особено за човек, който се занимава със зайчета.

— Подиграваш се с моя заек?

— Не, подигравам се с теб.

Трент се усмихна, въпреки волята си.

— Е, в какво е проблемът, докторе?

— Проблемът е в това, че никога не съм чувала за областен прокурор, който отглежда заек като домашен любимец. Разбирам доберман, ама заек?

— Това показва, че съм чувствителен.

— Това показва, че си глупав.

Трент помълча за минута и каза:

— Ти не мислиш наистина, че отглеждам заек за домашно животно, нали?

— Гледаше, преди да умре преждевременно.

— Бък беше много специален заек.

— Сигурна съм. Разбирал те е както никой друг бозайник.

— Не, не е това. — Трент замълча за момент и продължи. — Всъщност Бък беше подскачащ сейф за нещо много специално, заради което и смятам, че е бил убит.

— Знаел е твърде много — изсмя се Дивайн, но лицето на Трент бе помръкнало.

— Не, микрочипът му знаеше твърде много.

Дивайн отново се засмя и рече:

— Сигурно се майтапиш с мен.

— Изобщо не се майтапя.

— Хайде де. Вече чух някои странни неща по това дело. Смъртоносни клоуни. Липсващи кутрета. Осакатени адвокати. Но чак пък *микрочип*?

— Вярно е. Това се канех да ти кажа преди. — Трент се премести по-близко и сниши глас, макар че по улицата нямаше никакви минавачи. Не и толкова късно, не и в такова време и със сигурност не и в този бандитски квартал. Снегът се сипеше безспирно, приглушаваше градските шумове и обгръщаше всичко в тишина, която Трент смяташе за успокояваща. — Нали знаеш как можеш да вградиш микрочип в домашните животни за идентификация?

— Не.

— Ами имплантират се в задната част на вратовете им. Трябва да го направиш, за да прекараш животно зад граница, например.

— Аз не пътувам зад граница. Ходя до Хобокен. И си представям, че е Париж.

Трент се усмихна. Харесваше Дивайн. Първо, тя изглеждаше добре в джакузи. Второ, те току-що бяха преминали през огъня, а тя вече ръсеше майтапи. Но той виждаше, че не му вярва, а усети, че му се иска да не е така.

— Виж сега. Във врата на Бък имаше вграден микрочип, който съдържа набор от много важни документи. Когато са го убили, са взели микрочипа.

— Но защо в заек?

— Защото никой не би заподозрян нищо. Или поне така си мислех.

Дивайн се поизправи. Беше заинтригувана.

— Какво имаше в чипа?

— Документи, които трябваше да съхранявам. Те доказваха мощна измама с фиксинг на цените.

— Кой стои зад тази измама?

— Петролната индустрия.

Устата на Дивайн зина от изненада.

— Наистина ли?

— Абсолютно. Аз не съм само помощник областен прокурор. Служа и на една организация, която... ами, която се опитва да разреши някои големи проблеми. Проблеми, заплашващи целия свят. Петролният бизнес фиксира цените от времето на „Стандарт Ойл“. Никога ли не си се чудила защо плащаш винаги по два долара за галон, а няма дефицит на гориво? Това е срамна работа, която коства на данъкоплатците от цялата страна стотици милиони долара годишно.

— „Петрол Хайтауър“ има ли нещо общо с това?

— Можеш да се обзаложиш. „Петрол Хайтауър“, под ръководството на крал Артър, бе тарторът на цялата конспирация, която включва пет големи петролни компании.

Дивайн пое дъх и рече:

— Дали това няма нещо общо с убийството?

— Не знам. Възможно е.

Дивайн се изпъна на седалката. Трябва да беше истина, колкото и откачено да звучеше. А и можеше да ѝ помогне и да докаже невинността на Джулия.

— Но защо обвини Джулия в убийството, щом си знаел, че тя не е отговорна за него?

— Само по този начин можехме да ги изкараме от скривалището им. Никога нямаше да оставя нещата да отидат твърде далеч. Щях да оттегля обвиненията веднага щом мога.

Дивайн не знаеше дали да му вярва. Не ѝ харесваше клиентката ѝ да бъде използвана по този начин.

— Играл си си с живота на Джулия?

— Тя си играеше с всички останали. А освен това тя и семейството ѝ се облагодетелстваха най-много от схемата с фиксирането на цените.

Дивайн не отговори. Нямаше смисъл да спори за това сега.

— Не разбрах едно. Защо си държал при себе си тези документи?

— Искахме да съберем целия комплект. Документите бяха основата за възбуждане на процес. Знаеш колко трудно се доказва престъпен заговор по антитръстовия закон. Събирах доказателства за делото от десет години. Тъкмо щях да пристъпя към завеждането му. Щях да стартирам първия от петдесет и двата процеса из цялата страна, също както щатският главен прокурор направи с цигарените дела. Помисли за последиците от това. Тези дела щяха да определят бъдещето на индустрията и да променят начина, по който тя работи към по-добро.

— Еха! — Дивайн кимна. Беше подценила Трент. Той беше умен и добре изглеждащ адвокат, който се бореше за справедливост и ниски цени на петрола. Това ѝ подейства някак си сексуално, но тя потисна порива. Трябваше да разбере още някои неща.

— Но защо, мамка му, си съхранявал тези документи в микрочипа? Не можеше ли да използваш картотека за папки, като всички останали?

— Не и по това дело. — Трент тръсна глава. — Имаше случаи на проникване в прокуратурата във връзка с него — дори файловете в компютъра ми бяха претърсвани. Това щеше да е най-голямото ми дело, така че сам съхранявах документите.

— В Бък.

— Да. Затова винаги водех заека със себе си. Разхождах го, докато съседите ми не започнаха да ме гледат странно. Сега цялото дело пропадна. — Трент тръсна отново глава и се загледа навън. Снегът се сипеше по предното и задното стъкло като талк. Светлините от фаровете на преминаващите коли изгряваха за миг, а после изчезваха. Трент започна да се чувства неловко, а снежната тишина, която преди му навяваше уют, сега го разстройваше.

— Най-добре е да тръгваме, Дивайн.

— Ще трябва да разбере кой стои зад всичко това — настоя Дивайн. — Кой е убил Артър... и кои бяха онези типове с маските и къде е микрочипът. — Трент хвърли поглед към огледалото за обратно

виждане, но то отразяваше само покритото със сняг задно стъкло на колата, което беше твърде непрогледно, за да предлага някаква сигурност.

— Да се махаме от тук. Ще разкрием заедно тая история. Още тази нощ. Е, ставаме ли партньори?

— Добре, но имам един последен въпрос. — Имаше нещо, което Дивайн трябваше да узнае, преди да се съгласи с партньорството, каквото и да означаваше то. — Каква е тая история между теб и Мерилин?

— Защо питаш? — Трент забеляза още едни фарове да преминават по улицата. Те се мержелееха през снежната пелена като през мъгла. — Остави това. Ще ти обясня по пътя, партньоре.

— Не бързай толкова — каза Дивайн, като се опитваше да звучи непринудено, което всъщност не й се удаваше особено. — Ти трябва да си знаел, че Мерилин е дъщеря на Артър.

— Разбира се, че знаех. Просто си играех с нея, за да измъкна информацията, която ми трябваше.

— И успя ли? — Дивайн беше твърде съсредоточена в отговора, който чакаше, за да забележи фаровете на колата отзад, но Трент ги видя. Колата беше точно зад тях и не се движеше. Защо? Имаше много свободни места за паркиране, особено в тази част на града. Той усети как стомахът му се свива; после чу как вратата на колата се отвори бързо.

— Дивайн? — извика той. — Дай газ! Проследили са ни.

— О, не! — Тя завъртя ключа в стартера.

Но този път беше твърде късно. Вратите на колата се отвориха. После Дивайн и Трент бяха извлечени навън и понесени през снега.

ГЛАВА 11

— Страх ме е. — Ръцете на Мерилин Хайтауър трепереха, докато тършуваха в чантичката ѝ за цигара. — Знам, че Морган ще бъде следващият. О, боже, не искам да умре... — Ровенето секна за момент, както и думите ѝ.

— Морган, защо Морган? — Робърт Рътлидж беше объркан.

— Съжалявам, че те безпокоя по това време, но просто не знаех къде другаде да отида — изплака тя. — Мама избяга.

Мерилин се беше свлякла на коженото канапе в офиса на Рътлидж. Носеше измачкан сив костюм и бял пуловер с висока яка. За първи път в живота ѝ красивото ѝ тяло изглеждаше така, сякаш най-после е разбрало значението на думата „провал“. И то си беше провал. Измама след измама бяха срутили целия ѝ свят. Първо, жестокото убийство на баща ѝ, после обвинението срещу майка ѝ, после горкият Джо Келъг, горкият верен Джо. Тя потреперваше при мисълта за начина, по който го бяха убили. И точно когато нещата по делото срещу Джулия започваха да взимат благоприятна насока, майка ѝ беше избягала със „Сребърно момиче VI“ кой знае накъде. Всичко това ѝ идваше твърде много.

— Защо не пийнеш малко и не ми разкажеш всичко? — предложи Рътлидж.

Мерилин тръсна глава и отвърна:

— О, не, благодаря. Не искам да пия. — Тя никога вече нямаше да пие. Опитваше се да събере мислите си. Защо някой би убил Джо? Всичко, което беше направил, бе да подготви онова глупаво завещание, което баща ѝ никога нямаше да подпише. Той постоянно ги заплашваше, че ще ги лиши от наследство и всички знаеха, че никога няма да го направи. Това си беше семейно забавление от години. Точно затова никой не взе на сериозно заплахите му.

„Всички ще бъдете обезнаследени след Деня на благодарността.“ Артър обичаше да казва това доста редовно. Той винаги беше пред развод с мамчето и винаги отрязваше Мерилин и Морган от

завещанието. Единственият, който наистина му повярва тази година, беше някой, който нямаше никакви акции от „Петрол Хайтауър“. Мерилин подсмръкна. Всичко беше толкова ненужно и жестоко.

— Разкажи ми за Морган — подтикна я Рътлидж.

— Той ме предаде, Робърт. — Най-лошото беше, че на Мерилин вече даже не й пукаше за това. Фактите най-после се избистриха в главата ѝ. Баща ѝ беше мъртъв. Вече не можеше да ги закриля. Нямаше ги старите семейни играчки. Игрите, които се играеха сега, бяха далеч по-смъртоносни.

След като провери в „Комодора“, Мерилин разбра, че Джулия наистина е отплавала със „Сребърно момиче VI“. Нуждаеше се от майка си, но тя отново не беше до нея.

— Ние всички сме в опасност — измърмори напрегнато Мерилин.

Тя никак не беше в състояние да разиска брачните проблеми на Морган. Поднови търсенето на цигарата, а ръцете ѝ не бяха спокойни от преди. За всичко беше виновен той. Не ѝ се искаше да споделя с Робърт колко много се срамува от поведението на брат си, от всичките глупости, които беше натворил, включително и това, че реши да изхвърли тялото на бедния Джо в Ийст Ривър. Защо, за бога, се беше оставил да го подлъжат да извърши такова нещо? Той може и да беше глупак, но не беше убиец. Морган може и да беше единственият ѝ брат, но не можеше да се отрече, че бе идиот.

— Малко е късно за това. Главата ми се върти. Цялата история съвсем излезе от контрол. Десет престъпни мозъка заплетоха тази объркана мрежа. Робърт, това е кошмар.

— Десет. Толкова много? Съжалявам, мила — измърмори той. — Моля те, нека ти помогна да излезеш от това затруднение.

Мерилин тръсна глава, вбесена от този любезен джентълмен. Кой би повярвал, че ще се стигне до тук? Това трябваше да е просто една шега — начин, по който тя, Морган и Джулия да разменят своето мъничко притежание — „Петрол Хайтауър“ — тази мощна компания, замесена напоследък не само в търговията с петрол — срещу малко сигурност и независимост. Това трябваше да бъде просто една бизнес сделка. Не биваше да се стига до смъртта на толкова хора. Не трябваше да се стига до поставянето на майка ѝ на подсъдимата скамейка.

Рътлидж дъвчеше вътрешната страна на едната си буза. Мислеше си, че цял живот бе търсил жена, която да застане до него. Жена, която да разбира неговия свят. Жена, която може да бъде силна и нежна едновременно, която може да бъде твърда, но да е в състояние да изрази емоцията си, когато има нужда от това.

— И да ти кажа истината — продължи Мерилин, — за никой от нас нямаше да има голямо значение, ако татко се беше развел с мама. Ние невинаги сме били толкова безпомощни, знаеш ли. Морган има своето изкуство. Аз щях да започна работа. Не се смей. Новоизлюпените бедняци са добре приети във всички среди.

— Да ме виждаш да се смея? — отвърна сериозно Рътлидж.

— Е, аз *наистина* щях да работя. Винаги съм искала да го направя. Но татко не даваше. Той обичаше да държи семейството си в пълно подчинение. Ти не го познаваш, така както ние го познавахме.

— Аз го познавах като непреклонен човек — измърмори Рътлидж. — Съжалявам, че се е получило така, наистина. — Той съжали също и че бе подозирал Мерилин. Информаторите му бяха изказали подозрението, че тя е убийцата. Докато не се получи отрязаната ръка на Джо. Тогава разбра, че е замесено нещо по-голямо. Организацията. Хвърли поглед към часовника си. „Неговите хора“ се бяха обадили. Както винаги бяха сътворили страшна бъркотия. Почистването след тях без съмнение щеше да му струва скъпо. Тия типове просто не можеха да свършат нищо по нормалния начин. Тяхната съвсем проста задача трябваше да бъде така затруднена от ски маски и изстрели във въздуха. Толкова обичаха да трошат прозорци, да преследват хората по аварийните стълби и да ги измъкват от колите им! Мафиотски простотии. Пълни глупости. Той искаше единствено да говори с тях. Но както и да е, работата беше свършена и Трент и онази защитничка Дивайн, скоро щяха да бъдат тук. Рътлидж никак не съжаляваше, че Мерилин ще е с него, когато те дойдат.

— Мама невинаги е била такава — говореше Мерилин. — Тя беше добра майка, когато бяхме малки. Наистина. Интересуваше се от най-различни неща. От екология. От глобалното затопляне. Имаш ли нещо против да запаля? — Тя най-после беше локализирала цигарите на дъното на чантичката си и държеше пакета в ръка.

— Не, не, разбира се, че не — измърмори Рътлидж. Той побутна през масата с маникюрирания си пръст един голям кристален пепелник, който никога не беше оскверняван с пепел. До този момент Рътлидж не можеше да понася пушачите.

— Мама се грижеше за нас, преди да се озлоби. Повечето жени днес свършват по този начин. Мъжете могат да бъдат такива свини.

— Много съжалявам — измърмори отново Рътлидж, като си помисли, че той не е свиня.

— Мразех я заради това пиене. — Мерилин срещаше някои затруднения със запалката си, затова Рътлидж я взе от ръката ѝ и се наведе напред в кожения си стол, за да запали „бенсън и хеджиса“, който трепереше между пръстите ѝ. Коленете им се докоснаха и оплакването продължи:

— Чувствам се ужасно, че аз и Морган те подкрепихме за поглъщането. — Мерилин дръпна дълбоко, видя го как потрепва и веднага разкара цигарата.

И това беше много мъдро от нейна страна.

— Мерилин, няма за какво да се упрекваш. — Робърт се хвана, че я гледа с благоговение. Мерилин Хайтауър, изпаднала в ужас, съжаляваща за майка си и тормозеща се заради брат си — сега тя бе за него така неустойима, както не му се бе струвала никога преди. Мерилин Хайтауър, измачкана и ридаеща, идва при него за утеха и съвет. Момичето, за което беше смятал, че е направено от лед, което беше преспало с всички — от висините до утайката на обществото — само за да се позабавлява, сега съвсем се беше размекнало. Като студена и пресметлива курва, за него тя беше представлявала единствено обект на презрение. Но сега разбираше, че я е подценявал. Не беше познавал истинската жена.

— О, но аз наистина се упреквам. Направихме го заради бизнеса, както правеше и татко. Той постоянно нараняваше хората със своите бизнес номера. Фиксирани цени на петрола. Притискане на пазара или каквото и да беше там. Е, това си е доста кофти, като се замислиш, нали?

— Всичко зависи от контекста — измърмори Рътлидж.

— О? — Мерилин хвърли един изпълнен със съжаление поглед към смачканата цигара.

Той отново сви рамене.

— „АТ & Т“, „Бел Атлантик“, „Майкрософт“, „Ай Би Ем“, в миналото „Сотбис“. Железниците. Банките, железните находища. Хотелските вериги. Аеролиниите. „Монопол“ е любимата игра на Америка, както в приемните за гости, така и в истинския живот. Провалянето на „Петрол Хайтауър“ само ще даде възможност на другите да се организират. „Хайтауър“ и останалите петролни компании са нищо в сравнение с арабските интереси. Те държат цялата ни държава на въженце. Може би Държавният департамент ще има какво да каже по този въпрос. А, както знаеш, те не са заподозрени в убийство. — Той помръдна рамене. Бизнесът беше същински ад.

Сълзите на Мерилин потекоха отново.

— Никога не съм мислила, че Морган би убил някого. Никога не съм мислила, че мама може да бъде обвинена. — Тя замахна с кърпичката към красивите си очи.

Рътлидж се зачуди дали би могъл да я хване за ръката. Може би след малко.

— Трябваше да дойдеш веднага при мен — каза той.

— Мислех си, че си от лошите, Робърт. Ти беше наредил да ме следят. — Тя издуха носа си и му дари един от всезнаещите погледи на старата Мерилин.

Той отново се покашля и рече:

— Не бива да се подценяват играчите — каза ѝ нежно.

— Значи си бил *ти*. — Проницателният ѝ поглед го прониза. — Значи си ме изиграл? — изплака тя.

— Мерилин, кой уби баща ти?

— Сигурна съм, че смяташ, че аз съм го убила. А аз смятах, че *ти* си го направил. — Мерилин сложи ръка на челото си. — Перлите, които откриха в ръката на татко, бяха мои. Въобще не бяха на Джулия. — Тя преглътна трудно. — А Трент ме придума да ги оставя да обвинят мама, за да се разкрие истинският убиец.

Рътлидж кимна и каза:

— Добре, щом така казваш.

— Страх ме е — потрепери Мерилин. — Не знам защо се съгласих да изложа мама на такъв риск.

— Кой беше, Мерилин? Каж ми.

— Сиси — прошепна най-накрая Мерилин и се озърна страхливо наоколо, като че ли стаята можеше да се подслушва.

— Сиси? Жената на Морган?

— Тя е истинска вещица, Робърт. Носи пистолет. — Очите на Мерилин обходиха още веднъж стаята. — И това поведение на тъпачка е само постановка.

Рътлидж кимна отново.

Това си беше постановка, която много жени използваха, включително и Мерилин. Беше научил някои неща от собствен опит. Беше чувал и за сексшопа на Сиси.

— А сега, след смъртта на татко и с твоето поглъщане на компанията, Сиси щеше да наследи заедно с Морган неколкостотин милиона долара. Проблемът е в това, че той смяташе да се разведе с нея.

— Той знае ли, че тя е убиецът?

Мерилин поклати глава.

— Не знам какво знае той. Но я чух да му крещи напълно вбесена.

— Защо?

— Морган имаше връзка с Корделия. Бяха заедно от години. Не бих се изненадала, ако се е оженил тайно за нея. Той извърши онази глупава церемония със Сиси само за да ядоса татко. Морган нямаше никаква представа коя всъщност е тя.

Тялото на Рътлидж се напрегна.

— За моята Корделия ли говориш? — попита той.

— *Твоята* ли? — изсмя се Сиси. — По-скоро *общата* Корделия. Първият път, когато я срещнах, тя го правеше с татко. На „Сребърно момиче V“, разбира се. Жените обичат водата.

— Същата Корделия, която работи за мен? — Рътлидж беше сащисан. Явно имаше някои неща, които не знаеше.

— Съвсем същата. Корделия е майка на детето на Морган.

— Корделия има *дете*? — Той зачеса главата си от удивление. А беше смятал, че е проучил добре служителите си. — Откъде разбра това? — попита той.

— Аз също обичам водата, Робърт. Хората от „Комодора“ са ми приятели. Знаем, че мама е офейкала от там. Както и Морган. Вероятно никога вече няма да видя бедната си майка. Може би тя възнамерява да потопи яхтата. — Още сълзи бяха пролята в чест на Джулия.

— Защо не каза на полицията за това, Мерилин?

— Сиси е полицията. Тя уби баща ми. Ако не я спрем, сигурно ще убие и Морган, защото я прецака и няма да успее да се докопа до парите. Човекът, който уби Джо, също е към полицията. А някой принуди Морган да хвърли тялото му в реката, вероятно е била Корделия. Някакъв детектив с кука разследва случая. Не ти ли е направило впечатление колко зле се провежда разследването? Цялата полиция е забъркана. Трент Балард е на страната на Областната прокуратура. А ти вероятно си знаел това през цялото време. — Най-накрая Мерилин го обвини направо.

Но вече беше твърде късно, Рътлидж дишаше тежко. Беше доволен, че Мерилин най-накрая бе стигнала до него. Възхищаваше се на интелигентността ѝ. Това момиче похабяваше талантите си във флиртуване с всеки срещнат. Тя би трябвало да е в неговата организация. Би трябвало да е негова съпруга. Беше по-добра в дедукцията от всичките му скъпоплатени детективи. Той бе във възхита от нея. Искаше му се да я прегърне и веднага да ѝ направи предложение, но телефонът иззвъня преди да му се беше удал шанс за това.

Вдигна още при първия сигнал.

— Рътлидж — каза той, после се вслуша в гласа за момент и лицето му преbledня. — Кой се обажда? О, боже! — Затвори телефона и рече тихо: — Морган е мъртъв. Съжалявам.

И най-накрая му се падна честта да държи припадналата Мерилин в прегръдката си.

В болницата зъбите на Патрик се разтракаха отново. Може и да приличаше на пародия на страх, изобразяван от дървена кукла, но вече не се боеше. Сега беше мъж. Трябваше да се грижи за една жена, имаше работа за вършене и възнамеряваше да се справи с това. Съблякоха му дрехите и го натикаха в амбулаторията. Зъбите му дрънкаха ли, дрънкаха — а думите просто не можеха да излязат на свобода от устата му.

Само преди няколко кратки дни той имаше десет пръста на краката и някаква келява работа, която едва му позволяваше да свързва двата края. Жадуваше да бъде репортер. Не можеше да си спомни откога не беше излизал на среща. На тридесет и една години

единствените удоволствия на Патрик Розуел бяха хамбургерите и питиетата в „Суини“. Признаваше си. Беше смотан и задръстен и се осмели да целуне момичето на мечтите си в тауруса само защото прикритието им щеше да се провали. А след целувката, тя го беше пратила в нощта като истински герой, какъвто всъщност си беше, за да се срещне със сигурната смърт и величието. Любовта е така мимолетна.

Той беше оживял, макар и без да постигне някакъв триумф. Все още нямаше работа и беше само с девет пръста на краката, но имаше късмет, че не му се губеха и други телесни части, предвид факта, че Джо Келъг беше изгубил както ръката, така и главата си, а останалото от него се беше превърнало в храна за рибите в Ийст Ривър. Ако в Ийст Ривър имаше някакви риби де. Може би го гложгаха змиорките. Беше чел някъде, че змиорките са единствените живи същества, които могат да оцелеят в такова замърсяване. Трябваше да проучи въпроса някой ден. Каква статия можеше да стане от това...

Патрик бе помислил, че никога няма да може да забрави усещането от целувката на Дивайн или гледката на излитащата от хладилния сандък глава на Джо Келъг. Но след това беше изстрадал на собствен гръб насилствената визита в мрачните дълбини. Водата на реката беше така студена по това време на годината, че сърцето му почти бе спряло да бие. Бе познал вкуса на мъчението и ужаса. Беше преживял предсмъртните мъки и сладката агония на завръщането към живота чрез прекрасната сила на страстната плътска любов. Неговата и на Джулия. Идеална със своето безумие и краткотрайност. Когато убеди Джулия да се върне в съда и да разкрие всичко онова, което дори не подозираше, че знае, той се почувства така, сякаш е спасил душата ѝ. Подобни преживявания не се случваха всеки ден.

Не можеше да не разкаже историята на Дивайн и на света. Беше я разкрил във всичките ѝ смъртоносни аспекти. Да умре и да оживее отново. Да види как жена от калибъра на Джулия губи сина си. Трупаха се история след история, които трябваше да разкаже.

Джулия му беше дала дрехи от своя мъртъв съпруг Артър. Той беше едър и пълен човек. Дрехите му — всичките от кашмир, лен и коприна, не ставаха на Патрик. Но го стоплиха, а сега си бяха отишли. Беше заврян в амбулаторията, трепереше и се тресеше, докато двама лекари, които изглеждаха към дванайсетгодишни, стояха около него и

кършеха ръце над разнообразните му наранявания, включително и над липсващото кутре, което, изглежда, ги смайваше.

— Как си изгуби пръста? — попита по-високият от двамата.

Дрън, дрън, дрън, приказки, приказки, приказки. Патрик трябваше да се махне оттук и да намери Дивайн.

Опаковаха го в електрическо одеяло. Не беше така приятно, както в постелята на Джулия, но все пак беше топличко. Вкараха му една венозна инжекция. Клепачите му изпърхаха. С тия доктори, виснали така над него, настояващи за информация, си беше почти същото както с клоуна-резач на кутрета. Хрумна му, че може би не са истински лекари. Може би бяха други клоуни в лекарски престилки. Той халюцинираше. Къде беше Джулия? Къде беше Дивайн?

„Не ме докосвайте“, изпищя Патрик, но само наум.

— Тряя да въря — успя да изломоти. — Дайти ми дрехти.

Трябваше да каже на Дивайн за Морган и Корделия. За това как Морган бе изхвърлил останките на Джо в реката. А също и как самият той почти не умря преди да открие себе си и да напише книгата, която щеше да му спечели „Пулицър“. И, разбира се, преди да й каже, че тя е жената, която обича. Преди да й разкаже за... прекрасната жертва, която Джулия направи, за да го спаси! Патрик облещи очи. Той никога нямаше да каже на Дивайн или на когото и да било за онези кратки, прекрасни моменти с Джулия! Никога нямаше да каже, никога... очите му отново се склопиха и потъна в селенията на творчеството, задълбочен в съчиняването на историята, която щеше да му донесе успех.

* * *

Джулия Хайтауър седеше в един тюркоазносин пластмасов стол в чакалнята на спешното отделение на Лонгайлъндската болница, потънала в скръб. Бистрият ум, досега потискан от анестезията, която сама бе избрала като терапия през всичките тези години, се беше събудил. Патрик Розуел (това краткотрайно отклонение, което я беше отрезвило, както нищо досега) беше някъде там и го церяха както от хипотермия, така и от лудост. Той си мислеше, че е Труман Капотти. Колко тъжно.

Цял полк полицаи се бяха строили покрай задната стена на стаята, бяха фланкирали плъзгащите се врати и всички останали изходи. Те също трябваше да бъдат лекувани от лудост. Действаха сякаш тя беше Бони и Клайд едновременно и бе успяла да убие собствения си син, така както и собствения си съпруг, и всеки момент можеше да опита да се измъкне и да убие още някого. Потреперваше при всяка мисъл.

На телефонното ѝ обаждане у Дивайн беше отговорил автоматичен секретар и тя все още не ѝ се беше обадила. Бяха ѝ казали, че дъщеря ѝ е открита и идва. Нямаше какво друго да направи освен да чака. Джулия беше гладна, но не разпознаваше усещането като нужда от храна. Главата я болеше. Би дала всичко, което притежаваше, за шанса да се върне отново в деня на последната фатална семейна среща. Вдигна поглед в търсене на Мерилин, нейната едничка жива роднина, но видя само детективите. Те изглеждаха доста странно. Единият имаше кука вместо ръка. Вече се бе опитал да я разпита за смъртта на сина ѝ, но тя повече нямаше намерение да бъде активен участник в собственото си унищожение. Сега Джулия беше достатъчно трезва и бясна, за да си държи устата затворена. Този път се нуждаеше от помощ. Нямаше да се раздрънка пред врага. Врълетяха я вълни на скръб и гняв.

Харткорт беше умрял на път за болницата. Не може да им каже нищо. Бил е долу във фоайето и да е отворил вратата на убиеца. Или пък убиецът вече е бил в къщата и го е повалил на излизане. Кой имаше мотив да убие Морган? Кой би се облагодетелствал от смъртта му? Само един човек. Не беше много трудно да се досетиш кой.

Джулия беше бясна на лошите момичета в тоя свят. Виж само как бяха провалили живота ѝ! Жените, които се омъжваха за пари, като Сиси; жените, която спяха с чуждите съпрузи. Тя нямаше да плаща рекет на един от собствените си съдебни заседатели. Нямаше да говори с ченгетата, които бяха прекалено тъпи, за да видят, че е неспособна да убие дори мравка, а какво остава за човешко същество. Щеше да говори с Дивайн, със своя адвокат.

В синия пластмасов стол, заобиколен от полицаи, Джулия беше озарена от внезапно прозрение. Ще каже на Дивайн истината за своето завещание. Ще настоява тя да проучи законните положения относно изнудването, относно незаконния ѝ арест. Относно всичко. Ще накара

Мерилин и Дивайн да работят заедно по завещанието и бизнес документите. Беше дошло времето добрите момичета да заемат мястото си в света, да отстояват себе си и да бъдат полезни. Да надделеят.

Но и други мисли занимаваха Джулия, докато чакаше пристигането на своите момичета. Да бъдеш богат не беше така лесно, както си мислеха хората. Всички раболепничеха и прегъваха гръб пред тях, разбира се, но да си кажем истината — никой всъщност не харесваше богатите. Тя самата никога не ги беше харесвала. Може би беше заслепена и корумпирана от богатството. Беше се омъжила за неподходящ мъж и бе позволила това да я съсипе, точно както Артър беше изгубил досега със самия себе си в своята жажда за власт и пари. И двамата се бяха разочаровали, когато богатството не им донесе жадуваното щастие. Но пък и не бяха в състояние да направят нещо по въпроса. В училище нямаше дисциплина, която да учи как да бъдеш достоен богаташ. Парите ги бяха парализирали и сега всичко си бе отишло.

Джулия долови оживление извън чакалнята на спешното. Ченгетата се раздвижиха. Полицаяте идваха да я отведат, за да я накажат за егоизма ѝ, за пропуснатите шансове. Очите ѝ бяха подпухнали. Сърцето ѝ беше натежало. Имаше нужда да пийне, но никога вече нямаше да го направи. Искаше да каже на някого, че е добро момиче. Че е на страната на добрите. В нея се трупаше напрежение, докато не усети, че ще експлодира. Тогава вратите се плъзнаха встрани и Мерилин, Дивайн и Робърт Рътлидж връхлетяха в чакалнята. Мерилин я видя първа и, забравила за униформените ченгета, за детектива с куката, за сестрите и лекарите, за среднощните спешни случаи, извика:

— Мамо, дръж се. Обичам те.

Джулия, обаче, беше твърде шокирана, за да се държи, и се смъкна от стола си.

ГЛАВА 12

Храната в болничния стол беше лоша, а кафето още по-лошо, но след всичко, което хората там бяха преживели, този факт едва се забелязваше. Всички те — Дивайн и Патрик, Джулия и Мерилин, Рътлидж и Харисън — се бяха струпали около една пластмасова маса и споделяха тайни, като бавно разплитаха обърканата мрежа, която ги беше впримчила.

Харисън затвори капачето на мобилния си телефон и прекъсна разговора им като каза:

— Хванахме я!

— Сиси ли? — попита Мерилин.

— Да. Един щатски патрул я е пипнал точно преди да прекоси границата с Ню Джърси.

— Изпрати подкрепление на горкия човечец — измърмори Рътлидж. — Тя е опасна.

— Няма нужда да ми го казваш. Познавам я от доста време. — Харисън се ухили. — Разбрах, че буквално е осакатила първия тип, който я е открил. Наложило се да я държат трима души, за да ѝ сложат белезниците. Но са се справили.

— Значи бях права — каза Мерилин. — Сиси е ченге.

Харисън проточи врат и каза:

— Тя е... нещо като ченге. Или по-скоро беше.

— Тя е в Организацията, нали? — каза Рътлидж. — И ако не съм загубил способността си да разсъждавам, ти също. Признай си.

Харисън вдигна вежди, очевидно изненадан, че Рътлидж знае за съществуването на Организацията.

— Страхувам се, че не мога нито да потвърдя, нито да отхвърля това твърдение.

— Кажете ни повече за Сиси — помоли Джулия. — Да не искаш да кажеш, че тя е била... агент? Че се е омъжила за сина ми само за да измъкне информация.

— От нея не се е искало никога да се омъжва за Морган — обясни Харисън. — Не знам как се случи това. Първо си мислех, че наистина го харесва. Но сега изглежда е ясно, че е видяла в това възможност да се докопа до големи пари — много по-големи отколкото си е мечтала.

— Като убие съпруга ми — каза Джулия.

Харисън кимна сериозно и каза:

— И го представи така, че ти да бъдеш обвинена. Като остави Мерилин и брат ѝ да наследят парите.

Мерилин закри лице с ръка и каза:

— Знаех, че Морган иска да се добере до контрола на корпорацията. Но никога не съм си представяла, че жена му е убила татко. — Тя млъкна за момент, събирайки сили. — Двамата с него обсъждахме някаква схема на прехвърляне, за да получим пари в брой за акциите си в „Петрол Хайтауър“. Знаех, че е накарал любовницата си Корделия да примами татко в хотел „Суини“. Тя напила татко, после уредила нещата така, че един двойник на мистър Рътлидж да го принуди да подпише някакви документи. Той казал на татко, че това са само някакви проформа корпоративни документи, но с тях всъщност се прехвърлял контролния пакет от „Петрол Хайтауър“ на Морган. Но татко беше твърде умен, за да се върже на това — дори и пиян.

— И значи Сиси го е треснала по главата?

— Предполагам. Тя, разбира се, имаше достъп до ключа за фризера. И за нея е било нищо работа да докопа всички еднакви перлени огърлици и да оцапа с кръв една от роклите на мама.

— Обзалагам се, че тя е сложила и бомбата в колата ми. Не е искала Джулия да бъде оправдана. Искала е да я опандизят за колкото е възможно по-дълго — добави Дивайн.

Мерилин кимна.

— Знаех, че Морган иска парите — каза тя, — но не си представях какво е способен да направи, за да ги получи. Съжалявам, мамо.

— Не се измъчвай, скъпа — отвърна Джулия. — Ти не си знаела.

— Но това не е най-лошото — продължи Мерилин. — Когато схемата в хотел „Суини“ не проработи, Морган и аз позволихме мама да бъде обвинена, макар и временно, макар да знаехме, че не е виновна, за да можем да получим контрола над компанията.

— Откъде сте можели да знаете, че ще бъде само временно? — попита Джулия.

— Имах... вътрешна информация. Знаех, че мама беше в санаториума по времето на смъртта на татко. И аз... говорих с Трент Балард, помощник областния прокурор, който водеше делото. Той ме увери, че обвиненията са предявени само за да се разкрие истинският убиец. Така че аз си помислих, защо докато той използва това обвинение за собствена изгода, да не го използваме и ние? — Тя вдигна поглед, очите ѝ бяха широко отворени и пълни със сълзи. — Толкова съжалявам, мамо.

Джулия стисна ръката на дъщеря си и отвърна:

— Ние всички направихме грешки, скъпа. Нека ги оставим зад гърба си.

— Но какво се случи с Келъг? — попита Дивайн. — Защо оня психар го уби? Какво е направил Морган с тялото?

— Психар ли? — попита Джулия. — Какъв психар?

— Клоунът — обясни Дивайн. — Фран, служителят на „Фут Локър“. — Тя се обърна към Харисън и попита: — Той също работи за твоята малка мистериозна организация, нали?

Харисън бавно кимна.

— Или по-скоро работеше, докато не пресече пътя на Сиси. — Той хвърли поглед към куката и добави: — Не че ще липсва много на света. Но все пак не той е убил Келъг. Може да го е измъчвал и осакатил, за да изпрати съобщение на мистър Рътлидж, но не го е убил.

— Тогава кой го е направил?

— Морган — каза твърдо Патрик. — Вероятно с помощта на Сиси. Видях го, когато се отърваваше от тялото.

— Но защо?

— Мисля, че аз мога да отговоря на този въпрос — каза Рътлидж. — Джо е фигурирал в плана на Морган още от началото, явно затова Корделия го е прилъгала в хотел „Суини“, за да помогне в прецакването на Артър. И той се е замесил. Кой знае какво му е обещал Морган — може би голям дял от компанията. Но вината го разяждаше. Той заплашваше, че ще проговори. Обади ми се и каза, че има да ми съобщи нещо важно. Но така и не стигна до офиса ми. След като клоунът му е отрязал ръката, вероятно Сиси и Морган са го

довършили. Точно за това клоунът не е можел да ти каже къде е тялото на Келъг, Патрик. Не е знаел, защото не го е убил той.

— Но защо ме измъчва? Защо ми отрязва кутрето?

— Видял е, че говориш с Джо в бара — каза Харисън. — Предположил е, че си забъркан в престъпната схема, която той е организиран заедно с Артър Хайтауър — той хвърли поглед към Рътлидж — и с някои други хора. След като те е разпитал, те е пуснал да си вървиш — макар че преди това те е принудил да се опиташ да ме накиснеш.

— Защо ще го прави?

Харисън сви рамене:

— Стара работа. Начин да си върне. Няма значение. По една или друга причина, все пак Джо Келъг е мъртъв.

— Горкият Джо — измърмори Джулия. — Той не заслужаваше това.

— Предполагам, че Морган го е сполетяла същата съдба — каза Харисън. — Може би е щял да проговори. Може би просто Сиси е сметнала, че е твърде опасен, за да остане жив. Каквато и да е била причината — тя го е очистила. И е офейкала.

— А Харткорт?

— Не мога да кажа със сигурност. Но ако се съди по сцената на престъплението, предполагам, че Харткорт просто е бил на неподходящото място в неподходящия момент. Видял е твърде много, затова Сиси е трябвало да го убие.

— Аз все още не разбирам с какво се занимава тази тайна организация. Каква е била работата на Сиси, на клоуна и твоята. — Патрик се наведе към Харисън. — Защо вие тримата сте замесени в това?

— Опасявам се, че не мога да отговоря на този въпрос — отвърна Харисън.

— Хайде де. Поне ми подскази. Аз съм много добър в отгатването.

Харисън пое дълбоко дъх, после изплю камъчето:

— Нека просто да кажем, че Артър Хайтауър — с помощта на покойния Джо Келъг и тук присъстващия мистър Рътлидж — беше замесен в някои крайно незаконни действия. Действия, които трябваше

да бъдат прекъснати. Действия, които заплашваха световната икономика — сигурността на света.

— О, я не бъди толкова мелодраматичен — каза Рътлидж.

— Не съм мелодраматичен. Имате ли някаква представа с какво си играете? Може и да си мислите, че сте просто дружинка добри петролни момчета, които се опитват да натрупат пачка с помощта на мъничко от старомодния ценови фиксинг, но това, което вършите може да дестабилизира цели нации. И не само големите, но и страните от Третия свят. Страните от Средния изток. Опасни нации. Нации, които имат толкова оръжие, че не знаят какво да го правят. Вашата дейност може да изложи на риск милиони животи.

Рътлидж се надигна и каза:

— Нямах доказателства, че съм замесен в подобно нещо.

— Искаш да кажеш, защото твоите касапи откраднаха микрочипа? — Харисън се усмихна тънко. — Да, знам за това. Ама ти наистина ли си мислиш, че няма да направим никакви копия? Трент е добър агент по своя ексцентричен начин, но никой не е съвършен.

— Ако имаше някакви доказателства, нямаше да водим този разговор. Ти нямаш нищо.

— Грещиш. Може би нямаме достатъчно, за да заведем дело, но имаме повече от достатъчно, за да разберем, че си черен като дявола. И да се опитаме да те спрем. Ти си опасен човек, мистър Рътлидж. — Харисън се наведе към него. — И помни ми думите, ще бъдеш спрян.

— Не смей да ме заплашваш, сакат боклук такъв. Ще те схрускам за закуска. — Рътлидж бързо се изправи. — Ако се опиташ да ме очерниш или да ме обвиниш, или да... да... ми създаваш каквито и да било неприятности, ще те накарам да съжаляваш, че изобщо си се родил. Имам приятели, ясно ли ти е? Много приятели на високи постове. Аз съм недосегаем. Така че по-добре си намери да заплашваш някой друг. Защото мен не ме е страх от теб. — Той се уви плътно в палтото си. — Мерилин, ще ти се обадя утре.

Мерилин извърна поглед:

— Робърт... моля те, недей.

За момент Рътлидж изглеждаше искрено натъжен.

— Много добре. Както искаш — рече той и тръгна към изхода на столовата.

— Дивайн — обяви Джулия, — веднага щом обвиненията срещу мен бъдат свалени и разпуснат съдебните заседатели, искам да занесеш нещо от мое име на един мъж, на име Джак Пауъл.

— Добре. Какво е то?

— Един чек.

Очите на Дивайн се разшириха:

— Нали не мислиш да плащаш подкуп на този заседател?

— Не е подкуп. След като обвиненията бъдат оттеглени, той няма да има никакви претенции към мен. Тези пари са за неговия полубрат — сина на Артър. Преди известно време научих за съществуването му, но бях твърде страхлива да направя нещо по въпроса. Край с това. Отсега нататък Хайтауърови започват да поемат отговорност за действията си.

— Направо не е за вярване — измърмори Патрик, — но мисля, че най-накрая разбрах какво става.

— Има нещо, което аз не разбрах — каза Джулия.

— Какво е то, мамо?

Джулия сведе очи и отговори:

— Как съм могла да отгледам толкова зъл син.

На Мерилин ѝ се прииска да я успокои, но знаеше, че няма какво да каже. Вместо това, тя хвана здраво ръката на майка си и я стисна, за да може да влее любовта си в нея. Не беше много, но в момента можеше да ѝ даде единствено това.

Докато крачеше уверено в мразовитата нощ, Робърт Рътлидж беше наблюдаван от чифт тъмни очи, които успяваха да го следят отблизо, без да бъдат забелязани. През повечето време преследвачът предпочиташе по-цветисти маскировки, но за проследяване най-подходящо беше типичното нинджа-черно. Той беше голям майстор в това да остава незабелязан, когато поиска. А точно в този момент го искаше.

„Значи се смяташ за непобедим, така ли? — мислеше си мъжът, познат като Стефан, докато гледаше как Рътлидж върви към колата си. — Е, и Сиси си мислеше така, но ѝ излезе крива сметката. И Артър Хайтауър, и Джо Келъг си мислеха така, но и те са вече история. Както и ти.“

Щеше да изчака подходящия момент. Подходящият момент да каже на Организацията, че още се навърта наоколо (сякаш някаква кльоща като Сиси можеше сериозно да го увреди) и подходящият момент да си довърши работата. Защото той винаги си довършваше работата. За него това беше въпрос на чест. Не му пукаше особено за икономическите пазари или за световното фиксиране на цените, или за сигурността в Средния изток. Но му пукаше за професионалното му досие. Никога в забележителната си кариера не беше оставял недовършена работа.

И Робърт Рътлидж нямаше да бъде изключение.

Въпреки освежителния студ, Дивайн бе помолила Патрик да я изпрати до дома и той с готовност се бе съгласил. Беше преживял доста през последните четиридесет и осем часа — мъчения, осакатяване, леденостудена вода, дори бесен секс с по-възрастна светска дама. Но сега, когато всичко бе минало, една мисъл му се струваше от първостепенна важност — той наистина харесваше Дивайн Макгий. Но какъв шанс би имал с умно и привлекателно момиче като нея, което изгражда собствена кариера? Как би могла тя да се заинтересува от един тъп рекламен агент, дилетант в съставянето на кръстословици?

— Благодаря, че ме изпращаш до вкъщи — каза Дивайн. Дъхът ѝ оформяше малки облачета пред устата ѝ. — Не е далече.

— Няма значение — каза той тихо.

— Знам, че не е много приятно. Но аз... аз просто не мога да остана сама точно сега.

— Така е. Разбирам.

— Наистина ли? — Рамото ѝ се допря до неговото. Патрик усети как по гърба му преминава ледена тръпка, която не се дължеше на ниската температура. — Имам предвид, че си имал такава страхотна работа във вестника — да продаваш реклами и да разследваш истории. Бил си заобиколен от хора през цялото време. А аз съм самичка. Така съм от години. Нямам си дори секретарка. Понякога се будя сутрин и се питам, Дивайн Макгий, какво си направила за себе си?

Патрик не можеше да повярва на ушите си. Тази блестяща адвокатка смяташе, че работата му е била страхотна!

— Но ти имаш клиенти. Колеги...

— О, да бе. Хора, които искат нещо от мен. Хора, които се борят срещу мен. Не е същото. Не е като живота на скорост в новинарската стая.

— Знаеш ли... Аз ти казах, че обикновено не се занимавам с писане на истории...

— Но ще се занимаваш. След като разнищи тази история, ще имаш голям успех.

Патрик преглътна. Дали беше права?

— През повечето време просто продавах рекламни карета. И съставях кръстословици.

Тя се усмихна и каза:

— Аз също обичам да съставям кръстословици.

Патрик трепна. Очевидно не бе доразбрала какво има предвид той под „съставяне“ на кръстословици.

— Всъщност — продължи Дивайн — аз наистина съставям кръстословици.

Патрик спря напред снега и попита:

— Ти съставяш кръстословици?

— О, да. Постоянно. Просто занимание през свободното време, когато нямам належащи дела. Имам една недовършена кръстословица, която постоянно разнасям насам-натам в куфарчето си.

— А публикувани ли са някои от тях.

— О, да. Имах доста голям успех. Публикувала съм в „Ню Йорк Таймс“, в списание „Геймс“.

— Наистина ли? — Патрик направо си глътна граматиката. — Но аз никога не съм виждал името ти под кръстословиците.

— Няма как да го видиш. Използвам псевдоним. Правя кръстословици под името Изолда.

Патрик сграбчи Дивайн за раменете и изстреля:

— Ти си Изолда?

— Да. Защо?

Той я разтресе, така развълнуван, че не можеше да си намери място.

— Ти си Изолда?

— Нали вече ти казах.

— Аз съм Тристан.

Беше нужно известно време, докато тя осъзнае думите му — после устните ѝ се разтеглиха в широка усмивка и рече:

— Майтапиш се с мен.

— Не! Аз съм Тристан! Избрах псевдонима заради теб! Ти си моят идол!

Дивайн затътри крака и отвърна:

— О, я стига.

— Сериозно! Мисля, че си най-добрият автор на кръстословици в наши дни.

— Наистина ли? — Тя наведе глава на една страна. — Е, не се подценявай. Аз много харесвам онези тематични ребуси, които правиш с каламбури на имена на зърнени закуски. Като „Зрънчев Слънчо“ и други такива.

— Е, това е нищо в сравнение с онази твоя кръстословица, която е във формата на Емпайър Стейт Билдинг.

— Хареса ли ти?

— Мисля, че е грандиозна.

— Подозирам, че имаме повече общи неща, отколкото предполагам. — Тя се усмихна, после стисна ръката му. — Патрик, дано не ти се сторя нахална, но смяташ ли, че двама автори на кръстословици биха могли да открият заедно щастието?

— Сигурен съм, че ще могат — тихо отвърна той.

— Как би могъл да знаеш?

— От името ти. То е анаграма.

— Така ли?

— Да. Дивайн Гейл е анаграма на Божествено момиче^[1]. Каквото със сигурност си.

Дивайн се усмихна:

— Кога измисли това?

— В момента, когато те срещнах.

Тя се засмя и каза:

— Авторите на кръстословици са странен народ.

— Мисля, че това е съдба.

Тя хвана облечената му в ръкавица ръка и започна отново да върви.

— Знаеш ли, Патрик, не ми се спи. А и не съм в настроение да оставам сама. Искаш ли да дойдеш в апартамента ми?

— Разбира се — изрече на един дъх той.

— Добре. Радвам се.

Докато те бавно изминаваха последната пресечка до апартамента на Дивайн, започна да се сипе лек снежец. Боклукчиите излязоха и затрещяха по улиците с шумните си камиони. Две пресечки по-нагоре звучаха сирени.

Но Тристан и Изолда не забелязваха нищо.

Денят на благодарността. Време, в което всички семейства из страната прекарват пълноценни мигове заедно, наслаждавайки се на взаимната си компания. На този Ден на благодарността семейството, в малко разширен състав, се бе събрало в имението „Хайтауър“. Присъстваха не само Джулия и Мерилин Хайтауър, но и двама младоженци — Дивайн и Патрик Розуел.

— Много ви благодаря, че се присъединихте към нас — каза Джулия Хайтауър, която седна начело на масата. — Стаята щеше да изглежда така празна без вас. А и ние имаме нужда да си наваксаме пропуснатите моменти.

— Удоволствието е наше — отвърна Дивайн. Тя се възхищаваше на здравия вид на Джулия. Не беше пила изобщо от смъртта на Морган насам. Мерилин също изглеждаше великолепно. — А и какво друго щяхме да правим ние двамата? Да хапваме хамбургери?

— Мисля, че ще ви предложим нещо по-добро — каза Мерилин.

— Всъщност Патрик е доста добър готвач — вметна Дивайн.

— Наистина ли? — учуди се Мерилин.

Патрик се изчерви и отвърна:

— Ами, знам само как се правят чийзбургери.

— Да — каза Дивайн, — но това са ужасно вкусни чийзбургери.

— Аз обичам чийзбургери — каза Мерилин. — Поканете ме някой път.

— Смятай се за поканена — отвърна Дивайн. — Двамата с Трент. Сега беше ред на Мерилин да се изчерви:

— Значи си чула.

— Да. И смятам, че е голям късметлия. Само не му позволявай да припарва до джакузи — добави тихичко Дивайн.

— Не мисля, че от тази история ще излезе кой знае какво — каза Мерилин, макар че съвсем определено се надяваше да излезе. — Но е хубаво. — Тя се усмихна на Патрик и попита: — Как е животът на чиракуващ репортер в „Газет“?

— Страхотен. Ще пиша за убийствата. Уайтчапъл ще ми позволи да работя по всичко, което поискам. Всъщност даже и малко повече. Практиката на Дивайн процъфтя след популярността, която получи делото на Джулия. Известно време се чувахме доста рядко, освен в случаите, когато имаше нужда от трибуквена дума, без никакви гласни.

Мерилин завъртя очи:

— Вие, хората на кръстословиците сте толкова чудати.

Патрик се ухили и каза:

— Ей, не искам да бъда груб, но може ли да попитам нещо?

— Разбира се.

— Защо на масата е сервирано за петима?

Всички погледи се насочиха към празния стол, на масата пред който бяха подредени прибори от фин порцелан и висока чаша със столче.

— Поканих Джордж, нашия градинар — обясни Джулия.

Мерилин изглеждаше ужасена.

— Мамо, не може да си го направила! — извика тя.

— Страхувам се, че го направих. Знам, че може би ще бъде малко неловко за теб, скъпа — както и за мен — но той е единственият, който ни остана от прислугата, и аз просто не можех да гледам как яде долу сам-самичък. Така че му изпратих покана.

— Къде е той? Не го познавам като човек, който би се отказал от хубаво хапване.

— Не знам. — Джулия погледна часовника си. — Малко закъснява.

Мерилин се взря през прозореца и каза:

— Като стана дума, къде беше той напоследък? Не съм го виждала наоколо. А и дворът изглежда ужасно. И...

Тя млъкна внезапно. Очите на Джулия и Мерилин се срещнаха.

— Нали не мислиш...

— Не ставай смешна...

Дивайн се намеси:

— За какво говорите вие двете?

Джулия се изправи на крака много бавно и се запъти към кухнята. Върна се след миг, с ръце на кръста.

— Е, добре — каза тя твърдо, — кой взе ключа за фризера този път?

---

[1] Devin Gail е анаграма на Divine Gal — „божествено момиче“.
— Бел.пр. ↑

ПОСЛЕПИС

Тази книга съществува по две причини — защото Филип Марголин е готин тип и защото Брита Сантрел прави най-хубавата „маргарита“ на света. Брита също е готина, а и Филип прави върховна „маргарита“, доколкото знам, но не са съвсем взаимозаменяеми.

Преди няколко години редактирах един сборник с къси разкази на съдебна тематика, която беше публикувана под заглавието „Правни досиета“. Да обединя тази книга беше трудна работа, която ми отне доста време, но я върших с любов. За дългогодишен книжен червей като мен възможността да работя с толкова много от най-талантливите писатели на нашето време можеше да бъде единствено удоволствие. Гордеех се с книгата, която се получи, но бях особено доволен след нейното публикуване, когато преждespoменатият мистър Марголин ми изпрати бележка, в която пишеше: *Беше забавно. Трябва да го направим пак някой път.*

Филип имаше доста основателна причина да е доволен от антологията: тя беше избрана за „Най-добрите американски детективски разкази на 1999 г.“. Но все пак идеята му намери отклик у мен. Да го направим отново? Интересно хрумване, но аз не исках да се повтарям с още една сбирка къси разкази. Нямах ли някакъв друг вид проект за съвместна работа?

Някъде по това време двамата със съпругата ми бяхме поканени на вечеря у нашите добри приятели Деймън и Брита Сантрел. Поканата беше неустойма и защото, наред с другите причини, Брита правеше преждеописаните ефектни напитки. Тогава тя беше щатски директор на Службата по опазване на горите и водите и по време на вечерята спомена някои от чудесните проекти, с които смятат да се захванат, за девствените земи, които искат да опазят, но не могат, защото нямат средства.

Онези, които са чели моя роман *Dark Justice*, сигурно знаят, че подобни екологични теми са близки до сърцето ми. Сигурно, мислех си аз, трябва да има някакъв начин да се увеличат тези средства...

И в този миг на щастливо хрумване двете идеи се сляха в едно. Резултатът е тази книга.

Беше ли трудно да накараш всички тези водещи автори да отделят от времето и таланта си за проект, от който няма да получат и стотинка? Не. Моят опит показва, че писателите са сред най-щедрите представители на нашето общество. В резултат на което аз попаднах в щастливата позиция да мога да избира точно кой да се присъедини към мен — десет от най-талантливите писатели на нашето съвремие.

Когато за първи път се обърнах към тях, смятах, че можем да се свържем всички чрез конферентна връзка и да разискваме сюжета. Но когато се стигна до там, никой не искаше да го направи. Те всички казаха: *Просто ми изпрати предната глава. Ще бъде по-забавно, отколкото да участвам в обсъждане.*

И се оказаха прави. Накрая вече нямаше никакви правила, ограничения, насоки или възражения. Всеки автор беше ограничен единствено от своето въображение — и от потребността да напасне следващата глава с предходните. Принципно те можеха да правят каквото си поискат — и го направиха. Аз написах първата глава, като се опитах да създам някакви характери и ситуации, отворени за доизграждане, после я изпратих на следващия по ред автор — който написа втора глава и я изпрати на следващия. А после на четвъртия. Ето така се появи цялата книга.

Дали бях изненадан от крайния продукт? Можете да бъдете сигурни. Няма да споменавам имена, но това, което някои от тези автори бяха направили с моите характери, беше странно и жестоко, ако не и съвсем извратено. Сравнете края на първа глава с да речем края на седма глава и ще разберете какво имам предвид. Клоуни убийци? Гигантски зайци? Но най-странното беше, че всяка намеса и нововъведение правеха книгата по-добра. Помислете само за изпълнените с напрежение завършеци на главите. Очевидно някои от авторите бяха изпитвали удоволствие от това да предоставят на следващия от редицата предизвикателна ситуация. Което също направи книгата по-добра.

Аз бях донякъде предубеден, разбира се, но когато всичко свърши, реших, че книгата е забележително четивна — с логични

характери и добре развита интрига. За проба, преди да изпратя ръкописа на издателя си, помолих трима свои приятели да го прочетат, без да им обяснявам начина на написване. И тримата я харесаха, но което беше по-забележителното — нито един от тях не заподозря, че е от множество автори.

Някои читатели могат да поискат да разберат повече за Службата по опазване на горите и водите и нейната важна роля при опазването на нашето природно богатство. Или пък могат да пожелаят да направят дарения, които са съпроводени и от данъчни облекчения. Можете да сторите и двете неща на адрес: Служба по опазване на горите и водите, 2727,21-ва Източна улица, номер 120, Тулса, Оклахома 74144. Или изберете 1(918) 585–1117. Или посетете техния уебсайт: <http://www.tnc.org/>. Кажете им, че ви изпраща „Фатални подозрения“.

Благодаря ви, че бяхте част от този забавен проект. Надявам се, че книгата ви е харесала. Ако пожелаете да споделите мислите си за нея, пишете ми на e-mail: wb@williambernhardt.com. Или посетете моя уебсайт: www.williambernhardt.com, където ще откриете препратки към уебстраниците на много от другите автори на тази книга.

Уилям Бърнхарт

Издание:

Автор: Уилям Бърнхарт; Лесли Глас; Джини Харцмарк; Джон Каценбах; Джон Лескроарт; Бони Макдъгъл; Филип Марголин; Брад Мелцър; Майкъл Палмър; Лайза Скоталайн; Лорънс Шеймс

Заглавие: Фатални подозрения

Преводач: Боряна Даракчиева

Година на превод: 2005

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: Издателска къща „ИнфоДАР“ ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2005 (не е указана)

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указано)

Редактор: Милена Иванова

ISBN: 954-761-180-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/18765>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.